

DOKTOR KİİM

VE DALEKLER

DAVID WHITAKER

DAVID WHITAKER

DOKTOR KİM VE DALEKLER

İngiltere'nin BBC televizyonunda yayınlanan bu Bilim-Kurgu Dizisi yalnız çocuklar ve gençler tarafından değil, aynı zamanda büyüklerce de ilgiyle izlenmiştir.

Çeviren
Reha PINAR

Remzi Kitabevi
Ankara Caddesi 93 – İstanbul

BÖLÜM BİR

Common'da Bir Rastlantı

Sonunda arabayı durdurup sisin içine iyice gömüldüm. Barnes Common'm en تنها bir yerinde bulunduğumu biliyordum. Ev sahibim kadın akşam yemeğimi mutlaka hazırlamıştı, ama beni bekleyen sıcak odam Yeni Zelanda kadar uzaktaymış gibi görünüyordu. Paddington'daki evime yürüyerek ne kadar sürede gidebileceğimi merakla düşündüm. Ama kendi kendime sorduğum bu soruya verdiğim cevap da beni neşelendirmek için yeterli değildi. Hırsla, kötü bir gün ancak böyle sonuçlanabilir, diye düşündüm.

Güne başlarken, kahvaltıdan önce en güzel spor ceketimi odamın kapısındaki bir vidaya takarak yırtmıştım. Sözümüne haftalardan beri o vidayı sıkıştırmayı düşünüyordum ve bu nedenle kendimden başka kimseyi suçlayamazdım. Daha sonra, roket parçaları yapan büyük bir firma olan Donnebi'de Bilimsel Araştırma bilgin yardımcısı olarak çalışmak üzere uzun zamandan beri peşinde olduğum işi almak için Raygeyt'e kadar gitmiştim, ama kadronun, müdürlerden birinin yeğenine verildiğini öğrenmiştim, böylece yaptığım uzun yolculuk boşuna olmuştu. Şimdi de yoğun bir sis ve önümde uzun, yorucu bir yürüyüş vardı. Saatıma bakarak, kararı mümkün olduğu kadar uzatmaya çalıştım. Saat dokuzaya geliyordu.

Saniye göstergesi dakikayı tamamlamak üzereyken, koşan birinin ayak seslerini duydum. Kendi kendime, her halde benim gibi yolunu kaybetmiş biridir, diye düşünürken, eve kadar yürümek üzere vereceğim kararı geciktirdiğime sevindim. Birdenbire, farlarımın ışığında bir kızın belirdiğini, elini hafifçe salladığını ve konuşmak üzere ağzını açtığını gördüm. Arabanın kapısını yerinden koparırcasına açtım, ona doğru koştum, tam yolun üstüne serilmek üzereyken belinden yakaladım.

Kız, bilincini henüz kaybetmemiş olmalıydı ki dudaklarının kımlıdığını gördüm, onu kaldırıp arabaya bindirirken mırıldandığı ismi duydum... Suzan. Kız, başını kanepenin arkasına dayar dayamaz kendisini tamamen kaybetti. Yanılmıyorsam yirmi yaşlarındaydı; insanı yanıltan bir yüzü vardı, ama yüz hatları karakterinin sağlamlığını gösteriyordu. Ayrıca, son derece sevimliydi. Giysisi çamur içindeydi, çoraplarının dizkapakları paramparçaydı. Ceketinin omuz kısmı yırtılmıştı ve yırtık yer kanlıydı. Arabanın kaputunu açtım, mendilimi radyatörün kapağından içeri sallandırıp ıslattım. Kendi kendime, bu işin, yürümek fikrine bir son veriş olduğunu söyledim. Kızın omzundaki yaranın görünümünü pek iyi değildi, hatta dikilmesi bile gerekebilirdi. Mendili sıkıp tekrar kızın yanına dönerken, neden çanta taşımadığını merakla düşündüm. Acaba biri saldırıp çantasını elinden mi kapmıştı? Bütün bunların dışında bir çözüm yolu aklıma gelmiyordu.

Alnını mendilimle silerken kız başını sağa sola çevirmeye başladı, dudakları hafifçe titredi:

— «Suzan... Suzan...»

İsni bana söylemek gereğini duymasının nedenlerine öylesine dalmıştım ki, birden gözlerini

açıp yüzüme baktığı zaman çok şaşırđım. Birkaç saniye süren şaşkınlık anından sonra mendili tekrar alınna bastırđım.

— «Bir dakika dinlenin. Birazdan bir şeyiniz kalmaz».

— «Suzan...»

— «Evet, biliyorum. Önce de isminizi bana söylüyordunuz...»

Kız başımı hayır anlamında sallarken mendilimi alnından çekip katlamaya başladım.

— «Hayır, Suzan yolda. Arabada yanımdaydı».

— «Bir dakika sonra gidip bakarım».

— «Ne olur şimdi gidin. Lütfen!»

Kızın sesindeki endişeyi hissederek başımı olur anlamında salladım.

— «Pekâlâ. İlerde mi?»

— «Sizinle geleceğim. Gelmeliyim. Suzan yaralı».

— «Ne oldu?» Bu soruyu sorar sormaz cevabı da aklıma geldi. «Araba kazası mı?»

— «Evet. Allahtan arabanızı durdurdunuz. Yoksa siz de bize çarpacaktınız».

Kız arabadan inmek istedi.

— «Omzunuz yaralı», dedim.

— «Önemi yok».

Arabadan inmesine yardım ettim. Kimıldanırken omzunun acısından ötürü yüzünü buruşturduğunu fark etmemiş gibi göründüm.

— «Kazanın yerini gösterseniz iyi olacak sanırım. Ama kendinizi iyi hissetmediğiniz an söylemelisiniz».

Yolun aşağı kısmına doğru yürümeye başladık. Birkaç adımdan sonra arabanın farları sis içinde kayboldu, koyu bir sis çevremizi sardı.

— «Yarası ağır mı?» diye sordum.

— «Bilmiyorum. Yüzü kan içinde kalmıştı. Büyük bir kamyondu. Askerî bir kamyon sanırım».

Dikkatli adımlarla ilerledik, ama ayağım yine de kamyonun kopan yan parçasına takıldı. Kızı büyük parçanın yanından dolaştırdım. Yürürken ayaklarımızın altında ezilen camların çatırtısı, gecenin esrarlı karanlığında insanın içine ürpertecek kadar garipti. Kamyon devrilmişti, bir onbaşımın yarı beline kadar pencereden dışarı sarkmış olduğu görülüyordu. Eğri büğrü saçların üzerine tırmanıp baktım. Çarpışma sırasında şoför her halde savrulmuş, cama çarpıp kırmış, ama yolun üzerine fırlamaktan kurtulmuştu. Bir, iki saniye kadar onbaşıya baktım, sonra tekrar yola atladım.

— «Bir şeyi yok ya? Yarası ağır mı, yoksa...?»

Dikkatle kıza bakarak, söyleyeceklerimi nasıl

karşılacağını düşündüm. Sessizlik yeteri kadar uzamış olacaktı ki, kız başını çevirip, cesedi sarmak üzere olan sise doğru baktı.

— «Ölmüş».

— «Ne yazık ki, evet».

Sisin nemli havasını ciğerlerime çekerken, ilk kez kuvvetli benzin kokusunun farkına vardım. Kamyonun farlarından biri hâlâ yanıyor, bulanık geceye doğru donuk donuk bakıyordu. Benzinin tutuşma olanağını kısıtlamanın yerinde olacağına karar verdim. Birden elektrik donanımında olacak bir kısa devrenin kamyonun patlamasına neden olacağını düşünerek korkuya kapıldım. Tekrar saçların üzerine tırmandım.

— «Kontağı kapatmak zorundayım, ama sakın yerinden kımldama. Aksi takdirde birbirimizi bir daha bulamayız».

Yaptığım iş hoş değildi. Kapıyı açıp kontak anahtarına uzanabilmek için cesedi tekrar arabanın içine itmek zorundaydım. Arabanın içinde benzin kokusu daha da kuvvetliydi ve soluk almayı çok güçleştiriyordu, ama sonunda kontak anahtarına uzanıp çevirebildim. Dünyam birden zifirî karanlığa büründü.

Korkunun 11e demek olduğunu hep kitaplardan okurdum, korku sırasında ruhsal durumun ne olduğunu bilmezdim, çünkü hayatımda korku nedir bilmiyordum. Öyle sanırım ki her insan şu ya da bu şekilde korkuyu tatmıştır; örneğin ayağın takılmasıyla düşüş arasında geçen süre içinde olduğu gibi; ama şimdiye dek böylesine korkmuş olduğumu hiç hatırlamıyordum. Korku bütün benliğimi sarıp mantıkla yapmam gereken hareket arasında bocalamama neden olurken alınımın soğuk soğuk terlediğini hissettim.

Biri, bir yerde, bir kibrit çaktı. Kibritin çakılış sesini açıkça duydum ve zihnimde yanan kibritin alevini canlandırdım. Kamyondan, çevremi saran benzinden uzaklaşabilmek için acele ederken başımı çarptım, ceketimin bir yere takılıp yırtılırken çıkardığı sesi duydum. Kamyondan atlarken, kızın kolumu tutarak bana yardım ettiğini hissettim.

Suluk soluğa:

— «Duydunuz mu?» diye sordum. Kız anlamadan yüzüme baktı. «Buralarda biri var. Kibrit çakıp duruyor! Benzin...»

Zorlukla yutkunarak kendimi kontrol etmeye çalıştım.

Kız sakın sesle:

— «Size öyle gelmiştir.» dedi.

— «Hayır. Açıkça duydum. Kamyonun öteki tarafında». .

Bir süre yerimizden kımldamadan bağırдық, verilecek cevabı ya da bir kımldanış sesini duyabilmek için bütün dikkatimizle dinledik. Fakat soğuk ölüm sessizliğinden başka hiç bir şey yoktu.

Kız:

— «Belki de Suzan'dır», dedi.

Beni kamyonun kalıntısından uzaklaştırıp götürürken, bir yönden onu şaşırtmış olduğumu düşündüm. Onu korkuttuğum için özür dilemem üzerine dönüp dikkatle bana baktı.

«Sizi bu işe soktuğum için asıl ben özür dilemeliyim».

İleri doğru yürürken kızın söylediklerini düşündüm. Bana öyle geliyordu ki, bu işin içinde bir araba kazasından da öteye giden bir şeyler vardı.

— «Siz bayılmak üzereyken her halde arabamın içinde oturup bekleyemezdim, öyle değil mi?»

— «Onu demek istemedim».

Başka soru sormak istemiyordum, ama haklı olduğumu biliyordum. Kazanın dışında olan bir şey olduğu gerçektir. Koyu sis içinde görünen arabanın silueti karşımıza çıkınca konuşmayı kestik. Arabanın burnu bir ağaca toslamıştı. Arabaya yaklaşırken yine ayaklarımızın altında gıcırdayan camların seslerini duyduk.

— «Acaba, arabanın bagajını açabilir misiniz? Bir elektrik feneri olacak».

Bagaj kolunu çevirdim ve bir süre eğri büğrü olmuş kapakla uğraştım. Sonunda bagaj kapağını açabildim. El yordamıyla bagajın içini araştırdım, feneri bulduğum zaman hâlâ çalışır durumda olacağını umdum. Düğmesine bastığım zaman sisin içinde uzanan ışık hüzmelerini görünce kızın rahat bir soluk aldığını duydum. Doğrudum, bagaj kapağını kapatmanın gereksiz olduğunu düşündüm, çünkü araba nasılsa hurda olmuş sayılabilirdi.

— «Kızın nerede olduğunu gösterseniz iyi olacak».

— «Suzan'ı arabadan çıkartıp yolun kenarına çekmeyi başarabilmiştim».

Beni arabanın etrafından dolaştırdı, sonra öylesine bir durdu ki neredeyse ona çarpıyordum.

Önce alçak, sonra yüksek sesle seslendi:

— «Suzan... Suzan!»

Fenerin ışığını etrafta dolaştırdım. Kırık cam parçalarından başka hiç bir şey göremedim.

— «Belki de Suzan'dı. Kibrit çakan, demek istedim».

Kız başını salladı.

— «Alnında derin bir yara vardı. Çok kan akmıştı. Bütün yüzü, süveteri kan içinde kalmıştı. Baygın olduğundan emindim».

Kaşlarımı çatarak söylendim:

— «Birinin rastlantıyla gelip onu götürmüş olması olanaksız. Hem nereye götürebilir ki? Barnes Common'm tam ortasında bulunuyoruz».

— «Bana burada oturduğunu söylemişti. Buraya çok yakındır». Ona merakla baktığımı

hissetmişti, ama yine de hiç bozuntuya vermedi. «Tam durmak üzereyken kamyon kaydı ve şiddetle bize bindirdi».

— «Ama burada nasıl oturabilir? En yakın ev buradan en azından bir mil ötede. Öyle olması gerek».

— «Biliyorum. Bu... konuda tartıştık. Onu evine kadar götürmemi zaten istememişti, ama bu havada yalnız gitmesini istememiştim. Israr etmiştim».

— «Ve size o Barnes Common'da ineceğini söyledi, öyle mi?»

Kız başıyla evetledi. Bir dakika kadar düşündüm.

— «Çakılan bir kibrit sesini duyduğumu söylediğimde Suzan olabileceğini düşünmüştünüz. Şimdi de onun baygın olduğundan, hareket edemeyeceğinden söz ediyorsunuz».

— «Oh, bilmiyorum». Sesindeki yorgun ifadeyi sezdim. «Doktor olamazdı, Common'm bu kesimini iyi bilirim. Buraya yakın hiç bir ev yok».

— «Ne doktoru?»

— «Suzan'm büyükbabası doktordur».

Arabaya yaslandım.

Öfkemi gizlemeye çalışarak konuştum, çünkü onun dayanma gücünün sonuna gelmiş olduğunu biliyordum.

.....- «Keşke, olayları kesik kesik anlatmasanız»,

dedim. «Eğer büyükbabası doktorsa, onu götürmüş olabilir. Asıl sorun, bundan sonra ne yapacağımız?»

Hiç kuşku yok ki Suzan'ı yatırdıktan sonra sizi aramak için dönecektir».

— «Hiç sanmıyorum».

Kızın söylediklerini düşünürken “aman sen de der” gibi elimi salladım. Fenerin ışığı bir metre kadar ötede, camların arasında duran bir şeyi parlattı. Hemen yürüdüm, bir ucundaki delikten kopuk zinciri sallanan, pirinçten yapılmış küçük kolyeyi aldım, sonra bulduğumu kıza gösterdim.

— «Suzan'm. Boynundaydı». Kızın sesi düz ve duygusuzdu. Birden sinirlenmeye başladığımı hissettim.

— «Burada durup konuşmakta bir yarar yok!»

Sert bir ifadeyle yüzüme baktı. Öyle sanıyorum

ki biraz sert ve yüksek sesle konuşmuştum. Omuz silktim.

— «Sinirlerim bozulduğu için beni suçlayamazsınız. Sanki bu yalnızca korkunç bir araba kazası değilmiş gibi laflar ediyorsunuz. Common'm ortasında oturan bir kız; üstelik baygın, ama arkanızı döner dönmez ortalıktan kayboluyor. Şu doktor büyükbaba da var. Neden böyle esrarlı konuşuyorsunuz?»

— «Size fazla bir şey anlatamam, çünkü ben de fazla bir şey bilmiyorum».

— «Ama bu, yalnızca bir araba kazası, değil mi? Allahınızı severseniz, bundan başka ne var?»

— «Suzan'a ne olduğunu merak ediyorum».

Aramıza giren sessizlikte, ona bir sigara ikram

ettim. İstemeyince, ben bir sigara yaktım. Çakmağımın ışığında, yanaklarından süzülen göz yaşlarını gördüm. Düşünülecek en mantıklı şey, onun bir şok geçirmekte olduğuydu, ama bu düşünce kafamda şekillenirken, durumun böyle olmadığını hissettim. Kızın sinirli olmadığı, hatta paniğe kapılmadığı açıkça belliydi. Garip bir ya da iki olay geçmişti, kız da birkaç garip fikir atmıştı ortaya. Sigara dumanıyla sisin yer değiştirmesinden bir yarar çıkmayacağına karar vererek sigaramı fiskeleyerek attım. Sigara havada geniş bir daire çizerken ateşi bir an parıldadı, sonra gözden kayboldu. Kıza birkaç soru sormak üzere başımı çevirdiğimde sesimi çıkaramadan donmuş gibi kaldım.

Duyduğum adım sesleri, çok dikkatle yürüyen birine ait olmalıydı. Çevremi göremediğim halde, yürümekte olan kişinin çok dikkatli olduğunu ve dikkatinin sis nedeniyle olmadığını kesinlikle anladım. Bu çeşit bir yürüyüş, ancak kasıtlı olabilirdi. Kızın parmaklarını kolumda hissettim. İkimiz de arabanın gölgesine sinerek bekledik. Tabii, hemen elektrik fenerinin düğmesine basmayı da unutmadım.

Bir adamın silueti açık seçik belirdi. Adamın sırtında bir pelerin vardı. Kürk şapkasının altından, pelerinin yakasına kadar uzanan bembeyaz saçlarını görebiliyordum. Adam başını öne eğmiş, dikkatle yere bakıyordu, elinde de yanmakta olan bir kibrit tutuyordu. Adam birden durdu, bize öylesine yakındı ki üç adımda yanma ulaşabilirdim. Adamın bir dizinin üstüne çöktüğünü, kaldırımın üzerinden bir şey aldığını gördüm. Bu, benim sigaramdı.

Bütün dikkatim, adamın elindeki kibrite doğru yöneldi. Kibrit alevi ne yükseliyor, ne de, bildiğim kadarıyla, titriyordu. Şimdiye kadar böyle bir kibrit görmemiştim. Dikkatimi çeken başka bir şey de, yandığı halde kibritin boyunda bir kısalma olmamasıydı.

Adam ağır ağır başını çevirdiği zaman kızın kolumu biraz daha sıkı kavradığını hissettim. Adam, önce beni gördü, sonra bakışları yanımdaki kıza takıldı.

- «Burada ne yapıyorsunuz?»

Böyle bir koşulda sorulması gereken öylesine ;:açma bir soruydu ki, neredeyse kahkahayı basıyordum. Adam yerinden doğruldu, kibriti başının üzerine kaldırarak bize yaklaştı. Benim konuşmam gerektiğine karar verdim.

— «Bir kız yaralanmıştı. Onu arıyoruz».

Adam başıyla evetledi.

— Acı bir olay. Kamyondaki asker ölmüş. Görünüşünüze bakılırsa, siz de yaralısınız, küçük hanım. Hemen yatıp dinlenmelisiniz».

— «Suzan'ı bulmadan hiç bir yere gidemem».

Kız, bu sözü öylesine sakın ve kararlı söylemişti

ki, adam şaşırarak kıza baktı.

Artık kendimi tutamadım.

— «Şu kibrit neyin nesi? Sanki hiç yanıp bitmeyecekmiş gibi görünüyor».

Adam:

— «Benim küçük bir buluşum», dedi. Sonra kıza döndü. «Kıza ne olduğunu söylemiştiniz?»

— «Yaralıydı. Söyledim sanıyorum. Onu buraya, kaldırımın üzerine yatırdım, yardım aramaya gittim. Döndüğümüzde onu bulamadık».

— «Belki de evine gitmiştir?»

— «Hiç sanmıyorum», dedim.

Eliyle havada, hayret ettiğini gösteren bir işaret yaptı.

— «Gençler düşüncesiz olurlar». Gözlerinin sinsi bir zevkle parıldadığını gördüm. «Belki de ailesinden biri onu bulup götürmüştür».

Onun neden böyle sevindiğine bir anlam veremedim. Üstelik, konuşmasındaki tutumunda da bir gariplik seziyordum.

Soğuk sesle:

— «Belki de onu aramamız için bize yardım edersiniz», dedim. «Daha iyisi de var, bizi evinize götürün. Polise haber vermemiz gerekiyor. Yol üstündeki bu hurdalar, başka bir kazanın da nedeni olabilirler».

— «Ben olsam kızı hiç düşünmezdim. Güvence içinde olduğundan eminim. Telefona gelince, korkarım küçük yuvamda böyle bir alet yok».

Sabrim taşmak üzereydi, ama kendimi kontrola gayret ettim.

«Şu halde, şu hanıma bir fincan sıcak çay ikram edebilir ve dinlenmesini sağlayabilirsiniz. Söylemiş olduğunuz gibi, o da yaralı».

Adam kıza baktı ve acıyarak dilini şaklattı. Bu ses, hayatımda duyduğum, içtenlikten uzak, en garip bir sestti.

— «Güzel, ama anahtarımı kaybettim. Aradığım da anahtarımdı». Bana öylesine dik dik baktı ki, gözlerimi istemeyerek kaçırdım. «Anahtarımı görmediniz değil mi? Belki de yerde bulup almışsımızdır? Pirinçten yapılmış. Hatta, ucunda bir zincir bile olabilir».

Yerde bulmuş olduğum kolyeyi çıkardım.

— «Evet, bunu bulmuştum».

Hemen elini uzatıp almak istedi, ama avcumu kapayıp kıza döndüm.

— «Ama, siz bunun Suzan'a ait olduğunu söylemiştiniz». Kız başıyla olumlu bir işaret yaptı. Sonra tekrar yaşlı adama baktım. «Görünüşe göre, Suzan bunu boynunda taşıyordu. Bakın şimdi

ne düşündüğümü söyleyeyim. Kızı buldunuz, öyle değil mi? Şimdi de bu yâ da şu nedenle bunu istiyorsunuz. Başkasının yaralanması ya da ölümü sizi hiç ilgilendirmiyor» .

Adam sert sesle:

— «İnsanların nasıl davranması gerektiği üzerinde bana konferans mı vermeye çalışıyorsunuz, delikanlı?» dedi. «Böyle bir şeyi hoşgörüle karşılayamam. Başkasına ait olan bir şeyi saklıyorsunuz. Lütfen onu bana verin».

«Doğru söylediniz, başkasına ait bir şey. Ve İm başkası da siz değilsiniz. Kızı bir yere mi götürdünüz?»

Son kelimeleri sise doğru söylemiştim, çünkü yaşlı adam birden dönüp sis içinde kaybolmuştu. Koşarak uzaklaşan adım seslerini duyabiliyordum. Kıza bir göz attım ve onun kararsız olduğunu gördüm, ama işi oluruna bırakmaya hiç niyetim yoktu. Kızın elini sıkıca yakaladım ve birlikte adamın arkasından koşmaya başladık. Birkaç saniye sonra adım seslerini artık duyamadığım için yavaşladım. Elektrik fenerimi çevrede dolaştırdım ve yolun biraz iç tarafında kalan, kulübeye benzer dikdörtgen bir şekil gördüm. Gördüğüm şekle doğru yürüdüm ve birden şaşkınlıkla polis telefon kulübesinin önünde durdum.

— Tamam, artık rahat ederiz , diye mırıldandım.

Ama ne var ki telefon kulübesinin kapısını bir türlü açamadım. Öfkeyle kulübenin çift kanatlı kapısını yumrukladım.

«Ama bu kapıların kolaylıkla açılması gerekir», dedim. «Başı dertte olan insanlara yardımcı olmaktan başka ne işleri var ki!»

— «Bu kulübe burada, Common'da ne arıyor?'-.

Fenerin ışığını kızın yüzüne düşürdüm.

— «Kaybolan kızlar, garip yaşlı adam ya da polisin telefon kulübelerini nereye koyduğu umunun da değil». Derin bir soluk alarak sinirlerimi konimi etmeye ve daha mantıklı olmaya çalıştım. Unlun isteğim, bu işi bitirip evime dönmek».

— «Evet, üzgünüm».

Bir dakika kadar cevap vermedim. Ol'kemi on dan çıkartmaya çalıştığım için ulandım Nihayet onun bir suçu yoktu. Sessizlik arasında, bir dal parçasının kırıldığını duydum ve fenerin ışığını havada bir yay çizdirerek sesin geldiği yere doğru çevirdim.

Yaşlı adam gizlendiği yerden çıktı. Neşeli bir sesle:

— «Görüyorum, telefon kulübesini bulmuşsunuz, delikanlı», dedi.

Düşüncelerimi toparlamaya çalışarak birkaç saniye ona dik dik baktım.

— «Eğer açabilmiş olsaydım, buraya bir polis arabası çağırarak ve aklınızı başınıza getirmelerini söyleyecektim».

— «Aman, aman, sinirlerinize hâkim olmalısınız». Yaşlı adam bir adım daha yaklaştı ve kızın yüzüne dikkatle baktı.

— «Bu kötü havanın size hiç bir yararı yok. Hem ceketinizde kan da var. Çok üzücü. Elbette, bir arabanız vardır, değil mi?»

Adamın böyle birdenbire tutum değiştirmesi karşısında konuşmadan, yalnızca başımı sallamakla yetinebildim. Adam, bilinçli bir tavırla çenesini ovuşturdu.

— «Teklifim şu. Genç hanımı, arabanıza götürün. Onu önce rahat ettirin. Sonra bir levye gibi bir şey alıp gelin, kulübenin kapısını zorlayarak açmaya çalışalım. Yapılacak en akıllıca iş bu değil mi?»

İsteksizce:

— «Pekâlâ», dedim ve kıza döndüm. «Siz de kabul ediyor musunuz?»

Kız başıyla olumlu bir işaret yaptı. Yaşlı adam ellerini ovuştururken gözleri parıldayarak bize baktı.

— «İşte böyle! Düzen ve yöntem, delikanlı, bunlar kadar güzel bir şey yoktur. Şimdi gidin ve çabuk dönün, levveyi de unutmayın».

Eğri büğrü toprak üzerinde yürümekte zorluk çeken kıza yardım ederek gitmek üzere döndüm. Yaşlı adam üzerindeki şüphelerimden bir türlü kurtulamıyordum. Onun böyle birdenbire yumuşayıp nazikleşmesi de şüphelerimin kuvvetlenmesine neden oluyordu. Durum ve kızın bakışlarını üzerimde hissettim. Aldatılmış olmak duygusuyla yüzümde beliren ifadeyi görmüş olmalıydı; çünkü ben durunca başını çevirip arkasına baktı. Onun heyecanlı bir soluk aldığını duyunca ben de merakla dönüp baktım.

Yaşlı adamın bir elinde bir türlü yanıp tükenmeyen kibrit, öteki elinde kibritin alevinde ışıldayan küçük bir maden parçası vardı. Adam elindeki maden parçasını telefon kulübesinin kilidine sokunca kapı açılmaya başladı. Tam bu sırada adam dönüp bize baktı. Bu bakışta hem alaycı bir ifade, hem de suçüstü yakalanmanın verdiği şaşkınlık vardı. Ona doğru koştum, omzundan yakaladım. Kulübenin kapıları ağır ağır açılmaya devam ederken içerden kuvvetli bir ışık yansımaya başladı. İhtiyar adamın üzerine atılınca ikimiz birlikte yere yuvarlandık. Adamın, kendisini bırakmam, işine burnumu sokmamam gibi şeyler hakkında homurdandığını işittim. Fakat kelimelerin benim üzerimde pek etkisi yoktu, çünkü bu kulübenin dışarıdan görüldüğü gibi Barnes Common'daki bir telefon kulübesi olmadığını çok iyi biliyordum. Gözümün ucuyla kızın yanımızdan geçerek kulübeye girmek üzere olduğunu gördüm.

İhtiyar, umutsuzca haykırdı:

— «Durdurun onu! O kapıdan geçmeyin!»

Başka bir sesin çağırdığını duydum:

— «Büyükbaba!»

Kız, kapının önünde durdu.

— «Suzan! Suzan, içerde misin?» diye seslendi, sonra dönüp bana baktı. Bu arada ben ihtiyar adamı hareketsiz tutuyordum. «Suzan'ı buraya getirmiş olmalı». Kız, bu sözden sonra kapıdan geçti.

Yaşlı adam öfkeyle homurdanarak elimden kurtuldu. İkimiz birlikte ayağa kalkmaya çalışırken gecenin sessizliği acı bir çığlıkla yırtıldı. İkimiz de olduğumuz yerde donup kaldık. Sonra ilk hareket eden yine o oldu, ama sertçe itmem üzerine tekrar bir dizi üzerine çöktü. Birden döndüm, hızla koşarak telefon kulübesinin kapısından geçtim.

Kuvvetli ışıkla gözlerim kamaşınca, gözlerimi acıyla yumdum ve ellerimi gözlerime bastırdım. Tam bu sırada ayağım bir yere takılınca yüzükoyun yuvarlandım, başımı yere çarptım. Bayılmamış olmamın nedeni ancak duymuş olduğum o acı çığlık olabilirdi. Yorgun ve yarı sersemlemiş bir vaziyette bir dizimin üstüne doğrulmaya çalıştım. Kör edici ışığın azalmış olmasını umarak gözlerimi dikkatle açtım. Fakat gördüklerim, başımdan aşağı dökülmüş bir kova buz gibi su etkisi yapınca, birden ayıldım.

Kör edici parlak ışık yerini normal elektrik aydınlığına vermişti, ama çevrede herhangi bir elektrik tesisatı ya da ampul göremedim. İlk şaşkınlığım, içinde bulunduğum yerin çok geniş olmasından doğuyordu. Kendi kendime, burasının bir polis telefon kulübesi olduğunu tekrarladım. Sadece, iki, en fazla ayakta duracak üç kişiyi alacak kadar geniş olan bir telefon kulübesi. Olduğum yere oturdum, çevreme bakındım. Yaklaşık olarak altı metre yüksekliğinde, genişlik ve uzunluk yönünden küçük bir lokanta olabilecek büyüklükte bir odada bulunuyordum. Yaptığım acele bir tahmine göre, burası en azından elli masa alabilirdi. Odanın tam ortasında altı kenarlı bir kontrol tablosu vardı. Altı kenarın üzeri de bir sürü renkli kontrol düğmeleri, kolları, şalterleri ve göstergeleriyle doluydu. Bu kontrol tablosunun tam ortasında silindir şeklinde cam bir tüp vardı. Tüp azalıp yükselen bir ışık yansıtıyordu. Duvarlar bir seri, çeşitli dairelere bölünmüştü, bu dairelerin arasında, üzerinde çeşitli ampullerin yanıp söndüğü birtakım makineler vardı. Odanın bir köşesinde, çılgınca dönen, en azından yirmi kadar bant kayıt makinesi bulunduğunu gördüm. Bant makinelerinin tam altındaki barometrik iğneler silindir şeklindeki grafik kâğıtları üzerinde zikzak hareketlerle düzensiz çizgiler çiziyordu. Görmekte olduğum kâbusu daha da inanılmaz hale getiren başka bir şey daha vardı. Oda, bana göre fevkalâde güzel taklit edilmiş, antika eşyalarla döşenmişti. Oymalı bir konsol üzerinde şimdiye kadar gördüğüm en güzel antika bir saat vardı. Onun yanında da, mermerden yapılmış başka bir konsol duruyordu ve üzerine Napolyon'un bir büstü oturtulmuştu.

Kendi kendime, başımı çarptım; telefon kulübesinin içine düştüm ve bütün bunları zihnimde canlandırıyorum hepsi o kadar, dedim. Gözlerimi kapayıp tekrar açtım, ama herhangi bir değişiklik olmadı. Üstelik, genç bir kızın dikkatle bana bakmakta olduğunu da fark ettim. Kızın gözleri koyu siyahtı, çok korkmuş görünüyordu. Giysilerinin normal olduğuna dikkat ettim. Daracık, siyah ski pantolonu, kiraz kırmızısı süveter giymişti, ama başının etrafına bana olağandışı gelen bir eşarp sarıydı. Eşarabın kaim kırmızı ve sarı çizgileri ona bir korsan havası veriyordu. Başımdaki şiş ağrımakla birlikte ona gülümsemeye çalıştım.

Zayıf bir sesle:

— «Şimdi bütün bunların bir rüya olduğuna inanıyorum», dedim.

Arkamda arı vızıltısını andıran bir ses duydum.

— «Kapıları kapat Suzan».

Bu ses, ihtiyar adamın sesiydi. Genç kızın hemen kontrol tablosuna koşup bir kolu çevirdiğini

gördüm. Arkamdan gelen arı vızıltısının sesi yükselince dönüp baktım. Kulübenin iki kapısı kapanmak üzereydi. İhtiyar adamın önünde, araba kazası nedeniyle tanışmış olduğum kız vardı. Kız, boylu boyunca yere serilmişti, ayakkabılarından biri de çıkmıştı. İhtiyar adam kızı kısaca muayene etti. Adının Suzan olduğunu öğrendiğim genç kız yanımdan geçip yerde baygın yatan kızın yanına diz çöktü.

— «Barbara'nin bir şeyi yok ya?»

İhtiyar adam omuz silkti.

— «Bayılmış. Nabzı düzgün. Omzundaki şu yarayı tedavi etmemiz gerekiyor».

— «Peki şu kim?»

“Şu” benden başkası değildi. İki birlikte düşünceli bir tavırla beni süzdü, sonra kız sözünü sürdürdü:

— «Arabada yanımızda değildi».

İhtiyar adam:

— «Kazadan sonra öğretmenin onunla yolda tanışmış», dedi. «Bu işe son derece kızdım, Suzan. Mis Rayt'm seni buraya kadar getirmesine izin vermemeliydin».

— «Elimde değildi, Büyükbaba. Barbara çok ısrar etti».

— «O zaman, geceyi onun evinde geçirebilirdin. Seni nasılsa yatıracak bir yer bulabilirdi, ben de gelmedin diye seni merak etmezdim».

— «Ama ben seni merak edecektim».

İhtiyar adam yürüdü, önümde durdu.

— «Evet, ama elimizde düşünmemiz gereken biri daha var şimdi».

Başımın dönmeye başladığını hissettim. Demek ki başımı düşündüğümden daha şiddetle çarpmıştım. Beynim kara bir bulutun içinde gömülmek üzereydi. Gözkapaklarım kurşun kadar ağırlaşmıştı ve başım neredeyse göğsüme düşecekti. İhtiyar adam bir dizi üzerine çöktü, parmaklarının ucuyla çenemi tutup kaldırdı, sonra yüzüme baktı. Kollarımın, bacaklarımın tüm kuvvetini yitirmiş gibiydim. Adam bana vurmaya başlamış bile olsaydı, ona karşı koyacak halim yoktu.

— «Bayılmak üzere. Başında yumruk gibi bir şiş var».

Kara bulut beynimi iyice sardı. Karanlık, derin bir kuyuya düşmek üzere olduğumu hissettim. İhtiyar adamın konuştuğunu duydum, ama sesi sanki çok uzaklardan geliyordu.

— «Acaba, sizi bırakabilir miyim? Asıl sorun bu. Hayır, bırakamam. İkinizi de birlikte götürmek zorunluğundayım». Birden kendimi karanlık kuyunun dibinde buldum.

BÖLÜM İKİ

Uzaydaki Mahkûmlar

Madenden yapılmış bir silindir içinde ayakta duruyordum. Silindirin içi öylesine sıcaktı ki alnımda biriken boncuk boncuk ter damlacıklarının yüzüme süzüldüğünü hissedebiliyordum. Silindirin içi zifirî karanlıktı, ama üst tarafta yuvarlak, madenî bir kapak açıldı. Nokta gibi bir ışık ve üzerime doğru inmekte olan bir insanın silüetini gördüm. Her nedense bu kişinin çok sinirli olduğunu hissettim.

— «Işığı atma, ne yaparsan yap, ama ışığı bırakma!» diye haykırdım.

Işığın adamın elinden kurtulup başıma doğru indiğini gördüm. Işık giderek büyüdü, başımın üzerinde bulunan silindir boşluğunu doldurdu. Öylesine kör edici bir parlaklığı vardı ki, gözlerimin acıdığını hissettim ve ışığın doğruca başıma çarpacağını anladım.

Birden uyandım, başıma çarpmak üzere olan ışığın tavandan yansıyan yumuşak ışık olduğunu gördüm. Alnımda biriken ter damlacıkları alnımm üzerine konmuş olan bezin kenarlarından sızmaya başladı. Suzan adındaki genç kız yatağın kenarına oturmuştu. Uyandığımı görünce rahat bir soluk alarak gülümsedi.

— «İyileşeceğini biliyordum. Barbara senin için çok üzülüyordu».

Barbara. Sisteki kız. Yaşlı adam. Anlarım yavaş yavaş canlanmaya başlarken alnımm yan tarafında keskin, zonklayan bir ağrı hissettim. Genç kız alnımdaki bezi sıktı, tekrar alnımm üzerine yerleştirdi.

— «Adım Suzan. Bundan böyle birlikte olacağımıza göre birbirimizi tamsak iyi olacak».

— «Gardiyan sen misin?»

Genç kız büyük bir ciddiyetle cevap verdi:

— «İsteddiğiniz gibi hareket etmekte serbestsiniz... TARDIS'in içinde».

— «Çok teşekkür ederim. TARDIS nedir?»

Suzan eliyle belirsiz bir işaret yaptı.

— «Burası. Adını, kelimelerin baş harflerinden çıkardım».

Suzan, alnımdaki bezi değiştirirken, kelimelerin ne olduğunu sormamı bekledi, ama sormadım. Bununla birlikte Suzan yine de anlattı. Zaten anlatacağımı da biliyordum.

— «Time And .Relative Dimensions In Space¹.»

Suzan, portakal renkli küçük bir tüpün kapağını

açtı. Koyu kahverengi macunu işaret parmağının ucuna sıktı, başımdaki şişin üzerine sürmeye başladı.

— «Bu biraz yakar, ama yarım saat içinde başımdaki şişi geçirir».

Merhem biraz fazlaca yaktı, gözlerimin acıdan yaşardığımı hissettim, ama hiç değilse başımdaki şişin zonklaması kesildi. Tamamen ayılmış olduğumdan emin oluncaya kadar elimden geldiği kadar ilgisiz görünmeye kararlıydım. Çevreme bakındım. Oda küçüktü, ama kapıdan geçip girdiğim ilk odadaki gibi duvarları dairelere bölünmüştü ve oda gündüz gibi aydınlık

olduğu halde herhangi bir ampul görünmüyordu. Yatmakta olduğum karyolanın üzerinde yumuşak, köpük kauçuktan yapılmış bir yatak vardı, ama daha çok şezlonga benziyordu ve bacaklarımın her hareketinde vücudumun aldığı şekle uyuyordu. Bakışlarımı tekrar kıza çevirdiğimde, beni dikkatle süzmekte olduğunu gördüm.

Suzan:

— «Büyükbabam her şeyi anlatacak», dedi. «Ona uyandığımı söylesem iyi olacak».

Suzan yerinden kalkıp kapıya doğru yürüdü, cam kapı onun yaklaşması üzerine kendiliğinden kayarak açıldı. Parmaklarımı kenetleyip mümkün olduğu kadar kuvvetle ellerimi sıktım, çünkü bu polis telefon kulübesine girmiştım ve onlardan hoşnut değildim. Suzan kapıda durup bana baktı.

— «Umarım Donnebi'deki işi almamışsmdır».

Bir dakika kadar dikkatle Suzan'a baktım, sonra ağır ağır başımı hayır anlamında salladım. Suzan, sanki vicdanındaki büyük bir yükten kurtulmuş gibi gülümsedi, sonra kapıdan çıkıp gözden kayboldu. Alnımdaki bezi aldım, gözlerimdeki yaşları kuruladım. Merhem'in yakıcılığı kalmamıştı, ama birdenbire bütün vücudumun yorgunluktan kırıldığı hissettim. Aynı zamanda sırtımda paltomun ya da ceketimin olmadığını fark ettim; biri de ayakkabılarımı çıkarmıştı. Yataktan kalkmaya çalıştım, ama vücudum yerinden kıvıldamak istemedi. Başım yastığın üzerine düşerken birkaç saniye sonra tekrar denemeye karar verdim.

İhtiyar adam, peşinde Suzan ve Barbara olduğu halde odaya girdi. Barbara'mn rengi soluktu, ama kendisini kontrol ettiği açık seçik belliydi. Barbara hemen yanıma geldi, yatağın kenarına ilişti, bir elimi avuçlarının içine aldı.

— «Nasılsın?»

— «Biraz halsizim. Burada neler oluyor?»

Barbara, sanki suçluymuş gibi bakışlarımı kaçırdı. Suzan, duvardaki dairelerden birini çekip açtı, üç tabure çıkardı. Taburelerden birine yaşlı adam, diğerine Suzan oturdu, ama Barbara yerinden kıvıldamadı.

— «Doktor sana her şeyi anlatacak», dedi.

Başımı çevirdiğimde ihtiyarla göz göze geldik.

Sırtında pelerini ya da başında kürk şapkası olmasa bile, sırtındaki giysiden başka bir çağın insanı olduğu anlaşılıyordu. Sırtında kenarları siyah ipekle çevrilmiş, siyah, kısa bir ceket vardı; siyah ve beyaz kareli pantolonu çok dardı. Kısa tozluğu, kravatındaki inci iğne, bembeyaz uzun saçları ve boyuna ince, siyah bir kurdeleyle asılmış pines gözlük tabloyu tamamlıyordu. Nasıl isterse giyinmek hakkıydı, ama giyimi günümüze uymuyordu.

İhtiyar, gözlüğünü burnunun üstüne oturttu, cebinden bir cüzdan ve birtakım kâğıtlar çıkardı. Bunları bana sormadan ceketimin cebinden almış bile olsaydı, o konuşuncaya kadar ağzımı açmamaya kesinlikle kararlıydım. Henüz adalelerimin yeteri kadar güçlenmiş olduğundan emin değildim.

— «Ayn Çesterton.» Gözlüğünün üstünden bana baktı ve kâğıtları, mektupları seçip ayırmaya başladı. «Bilimsel dalda öğretmenlik yapıyorsunuz. Yanılmıyorsam, öğretmenlikten pek hoşnut değilsiniz. Eh, öyle sanıyorum ki, bir amaca yönelik olmasa bile, bu durum hırslı olduğunuzu gösterir».

Sanki sürdürdüğüm yaşantımdan hoşnut kalmamış gibi burnunu çekiştirdi. İçimde ne öfke ne de kızgınlık duygusu vardı, ama konuşulanlara karşı da ilgisiz değildim.

İhtiyar birden gülümseyerek bana baktı. Altmış yaşında bazı kişiler vardır ve yaşlı olduğunu belirtmek için gülümser, bazıları da gülümsedikleri zaman daha genç görünürler. Eğer adamın yaşı hakkındaki tahminimde yanılmıyorsam, gülümsemesi onu yirmi yaş birden gençleştiriyordu. Dostluk gösterdiği zaman kendimi ne kadar rahat hissettiğimi, aklımı kaçırmış olmamdan doğan kuşkumu giderdiğini farkedince çok şaşırđım. İnsanın, başından olağandışı bazı şeyler geçtiği zaman, rüya gördüğünü ya da deli olduğunu düşünmesi kaçınılmaz bir gerçektir.

İhtiyar, neşeli sesle:

— «Çesterton, takdir ettiğim belirli yeteneklerin var», dedi. «Belki de böylesine çabuk karar vermekle en iyi şeyi yapmış oldum. Her şeyden önce, bir sürü aptalca, saçma sorular sormuyorsun. Gerçekleri dinlemeden bir yargıya varmak istemiyorsun. Aynı zamanda, bilimsel dalda öğrenim yapman işlek bir zihnin olduğunu gösterir. Nerede bulunduğun üzerinde herhangi, bir fikrin var mı?»

— «Hiç bir fikrim yok, ama meraklanmadığım üzerindeki yargınızın hatalı olduğunu söyleyebilirim. Sorulacak bir sürü sorum var».

İhtiyar neşeyle elini salladı.

— «Bu çok normal, delikanlı. Bununla birlikte sorularını teker teker sormanı tercih ederim». Bacak bacak üstüne attı, gözlüğünü bir an düşünceli düşünceli çenesine vurdu. «Seni varsayımli bir yargıya götüreyim. Yabancı bir ülkede bulunan bir casus olduğunu düşünelim. Gizli bir saklanma yerin var ve burada, herhangi biri için çok tehlikeli olabilecek bazı sırlar saklıyorsun. Günün birinde bu gizlenme yerin, büyük bir rastlantı sonucu hiç umulmadık bir kişi tarafından bulunuyor. Bu durum karşısında ne yaparsın?»

Barbarn'ın bir an için elimi sıktığını fark ettim. Sakin sesle:

— «Sabırlı ol», dedi.

— «Oh, önemli değil. Bütün bu konuşmaların bir noktaya yönelik olduğunun farkındayım». Barbara'ın Doktor diye adlandırdığı ihtiyara döndüm. «Gizlenme yerimi değiştirmek zorunda kalırım».

— «Çünkü toplumdan çekinirsin».

Doğruluğunu başımla sallayarak belirttim.

«Kİbette, eğer gizlenme yerin havacılıkla ilgili bir tnakineyse...»

Suzan, konuşmayı kesti:

— «Uçak, Büyükbaba».

Doktor, sert bir bakış fırlatınca, Suzan utanarak başını önüne eğdi. Yaşlı adam tekrar bana döndü.

— «Evet, ne söylüyordum? Ah, evet. Gizlenme yerin bir... uçak. Başkası tarafından bulunup ortaya çıkarıldı. O zaman ne yapardın?»

— «Yok mu ederdim?»

— «Böylece kaçış yolunu kaybedersin, ha? Elbette hayır. Uçağınla havalanmaz mısın?»

Eğer mümkünse söylediği gibi yapacağımı söyleyerek sabrımın taşmamasına çalıştım.

— «Güzel. İlerleme yapıyoruz. Peki, şimdi şu insanlara gelelim... gizlenme yerini rastlantı olarak bulan toplumun üyesi suçsuz insanlara ne yapardın?»

Bu sorunun cevabını biliyordum, çünkü arkasındaki mantık doğru olmasa bile, karşılaştırma çocuk oyuncağı kadar basitti.

— «Onları da yanıma alıp götürebilirdim», dedim.

Doktor ellerini ovuşturdu.

— «Fevkalâde, Çesterton! O suçsuz insanlar senin varlığından sağda solda söz edebilirlerdi, öyle değil mi? Evet, her ne kadar senin için uygun olmayacaksa da onları da birlikte götürmeye karar verebilirdin».

Barbara:

— «Ya da onlar için uygun olmasa bile», dedi.

Kısa süren sessizlikten sonra:

— «Yani, bütün bu konuşmalardan varılan sonuç, bir çeşit uçan makineye ya da uçağa sahipsin ve bizi de birlikte götürdüğünü söylüyorsun».

Doktor canlı bir tavırla başını salladı.

— «Ana fikri kavradın, Çesterton. Elbette, anlamış olduğun gibi torunumla ben casus değiliz».

— «Elbette», dedim.

Kendimi biraz daha güçlü hissedinceye kadar konuşmayı böylece uzatabileceğimi düşündüm.

— «Bununla birlikte, sizin dünyanızda da bizim varlığımızdan hoşlanmayacaklarına inanmamız için kuvvetli kanıtlarımız var».

— «Dünyamız mı?»

Doktor, Suzan'a kısa bir bakış fırlattı. Şimdi, dünyanın en uzun kuyruklu yalanma tank olacağımızı düşündüm. İşte...

— «Torunumla ben başka bir dünyadanız. Sen ve arkadaşın şu anda gemimde, yani TARDIS'te bulunuyorsunuz. TARDIS dördüncü ve beşinci butut engellerini, yani zaman ve uzayı aşabilecek yetenekte bir gemidir».

Cevap vermedim. Barbara'nın, elimi biraz daha kuvvetle sıktığını hissettim. Sanki, Doktor'un söylediklerine çok şaşmıştı, ama haksız da değildi hani. Bir zırdeliye bu kadar yakın bulunmanın şaka götürür bir yönü yoktu. Doktor, kısa bir sesizlikten sonra konuşmasını sürdürdü:

— «Yanında oturan genç hanımı, yani Mis Barbara Rayt'ı Suzan'a özel öğretmen olarak tutmuştum. Suzan'm, yirminci yüzyıl İngiltere'sinin kültür ve uygarlığı üzerinde geniş bilgi sahibi olmasını arzu etmiştim. Üstelik, Suzan'm bugünkü ve bu çağdaki gençlere tanınan özgürlüğe karşı önüne geçilmez bir merakı vardır».

Doktor ağır ağır ayağa kalktı, düşünceli bir tavırla gözlüğüyle oynayarak bana baktı.

— «Biz gezginciyiz, Çesterson, Suzan ve ben. Kendi gezegenimizle bağıntımız koptu ve ondan sizin zamanınızla milyonlarca yıl uzaktayız».

Kendi kendime, bütün bunlara içtenlikle inanıyor, diye düşündüm. Çünkü, Doktor'un gözlerinde içten gelen üzüntülü bir ifade vardı.

— «Günün birinde biz de gezegenimize dönebileceğiz».

Suzan oturduğu yerden kalkıp kolunu Doktor'un omzuna doladı. Bütün bunlara ikisi de inanıyor, diye düşündüm. Numara yapmıyorlar, gerçekten de inanıyorlar.

— «Günün birinde döneceğiz, Büyükbaba».

Doktor, Suzan'm saçlarını sevgiyle okşadıktan

sonra Barbara'yla bana baktı.

— «Gemime zorla girdiniz. Ne yapacağıma çok çabuk karar vermem gerekti».

Suzan:

— «İkinizi de bırakması için elimden geleni yaptım», dedi.

Barbara'nın heyecanla soluduğunu hissettim. Sakın onların sözlerine inanmış olmasın, diye düşündüm.

Doktor yine konuşmaya başladı:

— «Fakat onun ısrarlarını kabul etmedim. TARDIS'i çalıştırdım ve Dünya'dan ayrıldık. Şimdilik söyleyecek bir şey daha var».

Doktor bir dakika kadar dik dik yüzüme baktı.

— «Sizin gezegende de değişmez bir kural olduğuna inanıyorum. Bir geminin yalnızca bir Kaptan'ı olabilir. Suzan'm size söylemiş olduğu gibi, TARDIS'in içinde istediğiniz gibi dolaşabilirsiniz, ama emirlerimi her zaman sorgusuz dinlemek zorundasınız».

Vücudum hâlâ zayıftı, ama adalelerimi denemek istedim. Barbara'nın yardımıyla yerimden doğrulup ayağa kalktım. Barbara'nın beni tutmasına memnun oldum, çünkü bacaklarım henüz vücudumu taşıyacak güçte değildi.

— «Şimdi ne düşündüğümü söyleyeceğim», dedim. «Kapıdan geçtiğim zaman beni aldatan

parlak ışık oldu. Kapının önünde bir tuzak deliği vardı ve ikimizin de bu delikten düştüğümüzü sanıyorum. Burası bir yeraltı mahzeni ya da bulduğunuz bir mağara ve hikâyeye uyacak şekilde döşenmiş».

Tekrar oturmak zorunda kaldım, çünkü kendi kendimi aldatmanın anlamı yoktu. Beni asıl şaşırtan şey, yanımdaki kızın bana üzüntüyle başını sallamasıydı. Gözleri, yanlıyorsun, diyordu. Yatağa mümkün olduğu kadar rahatça yerleşerek ona aldırnamaya çalıştım.

— «İkimizi de eve götürmesi için hemen bir taksi çağrılmasını istiyorum. Bu durumda kendi arabamı kullanamam». Aklıma gelen bir düşünceyle irkildim ve endişeyle Doktor'a baktım. «Yol üstündeki kazayı polise bildirmiştin, değil mi?»

— «Çesterton, bana inanmalısın. Gezegenini unut. Halen başka bir evrene geçmiş bulunuyoruz».

Doktor topuklarının üzerinde döndü, odadan çıktı. Suzan da onun peşinden çıkmak üzere yürüdü, ama kapıda durup bize baktı.

— «Anlatılanların hepsi doğru, Mr. Çesterton. Kelimesi kelimesine».

Öfkeyle:

— «Bütün bu konuşmalar bir deli saçmasından başka şey değil», dedim.

Sonunda bütün vücudumun öfkeden titrediğini hissettim. Suzan, çaresizlik içinde Barbara'ya baktı.

— «Sen anlat, Barbara. Anlamasına gayret et. Çok fazla şaşırmaması gerekir».

Suzan döndü, odadan çıktı, cam kapı genç kızın arkasından kapandı.

Barbara yanımdan uzaklaştı, taburelerden birine oturdu, başını başka tarafa çevirdi.

— «Bana beş dakika izin verirsen kendimi hemen toparlarım», dedim. «Sonra bu tımarhaneden çıkıp gideriz».

— «Ne yazık ki bir yere gidemeyeceğiz».

— «Seni yemeğe götürmemi istemez misin? Öyle sanırım ki ikimiz de iyi bir yemeği hak ettik».

Barbara hâlâ yüzüme bakmaktan kaçarak sessizce oturuyordu. Elimi alnımda gezdirdiğim zaman şişin kaybolmuş olduğunu fark ettim. Suzan'm sürdüğü merhem gerçekten de şişi indirmişti. Bacaklarımı bir kez daha kontrol ettim, her geçen dakika gücümün yerine geldiğini anladım. Tekrar ayağa kalktığım zaman başım eskisi gibi dönmedi. Yatağın kenarından her ihtimale karşı uzaklaşmadan birkaç adım denedim, ama düşündüğüm gibi yatağa yıkılmadım. Birdenbire Barbara'nın dikkatle bana baktığını gördüm.

Ona doğru yürüyerek taburelerden birine oturdum.

— «Bu ya da şu nedenle ihtiyarın söylediklerine inandın, değil mi?»

Barbara sakın sesle:

— «Anlatılanların bu ya da şu nedeni yok», dedi. «Olanlar mantığımızın çok ötesinde kalıyor. Bunu, olduğu gibi kabullenmek zorundayız».

— «Hiç bir şeyi kabul etmek zorunluğunda değilim. Allahını seversen, seni nasıl kandırdı? Dinle beni, kızın bir şeyi yok. Bu tımarhaneden gidelim ve onları kendi dünyalarıyla baş başa bırakalım. Arabama kadar olan uzaklık otuz metre bile yok. Seni evine götürebilirim».

Barbara ağır ağır başını salladı, sonra bakışlarını yine benden kaçırdı. İhtiyarın onu gerçekten de kandırması olduğunu düşündüm. Barbara yerinden kalkıp cam kapının önüne gitti ve dışarıya baktı. Kapının bu kez açılmamış olduğuna dikkat ettim.

— «Bütün bunların nasıl başladığını anlatacağım».

Barbara döndü ve sorgulu bakışlarını yüzüme dikti.

— «Pekâlâ, eğer ihtiyarın söylediklerine hemen inanmanın nedenlerini açıklayacaksa!»

Barbara cam kapının pervazına dayandı.

— «Bundan dört ay önce gazetelerden birine bir ilân verdim... Özel konularda öğretim. Özel öğretmen. Tarih ya da coğrafya tercih edilir, ama genel konular da ele almabilir... Böyle şeyleri bilirsin. Bir büroda sekreter olarak çalışmaktan usanmıştım ve bu konuları çok iyi biliyordum. Böyle bir ilânın daha büyük işler için bir başlangıç olabileceğini düşünmüştüm. Özel bir okul açmak gibi olmayacak bir hayale kapılmıştım, ama nasılsa ders verme konusunda tecrübem çoktu. İkinci bir iş falan filan». Dudaklarında hafif bir tebessüm dolaştı. «Belirli bir telefon numarasını aramamı isteyen tek bir cevap aldım. Verilen numarayı aradım, Suzan'la konuştum. İsminin Suzan, Büyükbabasının doktor olduğunu, tarih dalında özel bir öğrenim yapmak istediğini söyledi. Cumartesi ve Pazar günleri dışında her gün saat ondan dörde kadar çalışacaktık. Ders konusunda büyükbabasıyla tanışmak istediğimi söyledim, Üniversitelerden birine yazılmak için mi ders almak istediğini sordum? Neden üniversite öğrenimine hazırlayıcı bir okula gitmiyordu? Kaç para alacağımı falan anlattım. Suzan, Büyükbabasının bilimsel araştırmalarla uğraşması nedeniyle çok meşgul olduğunu, İngiliz tarihi üzerinde kendi kendine çalışabilecek bilgi edinmek amacını güttüğünü, haftada yirmi sterlin ödeyeceğini söyledi».

Şaşırarak baktım.

— «Ona inanmış olmana hiç de hayret etmemek gerekir».

— «Evet, ama teklif edilen ücret her ne kadar çok çekiciyse de, işi kabul etmemin nedeni yalnızca para değildi. Suzan'a bu ücretin çok yüksek olduğunu söyledim, ama o güldü, büyükbabasının çok zengin olduğunu söyledi».

— «Peki, daha önceki öğrenimleri?»

— «Evet, ona bunu da sordum. Yalnızca, sürekli yolculuk yaptıklarını söylemekle yetindi. Gerçekte, sorduğum her sorunun cevabını kesinlikle veremiyordu».

— «Evet, ama dört ay içinde mutlaka birkaç gerçeği ortaya çıkarmış olman gerekmez mi?»

— «Arada bir ağzından bir şeyler kaçırıyordu. Ana-babasını uzun zamandan beri görmemişti, evvelce İngiltere'ye hiç gelmemişti, işte bunun gibi ufak tefek şeyler. Çabalarımın

bir yararı olmuyordu, çünkü bir konuyu sonuna kadar izlemeye karar verdiğim her zaman, Suzan, konuyu daima başka yerlere çekiyordu».

Barbara, cam kapının önünden ayrıldı, gelip karşımdaki tabureye oturdu.

— «Onun hakkında yalnızca tarih dersleri sırasında bir şeyler öğrenebiliyordum. Bir keresinde Robespiyer hakkında otuz sayfalık bir kompozisyon yazdı, hatta yaptığı yürüyüşler, elbise ölçüleri gibi bir sürü ayrıntılara bile girdi. Öte yandan, çok büyük hatalar yapıyordu».

— «Örneğin?»

— «Avusturalya'nın Atlas Okyanusunda olduğunu zannediyordu. Oh, ne bileyim, bir sürü şeyler işte. İspanyol Armadasının bir şato olduğunu düşünüyordu. Bazı inançları öylesine güçlüydü ki insan gülmekten kendini alamıyordu. Ama yaptığı bu hatalar, onun dikkatsizliğinden ya da tembelliğinden ötürü değildi. Bir hata yaptığında gerçekten üzülmüyordu. Bir keresinde Japonya'nın İskoçya'da bir şehir olduğunu yazdığı için onu azarladığım zaman hüüngür hüüngür ağlamaya başladı».

Kahkahalarla gülmeye başladım, ama Barbara'nın bana katılmaya hiç de niyeti yoktu.

— «Belki garip görünecek, ama bu işe başka bir açıdan bakacak olursan biraz ürkütücü değil mi?»

Omuz silkmem üzerine sözünü sürdürdü:

— «Her neyse, büyükbabası ile konuşmaya karar verdim. Son iki ya da üç hafta hep ufak tefek kaçınmalar, özürlerle geçti. Bu gece sis vardı, onu evine kadar götürmek için ısrar ettim. Gerçekten de, onu zorladım».

Barbara'nın anlattıkları üzerinde düşünürken birkaç dakika süren sessizlik oldu. Açıklanması gerekli olan garip birkaç sorun olduğunu kabullenmek zorundaydım. Fakat bütün bunlara rağmen, ihtiyarın ya garip bir kişi ya da deli olduğu üzerindeki düşüncelerimi değiştiremedim. Suzan adındaki genç kız üzerindeki düşüncelerimden de pek hoşnut değildim. Artık kesin konuşmanın zamanı geldiğine karar vermiştim ki, odanın cam kapısı açıldı, Suzan görüldü.

— «Büyükbabam artık dışarı çıkabileceğinizi söyledi. Yakında ulaşıyoruz».

— «Peki, Barnes Common hâlâ sisli mi olacak?»

Suzan gülmedi. Aklıma garip bir düşünce saplandı. Belki de benim bir deli olduğumu düşünüyordu.

Soğuk bir ifadeyle:

— «Ne zaman dışarı çıkacağımızı söylemekle Büyükbaban büyük bir nezaket gösteriyor», dedim. «Büyükbabana gerçekten de dışarı çıkacağımızı söyleyebilirsin. Ha, dahası da var». Ayağa kalktım ve öfkemden kelimelerin ağzımdan çok sert çıktığını fark ettim. «Ona, şu kapıları açmasını ve bu konuda başka bir tartışma kabul etmeyeceğimi de söyleyebilirsin».

Suzan yine ağzını açmadan odadan çıkıp gidince, Barbara'ya döndüm.

— «Bana çok garip gelen bir hikâye anlattın. Zaten geçirdiğimiz gece de çok garipti. Senin bir şeye benim de başka bir şeye inanmamızın nedeni oldu. Haydi, şimdi gidip kimin haklı kimin haksız olduğunu anlayalım».

Barbara başıyla kısaca bir işaret yaptı ve kapıdan geçti. Onun arkasından yürüdüm, kısa bir koridordan yürüdük. Koridorun duvarları renkli, kare şeklindeki sütunlardan yapılmıştı. Kırmızı, mavi ve sarı renkli sütunlar sırayla ışıklanıyor, sonra kararıyordu. İhtiyarın elektrik faturasının ne kadar kabarık olduğunu ve başka bir dünyadan geldiği üzerine anlattıklarımı kanıtlamak için epey masrafa girmiş olduğunu düşündüm. Sonunda görmüş olduğum ilk odaya, yani Doktor'un kontrol odası adını verdiği odaya girdik. Doktor kontrol konsolunun başına geçmişti, elleri süratle çalışıyor, parmakları şu ya da bu anahtarla, düğmeyle ya da kolla oynuyordu. Oda döşemesinde hafif bir titreme hissettim, kulaklarım çalışmakta olan bir makine sesiyle uğuldadı. Doktor başını kaldırıp baktı, bizi görünce yanma yaklaşmamız için işaret etti.

— «Yanımda durun, almgaç ekranına bakın».

Sert sesle:

— «Bunları boş ver», dedim. «Şu kapıları aç, bizi serbest bırak».

Doktor, kontrol konsolunun üzerinden doğru eğilerek dikkatle yüzüme baktı.

— «Beni şaşırtıyorsun. Zeki olduğunu sanmakla hata ettiğimi kabul etmeye başlıyorum. Hayal gücünün kuvvetli olduğunu tahmin etmekle de yanılmışım her halde».

Döşemedeki titreşim giderek arttı, titreşimin bacaklarımdan vücuduma doğru yükseldiğini hissettim.

— «Ne yapmak istediğini bilmiyorum, ama şu kapıları açmayacak olursan tekmeyle ben açarım», diye bağırdım.

Bağırmanın nedeni öfke ya da korku değildi. Makine sesi artık bulunduğumuz odayı tamamen kaplamıştı. Sanki, savaş sırasında çalan canavar düdüklerini andırıyordu, ama düdük sesleri ayrı ayrı yerlerden geliyormuş gibi görünüyordu.

Doktor çok sakin sesle:

— «Kapıları tekmelemene gerek kalmayacak», dedi. «Bir dakika sonra kapıyı açtığım zaman durumu anlarsın». Suzan'a bir göz attı. «Fazla gerçekçi, yavrum. Açıklayamadıkları şeyleri kabul edemezler».

— «Barbara bize inanıyor, Büyükbaba».

Barbara'ya baktım. İhtiyarın bakmamızı söylediği almgaç ekranını dikkatle izliyordu. Ben de ekrana baktım. Bir çeşit sis gördüm, bir an Barnes Comcon'da olduğumuzu düşündüm. Birdenbire döşeme son bir titreyişle sarsıldı, hepimiz ayakta sallanırken, Barbara düşmemek için koluma tutundu. Makine sesleri birden kesildi, ölüm sessizliği içinde ekranın berraklaştığını gördüm. Polis telefon kulübesinden içeri adım attığımdan beri ilk kez gerçekten şüphelenmeye başladım. Beyaz görünüşlü, olağandışı bir ormana bakıyordum. Ekrandaki resim değişti, ağaçlardan biri ekranda büyüdü. Ağaçların yaprakları yoktu, ya da kurumuş gibi görünüyordu.

Doktor:

— «Pek iç açıcı olmamakla birlikte, çok tehlikeli değil», diye mırıldandı.

Barbara sordu:

— «Neredeyiz?»

Doktor omuz silkti.

— «Söylemesi çok güç. Suzan'ın “yilmetre” adını verdiği bir alet var. Ne yazık ki, daha önceki araştırma sırasında biraz bozuldu. Gerçekten de ona bir göz atıp tamir edip edemeyeceğimi anlamam gerek».

— «Ama artık... İngiltere'de değil miyiz?»

Yaşlı adam, şaşkınlıkla Barbara'ya baktı.

— «Oldukça açık konuştuğumu sanıyordum, Mis Rayt. Yalnızca İngiltere'den değil, Dünya'dan da ayrıldık. Dışardaki havayı incelemek, birkaç değişik deney yapmak zorundayım, ama birkaç dakika sonra durumu anlarız».

Suzan:

— «Isı çok normal görünüyor», dedi.

Üç kısa adımda Doktor'un yanına ulaştım, omzundan tutup çevirdim.

— Şimdi beni dinle! Bütün bu oyunlardan usandım artık. Eğer şu kapıları açmayacak olursan, sana yeminle söylüyorum paramparça ederim».

Ellerimi sert bir hareketle itip kurtuldu. Onun yaşında ve yapısındaki bir kişi için oldukça güçlü olduğunu düşünmemek elimde değildi. Bir adım geri çekildi, birden parmağını uzattı. Gözlerinde öfkeli kıvılcımlar vardı.

— Gemime izinsiz girdin! Seni buraya davet etmedim, ama bana saldırıp zorla gemiye girdin».

Kolunu indirdi, gözlerindeki öfke kıvılcımları birden kayboldu.

— Peki, yolda geçen o saçma konuşmalara ne diyeceksin?» diye öfkeyle konuştum. «Suzan'ın büyükbabasının nerede olduğunu neden söylemedin? Anahtar için neden yalan söyledin? Neden kaçtın? Elbette meraklanırdık, çünkü kim olduğunu bilmiyorduk, Suzan kayıptı. Bu nedenle, bizi evine zorla girmekle suçlamaya kalkma, çünkü evine girmemizin nedenlerini çok iyi biliyorsun».

— «Evet, söylediklerinin hepsi mantığa uygun, ilgi ve merak çok canlı duygulardır, ama şüphecilik, dostum Çesterton...» Öylesine üstün bir tavır takınmıştı ki, içimden ona bir tekme yapıştırmak gibi bir duygu geçti. «...Evet, şüphecilik dünyanın en büyük kusuru».

— «Şu halde kapıları aç ve kusurlarımızı sizden mümkün olduğu kadar uzağa götürelim».

Kısa bir duraklama oldu, sonra Doktor başını döndürüp Barbara'ya baktı.

— «Konu üzerinde daha açık düşünceli olduğunuzu sanırım, Mis Rayt».

— «Bence bir anlamı yok, ama, size inanıyorum».

Şaşkınlıkla Barbara'ya baktım.

— «Bunlara nasıl inanabilirsin? Zaman ve uzay yolculuğu, başka dünyadan insanlar... bunların hepsi deli saçması».

Doktor, kısa, boğuk bir kahkaha attı ve bana doğru yürüyüp parmağıyla göğsüme dokundu.

— «Öyle sanıyorum ki, Kolomb dünyanızın yuvarlak olduğu fikrini ortaya attığı zaman ona da böyle davranmışlardı».

— «Bir uzay gezgini olarak Dünya tarihi üzerinde fazlaca bilgi sahibisin».

Doktor itiraf etmekten çekinmedi.

— «Biraz okumuştum, ama tarihi yaşamayı tercih ederim. Kolomb böyle bir gençti.

Teorisinin kabul edilmesinden önce ondan ayrılmış olduğuma gerçekten üzgünüm».

Çaresizlikle Barbara'ya baktım.

— «Bu adama inanamazsın; her yönden...»

Doktor, kaba bir tavırla önümden geçti.

— «Kapıları aç, Suzan», diye emretti. «Bu genç aptala ancak bu şekilde anlatabiliriz».

— «Ama her şeyi gerektiği gibi kontrol etmedik, Büyükbaba».

— «Umurumda değil. Zekâsı bilinen gerçekleri bile kavrayamayacak kadar geri olan bu genç adamın hakaretlerini dinlemek zorunda değilim. Kapıları aç!»

Suzan küçük, siyah bir kolu çevirdi. Oda yine gözleri kamaştırarak kadar aydınlandı, daha önce duymuş olduğum arı vızıltısına benzer sesi yine duydum. Odanın iki büyük kapısı ağır ağır açılmaya başladı. Doktor, kapıya doğru yürüdü, dışarı çıkmadan önce dönüp arkasına baktı.

— «Dışarı çıkmak istiyordun. Haydi, yürü».

Doktor'un arkasından ağır ağır yürürken, Barbara'nın da benimle birlikte yürüdüğünü fark ettim. İşin asıl garip yönü, Doktor'un ötesini açık seçik görebiliyordum ve gördüklerim de ekranda gördüklerimden değişik değildi. Beyaz, ölü görünümlü ağaçlar, bir çeşit küle benzer toprak, bulutsuz gökyüzü. Geminin kapısında durduğum zaman dışarının sıcaklığı yüzüme çarptı. Barbara'nın gırtlığından doğru garip bir ses yükseldiğini duydum. Biri koluma dokundu, uzattığı ayakkabılarımı hemen ayağıma geçirdim, ama bağlarının başka eller tarafından bağlandığını hayal meyal fark ettim. Toprağın nasıl olacağını bilmediğimiz için çıplak ayakla yürümenin tehlikeli olabileceğini söyleyen Suzan'ın sesini duydum. Kitaplarda okuduğumuz gibi gözlerimi kırıştırdım kendimi çimdiklemedim. Korkunç gerçeği kavrarırken olduğum yere çakılıp kalmış gibi kapıda durdum.

Doktor, gerçeği söylüyordu. Başka bir açıklama yolu olmadığı için Doktor'un anlattığı her şeyin anlamı gerçekleşiyordu. Kaçmak, saklanmak, korkuyla haykırmak istiyordum, ama nereye gidebilirdim? Kaçmamın ne anlamı vardı? Doktor'un kapıda durup bana baktığını, görmekten çok hissettim. Gözlerindeki anlayışlı ifade içimi biraz rahatlattı.

Doktor yumuşak sesle:

— «Çesterton», dedi. «Senin için her şeyin en güç yönü bu. İçinden geçenlerin neler olduğunu biliyorum ve bu bilgilerle övünüyorum. Hepimizi dünyanızdan, Evren'den uzaklaştırdım, şimdi yepyeni bir gezegene indik. Bunu kabul et, çünkü kabul etmelisin. Göz yaşları ve öfke seni Dünya'ya geri götüremez. Bu nedenle, yeni edineceğin tecrübelerinden yararlanmaya bak».

Ne söyleyeceğimi bilemeden başımı sallamam üzerine, şefkatle kolumu okşadı.

— «Doğru, Çesterton. Yakında alışacaksın».

Barbara'ya baktı.

— «Olağandışı sakınsın, ama üzüntülü olduğunu hissediyorum. Arkadaşına söylediğim gibi, başına gelenlerin üstesinden gelmeye çalış. Önceleri, sevdiğin, güvendiğin ve bildiğin yerlerden uzaklaştırılmış olman seni korkutabilir. Bunu takdir ederim, ancak gerçekleşebileceğine başkalarının inanmadığı tecrübeleri edinmeniz sevinç verici bir durum değil mi? Geçireceğiniz tecrübeler zihinsel bir işkence değil, tamamen tersine, yeni bir toprağa adım atacaktı, başka bir dünyanın yabancı güneşini göreceksiniz».

Doktor bir adım geriledi, ikimize de gülümseyerek baktı, sonra en yakınındaki ağaca doğru yürüdü. Barbara'yla birlikte gemiden çıktık, Suzan da arkamızdan geldi, kapıları kapattı. Sonra Büyükbabasının yanına koştu ve bize karşı gösterdiği anlayıştan ötürü ona teşekkür ettiğini duydum. Başımı çevirip Barbara'ya baktım.

Yüzü soluktu, ama ne yanaklarında ne de gözlerinde yaş vardı. Bu sakin tavrının, hayatımda beğendiğim ve takdir ettiğim en güzel şeylerden biri olduğunu düşündüm. Donnebi'de yaptığım konuşmayı, çok istediğim işi alamadığım için geçirdiğim bunalımı düşündüm. Odamda soğumuş olan akşam yemeğini, Common'daki sisi ve sabahleyin en iyi ceketimi nasıl yırttığımı düşündüm. Öyle sanıyorum ki bu son anımın zihnimde canlanması nedeniyle hafifçe tebessüm ettim ve birdenbire Barbabara'nın bana gülümseyerek baktığını fark ettim.

Barbara:

— «Doktor'a yetişsek iyi olacak», dedi.

Başımınla evetledim, birlikte Doktor'un bulunduğu yere doğru yürüdük. Dünya, dünyam ve dünyanın üzerindeki yaşantımın halen uzaklaşmakta olduğunu hissettim. Omzumun üzerinden Doktor'un gemisine bir göz attım. Dış görünümüyle, gerçekten de Common'da gördüğümüz gibi bir polis telefon kulübesiydi, ama içinde buutların çok değişik olduğunu artık kesinlikle biliyordum. Çevremdeki dünya benim için yeniydi, şimdiye kadar tanıdığım dünyadan çok daha değişik olabilirdi.

Bu dünyadan nefret edip etmediğimi, hoşlanıp hoşlanmadığımı, ya da neler hissettiğimi henüz bilmiyordum. Yalnızca Doktor'un haklı olduğunu, bunu kabul etmek zorunda olduğumu biliyordum. Ya anlatılanları kabul edecek ya da aklımı kaçıracaktım. Delilik, çevremdeki her şeyin hayal ürünü olduğunu, hipnotize edilmiş ya da ilâçla uyuşturulmuş olduğumu ifade edecekti. Rüyaları ve kâbusları çok iyi biliyordum. Rüya ve kâbuslar inancı uzun süre hiç bir

zaman koruyamazlardı. Çevremi ne kadar uzun süre inceler, hareketlerim ve duygularımın karşılaştırırsam, kafamdaki fantezi düşünceler de o kadar çabuk siliniyordu. İlaçla uyuşturulmadığımdan, hipnotize edilmediğimden, hepsinin üstünde, rüya görmediğimden artık kesinlikle emindim.

Kendimi daha iyi hissetmeye başladım. Doktor, yapılacak en iyi şeyin, hayal gücünü geniş tutarak olanları kabul etmek olduğunu söylemişti.

Onun isteklerine uydum.

[1](#)

Uzayda zaman ve bağıntılı boyutlar.

BÖLÜM ÜÇ

Ölü Gezegen

Dışarı çıkışımızdan yaklaşık olarak yirmi dakika kadar sonra Barbara'nın çığlığını duydum. Ölü ağaçlardan oluşmuş ormanın derinliğine iyice dalmış, sonra biraz dinlenmek için durmuştuk. Doktor toprağı incelemek isteyince, ikimiz birlikte kül gibi olan toprağın bileşimi üzerinde kafa yormaya başlamıştık. Yerdeki kül gibi toprağa bakılırsa, ormanda korkunç bir yangının meydana geldiği kanısına varılıyordu, ama ağaçların durumu bu kanıyı doğrulamıyordu. Ağaçların dallarına dokunulduğunda, toz gibi dağılıveriyordu. Suzan ve Barbara değişik yönlerde uzaklaşmışlardı, ama Doktor, onlara sesleniş uzaklığından ileri gitmemelerini söylemişti. Suzan, biraz sonra dönmüştü. Elinde, bulmuş olduğu son derece narin, güzel bir çiçek vardı. Tabii, çiçek de kristalleşmişti, en küçük bir dokunuşta dağılacığı belliydi. Çiçeği incelemek üzere tam Suzan'm elinden almak üzereyken Barbara'nın çığlığını duyunca narin çiçek parmaklarımın arasında dağılıverdi.

Çığlığın geldiği yere doğru koştum. Koşarken çarptığım dallar toz gibi dağılıyor, havayı bulandırıyor. Barbara'yı bir ağaca yaslanmış, bir yumruğunu ağzına kapamış olarak buldum. Gözleri arkamdaki çalılıklara dikilmişti. Birden çalılıkların arasında parıldayan bir çift hayvan gözünü görünce donmuş gibi yerimde kaldım.

Barbara fısıldadı:

— «Tam bu ağacın etrafını dolaşmıştım ki. çalılıkların arasından bana baktığını gördüm».

Gözlerimi kırpmadan hayvanın bulunduğu yere baktım, ama çalılıklarda hiç bir kıvılcık göremedim. Hayvan yarı yarıya çalılıkların arasına gömülmüştü, ama kısa bacaklarını, güneş altında parıldayan pullu derisini görebiliyordum. Hayvan ya da yaratık yavru bir domuz büyüklüğündeydi, gözleri başından yükselen uzun, boru gibi sapların üzerinde bulunuyordu. Suzan'la Doktor'un da yanımıza gelmek için ormanda koştuklarını duydum, ortaya çıktıkları zaman dikkatle çalılıkları işaret ettim.

— «Koşmaya hazırlanın».

Barbara'yı ağaçtan biraz çektim, çünkü ağırlığı ağacı çatırdatmaya başlamıştı. Onu yavaşça çekerken, hayvanda hâlâ bir kıvılcık göremedim.

Suzan:

— «Galiba ölmüş», dedi.

Suratımı ekşiterek cevap verdim:

— «Bu teoriyi denemek istemem».

Bir ara yaratığın ağzını görmüştüm. Çenesi, küçük bir timsahınki gibi keskin, sivri dişlerle doluydu, üstelik, onun kadar da açgözlü olacağını düşünüyordum.

Doktor:

— «Gözleri hiç kımldamıyor», diye mırıldandı.

Doktor, sözünü bitirir bitirmez yerden bir dal

parçası alıp çalılıklara doğru attı. Hayvanın yine de kımldamadığını görünce, dudaklarıma kadar yükselen itiraz haykırısı yarıda kaldı. Yere düşmüş olan bir dal parçasını dikkatle aldım, çünkü en küçük bir basınçta un gibi dağılacığını biliyordum. Yavaş yavaş çalılıklara doğru yürüdüm. Elimdeki dal parçasını çalılar arasında uzatarak hayvanı dürttüm, ama daim hayvanın sırtında dağılmasından doğan sesi duydum.

— «Haklısın, Suzan, bu hayvan ölmüş. Görünüşe göre, bu hayvan da ormandaki her şey gibi taşlaşmış».

Doktor hemen hayvanın yanına geldi ve elinin kemikli tarafını hayvanın pullu derisi üzerine vurdu. Sonra çalıları araladı ve hayvanı hepimiz gördük. Vücudunun en azından iki misli uzunluğunda bir kuyruğu vardı, başından kuyruğunun ucuna kadar sivri ve keskin oklar uzanıyordu.

Doktor:

— «Bu taşlaşmamış, sertleşmiş», dedi. «Her yeri madenden».

Barbara korkusunu yenmişti. Hemen Doktor'un yanına gidip çömeldi.

— «Ama bu olanaksız!»

— «Neden? Bir hayvanın madenden yapılabileceğini tahayyül edemeyişinden ötürü mü? Bunun madenden bir canavar olduğunu söylüyorum, ya da evvelce öyleydi. Hayvanın parçaları içten gelen manyetik bir güçle birbirini tutuyor, buna da hiç şaşırmadım. Muhtemelen kurbanlarını kendisine doğru çekici bir yönü olmalı, çünkü madenle beslendiği açık seçik ortada».

Doktor birden yerinden doğruldu.

— «Kül gibi toprak. Kristalleşmiş çiçekler, ölü ağaçlar, sertleşmiş maden. Bu sence ne anlam taşır, Çesterton?»

— «Isı olduğu açıkça belli. Yoğunlaştırılmış ısı, ama...» Dikkatle Doktor'a baktım. «Bir çeşit atom patlaması».

— «Çok doğru. Hem de çok büyük bir atom bombası olmalı, ama sizin gezegende deneylerini yaptıkları gibi bir atom ya da hidrojen bombasına benzemeyen bir bomba. Öyle olsaydı, gezegen üzerindeki her şeyi silip süpürürdü. Burada, bir çeşit, koruyucu bombayla karşı karşıya olduğumuzu sanırım».

Suzan:

— «Burada bir çeşit patika var», dedi.

Doktor, onu izlememiz için bize işaret etti.

— «Umarım sizi ölü bir gezegene getirmemişimdir, Çesterton», diye mırıldandı.

Hayal kırıklığı öylesine içtendi ki kendimi tutamadan gülümserken, Doktor'un solunda

yürüyen Barbara'ya baktım.

— «Görmüş olduğumuz canavarın canlısıyla karşılaşmaktan hoşlanacağımızı sanmazsın her halde?»

Doktor yine mırıldandı:

— «İncelemek için güzel bir konu olurdu».

Barbara'nın şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdığını gördüm. Bu arada Suzan koşarak yanımıza geldi.

— «Bir şehir var!» diye heyecanla bağırdı. «Ormanın son bulunduğu yerden görebiliyorum».

Suzan'm peşinden koşarken, sanki bir şehir bulmak yüzyılın yeni bir buluşuymuş gibi onun heyecanına katıldığımı fark ettim. Doktor hemen önümde koşuyordu. Koşarken uzun, beyaz saçları uçuyor, kolları ileri geri sallamıyordu. Suzan'm durmakta olduğu yere ulaştığımızda Doktor'un soluk soluğa kalmamış olduğunu gördüm. Onun yaşma geldiğimde keşke onun kadar sağlıklı kalabilseydim, başka şey istemezdim.

Orman, Suzan'm söylediği gibi sona erdi, dar patika genişledi ve önümüze çok gevşek, kaim toz tabakasıyla kaplı bir meydan çıktı. Biraz ön tarafta, uzun bir sıra, yüksek kayalık vardı; Suzan, küçük bir tümseğe çıkmış, güneş ışığını engellemek için elini alına siper yapmış, iki kaya arasından ileriye doğru bakıyordu. Tozlu toprağın arasından zorlukla ona doğru yürümeye çalışırken bize döndü, birden bir kahkaha koyuverdi. Barbar'a'nın anlattıklarına göre, onun on beş yaşında olduğunu düşünüyordum, ama kayalıkta dururken, siyah, kısa kesik saçlarıyla yirmi yaşlarında, çok sevimli ve çekici genç bir kadın gibi görünüyordu. Onun bir adamla tanıştığını, evlenmek istediğini, artık büyükbabasıyla birlikte TARDIS'te yolculuk etmemeye karar verdiğini tahayyül ederek bir an merakla düşündüm. Bu düşüncem, Doktor'la torununun hangi gezegenden gelmiş olduklarını, onların gezegeninde, dünyada olduğu gibi evlilik diye bir şey olup olmadığını düşünmeme de yol açtı. Kafamdaki düşünceleri, soruları başka bir zamana bırakarak, Barbara'nın tümseğe çıkmasına yardım ettim. Dördümüz birlikte (Doktor büyük bir ustalıklarla torununun yanına tırmanmıştı) kayanın arasından şehre doğru baktık.

Tahminime göre şehir, bulunduğumuz yerden bir mil kadar uzaktaydı ve bir salkım elektrik aletleri gibi görünüyordu. Güneşte parıldayan madenî, parlak kubbeler, kısalı uzunlu, her çeşit kare şeklinde binalar, kubbelerle binaların üzerinde uzun elektrik direkleri, noktalar gibi görülen bir sürü radar arayıcıları vardı.

Doktor:

— «Çok çekici», diye soludu.

Onun düşüncesine katıldım, çünkü bu şehri her kim ne amaçla yapmışsa, bütün binaların yapılışı, yayılışı son derece düzenliydi.

Barbara:

— «Patlamanın ya da ormanı tahrip eden şeyin etkisinde kalmamış görünüyor», dedi.

— «Acaba orada yaşayan var mı dersin, Büyükbaba?»

Doktor başını salladı.

— «Şehrin neden etkilenmediğini bilmiyorum, oysa burada bir çeşit çok büyük patlama olduğundan eminim. İnsanlar böyle bir patlamadan kurtulamazlardı». Bir an sustu, sonra sakin bir sesle ekledi: «Her ne olursa olsun, bildiğimiz insanların bu patlamadan kurtulmuş oldukları düşünülemez».

Doktor'un söyledikleri kafamı kurcaladı. Ormanda, madenden yapılmış olan hayvanı görmüştüm. Patlamadan kurtulmuş olanların şehirde oturmaları olanağı her zaman vardı. Düşüncelerime öylesine dalmıştım ki, Doktor'un sözlerini son anda yakaladım.

— «Korkarım buna izin veremem, Doktor», dedim.

— «Tekrarlıyorum, delikanlı, şu şehir güzel bir inceleme konusudur ve şehri gezmek amacındayım».

Başımı “olmaz” anlamında salladım.

— «Hazırlıksız olmaz. Ayrıca, tartışma yapılmadan da oraya gidilemez. Orada neler olduğunu bilmiyoruz, bizim için belki de büyük bir tehlike vardır».

Doktor inatla cevap verdi:

— «Yalnız gitmek niyetindeyim. Bu nedenle, korkman gereksiz».

— «Ama korkuyorum, Doktor. Gemiyi sen kontrol edebiliyorsun. Bizi kendi Dünya'mızdan alıp bu gezegene getirdin, ama bu konuda kendi güvenliğimiz için bizim de söyleyeceklerimiz var elbette. Aynı zamanda, sizin güvenliğiniz de söz konusu. Bütün olanakları hesaplamadan içimizden hiç birinin şehre tek başına gitmesine izin veremem».

Doktor öylesine kızmıştı ki, bir an için bana vuracağını sandım. Ama her zaman olduğu gibi yine duygularımı kontrol etti ve başını çevirip şehre bir kez daha baktı. Suzan, endişeyle bana baktı. Büyükbabasına son derece güveni vardı. Bu tür tartışmalara mutlaka içerliyor olmalıydı. Doktor başını çevirdi, yüzündeki içten gülümsemeyle beni epey şaşırttı.

— «Şu halde, TARDIS'e dönüp hem yiyeceğiz hem de bu konu üzerinde tartışacağız».

Başımın olumlu bir işaret vererek tümsekten atladım, Barbara ile Suzan'm inmesine yardım ettim. Uzakta kalan şehre son bir kez göz atan Doktor'a baktım. Güneşin ışınları bir an gözlerini parılttı, ama nedense gözlerindeki parıltımın güneş ışınlarından ötürü olmadığını hissettim. Bu duygumdan kurtulmak istedim, ama büyük bir inatçılıkla benliğime yapışıp kaldı. Yeni, güvenemeyeceğim bir dünyada bulunuyordum. Doktor'un güvenilir bir faktör olduğunu düşünmem bile duygularımı bir düzene sokmama yardımcı olmadı.

TARDIS'e döndüğümüzde hava kararmak üzereydi, Suzan'm geride kalması beni endişelendiriyordu. İçinde bulunduğumuz koşullara dayanarak hepimiz bu ölü gezegende korkacak bir şey olmadığını düşünüyorduk, ama havanın kararma düzenini beğenmedim. Suzan'm yolunu bulmak için saatlarca, hatta bütün gece dolaşıp durduğunu tahayyül ettim. Doktor'la Barbara gemiye girdikten sonra Suzan'ı aramaya başladım.

Ormanın içinde yürürken ayaklarım hiç ses çıkarmıyordu. Sessizliği yalnızca, dokunduğum

bir dalın çatırtısıyla toza dönüşmesinden doğan hafif bir ses bozuyordu. Ürkütücü, endişe verici bir sessizlikti, çünkü içimde sanki gözetleniyormuşum gibi bir duygu çörekleniyordu. İki keresinde birden durup arkama baktım. Ensemdeki saçların diken diken olduğunu hissettim, ama sonradan bu kadar geniş tahayyül gücüm olduğu için kendi kendime kızdım.

Hiç beklemediğim bir anda, ilerde bir yerden gelen korkunç, keskin çığlığı ve koşan bir kişinin ayak seslerini duydum. Ormanın, daha önce geçmiş olduğumuz bir bölümünde bulunuyordum. Yerlerde birçok kırık dal parçaları vardı. Bu dal parçalarının sık sık çatırtıyla kırıldıklarını duydum. Biraz sonra koşmakta olan Suzan'ı gördüm. Karşısına çıkıp onu kucakladığım zaman, rahat bir soluk alarak hıçkırdı.

— «Bir el bana dokundu. Şu kristalleşmiş çiçeklerden birini almak üzereydim, arkamdan biri omzuma dokundu».

— «Fakat bu ormanda canlı olmad'ğım biliyorsun. Suzan».

Koluna girerek onu TARDIS'e doğru götürdüm. Suzan ancak birkaç dakika sonra cevap verebildi:

— «Biz bu ormanda bulunuyoruz. Neden bizim gibi başkaları da olmasın?»

Ona, bir dal parçasına dokunmuş olabileceğini söyledim, ama ne Doktor ne de Barbara onu düşüncesinden caydıramadı.

— «Bir eldi, hem de bir insan eli. Ne tahayyül ettim ne de uydurdum. Size, bu ormanda bizden başkalarının da bulunduğunu söylüyorum».

Doktor'un yiyecek makinesi dediği makinenin etrafına toplandık. Doktor'un makinenin üzerine vurması üzerine, Barbara'yla ben, Suzan'ı yanlış düşündüğüne inandırmak için yaptığımız konuşmayı yarıda kestik.

— «Nasıl olsa artık önemi yok, çünkü bu gezegende kalmayacağız. Suzan'm bir şey hissedip hissetmediği üzerindeki küçük esrarı açıklanmadan bırakacağız». Bana baktı. «Çesterton, yemek yer yemez kontrolleri ayarlayacağım ve başka bir yere gideceğiz. Belki de sizin gezegen olan Dünya'ya döneceğiz. Nasıl, memnun oldunuz mu?»

Kısa bir sessizlikten sonra, Barbara:

- «Bunu yapabilir misiniz, Doktor?» diye sordu.

Doktor omuz silkti:

— «Söylediğim gibi, yolculukları hesaplayan bilgisayar düzensiz çalışıyor. Çalışması çok düzensiz olduğu için size herhangi bir söz veremeyeceğim. Hem unutmayın, uzayı olduğu kadar zamanı da aşmak zorunluğundayız».

Barbara'nın boynundaki damarın attığını gördüm.

— «Yani, bizi Dünya'da kendi zamanımıza götürmenizin belki de olanakdışı olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?» diye sordu.

Doktor başıyla evetledi.

— «Evet, Mis Rayt, bunu söylemek istiyorum.

Ama artık bu konudaki konuşmalarımızı bırakalım. İkinizin de aç olduğundan eminim, çünkü benim karnım aç. Ne yemek istersiniz?»

Sorgulu bakışlarını gözlerime dikti.

— «Ne istersem yiyebilir miyim?» diye sordum.

— «Evet, kendi dünyanızdaki yiyeceklerden bile isteyebilirsiniz.

— «Şu halde, bir itirazınız yoksa domuz salamlı yumurta isteyeceğim».

Sanki pahalı bir lokantanın şef garsonuymuş gibi elini sallayınca çatal gibi bir şeyin bulunup bulunmadığını sordum. Yiyecek makinesinin önünde durdu ve çeşitli düğmelere bastı.

— «XL 4 285 J,» diye mırıldandı.

Bir dakika süren sessizlikten sonra bir seri ampul yandı ve üç kez çalan zil sesini duyduk. Doktor bir kapak kaldırdı, kâğıt tabak içinde bir çeşit yiyecek çıkartıp Barbara'ya uzattı, sonra tekrar makineye dönüp aynı numaralara bastı. Barbara'ya verdiği yiyeceğin benzerini de benim elime tutuşturdu. Barbara'yla şüpheli şüpheli bakışırken Suzan bir kahkaha attı.

— «Haydi, yemeğinizi tadın. Beğeneceksiniz», dedi.

Genç kızın gözleri neşesinden pırıl pırıl parlıyordu. Ne bulacağımı kesinlikle bilmediğim için tereddütle yiyecekten ısırıldım ve domuz salamlı yumurta tadını aldım! Hem salamın hem de yumurtanın tadını ayırt edebiliyordum, üstelik yiyecek tam istediğim sıcaklıktaydı. Doktor'un bir şeyler söylememi beklediğini hissettim.

Barbara'ya göz kırparken:

— «Yumurtalar biraz katı pişmiş», dedim.

Doktor üzüntüyle başını salladı.

— «Keşke önceden söyleseydiniz. Düğmelerden birini daha dikkatle ayarlayabilirdim. Çok basit ve kolay. Suzan, sen ne yiyeceksin?»

Suzan başını salladı.

— «Aç değilim, Büyükbaba».

Doktor, dikkatle torununa baktı.

— «Sen iştahlımsındır, yavrum. Ama yine de ısrar etmeyeceğim. Bana gelince...» Dikkatini yine makineye verdi. Sanki bir tabak ordövrü incelemiş gibiydi. «...Bulmuş olduğumuz Venüs Gece Balığı yiyeceğim. Bir miktar aldığımız iyi oldu».

Birkaç numara ve harf mırıldandı, düğmelere bastı, sonra kapağı açıp bir tabak çıkardı. Tabakta, ekmek somununu andıran üç çubuk vardı. Makinenin nasıl çalıştığını ve yumurtayla salam tadını nasıl ayrı ayrı alabildiğimi sordum.

— «Oldukça basit, Çesterton. Biliyorsun, tatlar da renkler gibidir. Üçüncü rengi elde etmek için iki rengi karıştırırsın falan».

Tam bu sırada kapının vurulduğunu duyduk. Son lokmamı ağzıma götürmek üzereyken elim havada kaldı. Geminin kapısı bir-iki-üç kez tıkırdadı. Doktor tabağımı bırakıp aceleyle uzaklaştı.

Suzan:

— «Ormanda birinin bulunduğunu söylemişim», dedi.

Doktorun arkasından gittik, onu almgaç ekranının başında bulduk. Doktor geminin çevresini araştırırken ekrandaki tablo sık sık değişiyordu, ama kapıyı vuran her kimse görünürde yoktu.

Doktor:

— «Bu tabloya eşlik eden kuvvetli projektörler var», dedi. «Tabii, TARDIS'in dışından görülmesi olanaksız. Projektörler geceleri görüntünün netleşmesinde yararlı oluyor. Evet, şu anda dışarda hiç bir şey yok».

Ekranı karartan tuşa bastı ve gülümseyerek bana döndü.

— «Bu gezegenden gitmemiz üzerinde söylediklerimi doğrular görünüyor».

Bu sözleriyle endişem arttı, ama doğruluğunu kabul etmek zorundaydım. Yüzünde öylesine garip bir ifade vardı ki, anlamını çözmek benim için olanaksızdı. Suzan'ı yanma çağırdı, kontrol düğmeleriyle daha önce de gördüğüm gibi oynamaya başladı. Fakat TARDIS'i hareket ettiren makine ya da güç her neyse, bu kez onun parmaklarına cevap vermedi. Bütün duyabildiğim, bir vitesin değişirken çıkardığı sese benzer gıcirtılardı. Suzan endişeyle Büyükbabasına baktı, Doktor "olmuyor" demek istermiş gibi başım salladı.

— «Aksaklık göstergesine bir göz atsana, Suzan».

Suzan koşarak uzaklaşırken Barbara Doktor'un yanma gitti.

— «Doktor, bozukluk yok değil mi?»

Doktor iyimserlikle Barbara'ya baktı.

— «Hayır, Mis Rayt, bozukluk olacağını sanmıyorum. Kısa sürede nedenini anlarız».

Suzan camdan yapılmış küçük bir tabloya bakıyordu. Durduğum yerden, tablonun içinde dönen numaraları görebiliyordum.

— «K Dört, Büyükbaba».

— «Sıvı bağıntılarından biri».

Doktor kontrol tablosunun arkasına geçerken bana işaret ederek yanma çağırdı. Bir kapak açtı, ikimiz birlikte eğilerek baktık. Yan yana duran birkaç tane cam tüp gördüm. Tüplerden birini yerinden çıkardı, gözlüğünü takarken tutmam için tüpü bana verdi. Sonra tüpü elimden aldı ve inceledi.

— «Evet, bozukluk bunda. Elektrik bağıntısını kurmak için dünyada kullandığımız sigortalarmın bir benzeri».

— «Nesi var?»

— «Bu sigortalarda tel yerine cıva kullanılır». Tüpü kaldırıp bir ucunu gösterdi. «Bu uç çok hafif bir bozukluk gösteriyor. Muhtemelen cıva buradan sızmış».

— «Demek ki yapmanız gereken bütün iş tüpe biraz cıva eklemek olacak».

Sanki çok güç bir sorunu çözmüşüm gibi bana baktı.

— «Çok haklısın, Çesterton».

— «Cıva getirebilir miyim?»

— «Ne yazık ki getiremezsin, hayır».

Şaşkınlıkla baktım:

— «Neden?»

— «Çünkü yedek cıva yok».

Uzun süre sessizce bakiştık. Gözlerinde gördüğüm ifadenin anlamını çok iyi kavırıyordum, ama yapabileceğim hiç bir şey yoktu.

Sessizliği Barbara bozdu:

— «Yedek cıvanız vardır her halde, Doktor, değil mi?»

Doktor üzüntülü bir tavırla başını hayır anlamında salladı.

— «Hiç kalmadı. Son yedek cıvayı geçen ay yaptığım bir deneyde kullandım. Yenilememekle büyük hata yaptığımı anlıyorum, ama şu anda elimden ne gelir ki!»

— «Civasmı kullanabileceğiniz bir barometre falan yok mu?»

— «Ne yazık ki böyle bir şey yok, küçük hanım».

Sıvı tüpünü sanki bir çare arıyormuş gibi dikkatle bir süre inceledi, sonra omuz silkti. Eğer her şeyden şüphelenen bir yaradılışınız yoksa onun bu hareketine kolayca kanabilirdiniz. Tek kelime söylemeden Doktor'un hazırladığı oyunu sürdürmesini bekledim. Doktor'un tutumu Barbara'yı kandırmış olacak ki, hafifçe koluna dokundu.

— «Üzülmezin. Nasılsa bir yolunu bulursunuz».

— «Ah, üzülmemek elimde değil». Kontrol odasında dolaşırken sanki büyük bir acıyla kıvranıyormuş gibi elini salladı: «Mis Rayt, Suzan, Çesterton...» Üzüntülü gözlerle bize baktı, «...dalgınlığım nedeniyle yedek cıva sağlamayı unuttuğum için, ömrümüzün sonuna kadar bu ölü gezegende yaşamak zorundayız» .

Suzan'a bir göz attım. Genç kızın gözleri öylesine irileşmişti ki, neredeyse bütün yüzünü kaplayacaktı. Yaşlı adamın kendi öz torununun duygularıyla böylesine oynamasının doğru olmadığını düşündüm.

Barbara hiç beklenmedik anda konuştu:

— «Şehire ne dersiniz? Orada cıva bulabiliriz belki»,

Doktor tam yürümek üzereyken durdu, Barbara'ya baktı. Sonra ağzı hayretten bir karış

açık olarak Barbara'nın yanına geldi ve elini sevinçle sıktı.

— «Ah, elbette! Şehir! Sıvı tüpü sorunu nedeniyle şehri tamamen unutmuştum». Gözlerinde bir zafer ışıltısıyla bana baktı. «Artık buna bir itirazım olamaz, Çesterton».

Herkesin bana bakmakta olduğunu hissettim. Mümkün olduğu kadar sakin sesle cevap verdim:

— «Evet, şehre gideceğiz, Doktor. Başka çaremiz yok, öyle değil mi?»

— «Böyle düşündüğüne sevindim, ama şu anda şehre gitmek için vakit çok geç».

Başımı sallayarak sözlerini doğruladım. Yarattığı durumu kabul etmek zorundaydım. Bildiğim kadarıyla TARDIS'te fazlasıyla cıva vardı, ama cıvayı saklayabileceği yer çoktu. Ayrıca, şehre gidebilmek için daha bir sürü bozukluklar ortaya atabilirdi.

Kafam makine gibi çalışıyor, çıkar bir yol arayıp duruyordum, ama başka çare olmadığını anlıyordum. Doktor, sanki düşüncelerimi okumuş gibi yanına geldi, parmağıyla göğsüme dokundu.

— «Geminin yalnız bir Kaptan'ı olur, ha?» dedi. Sonra gitmek için hazırlanırken, «Şu halde, sabah ortalık aydınlanır aydınlanmaz», diye ekledi.

Doktor'un istediğini yaptırmak için baş vurduğu bu kurnazlığı kabul etmekten, ilerde onun bu yeteneğini yine kendisine kullanmaya çalışmaktan başka çarem yoktu. Barbara, Suzan ve ben gemide küçük bir gezinti yaptık. Gemide iki büyük yatak odası, dört daha küçük oda ve iki banyo vardı. Banyolardan birinde yarım saat kaldım. Saçları kesen, tıraş eden makineyle oyalandım. Önceleri yarım lira büyüklüğündeki tıraş makinesinin yüzümde kendiliğinden dolaşması beni ürküttü, ama sonradan alıştım. Daha sonra Doktor saç tıraş makinesinin nasıl kullanılacağını gösterdi. Madenden yapılmış bir başlık vardı. Bu başlık iki ayakla omuzlara oturuyordu. Sonra başlık başa geçiriliyordu, ama saçlardan on santim kadar yüksek duracak şekilde ayarlanıyordu. Doktor, başlığı yerleştirdikten sonra saçımın şeklini ve uzunluğunu saptayan bir alet kullanarak bazı ayarlar yaptı, elektrik fişine benzeyen iki fişi, maden başlığın iki yanında bulunan prizlere yerleştirdi.

Saçlarımın üzerinde hafif hafif dolaşan küçük makineyi önce yadırgadım, ama sonradan alıştım. Beş dakika sonra başımdaki maden başlığı çıkarttığımda saçlarımın fevkalâde bir berber elinden çıkmış gibi kesilmiş olduğunu hayretle gördüm. Pikadili'deki ünlü berber Simpson bile böylesine güzel saç tıraşı yapamazdı.

Sonra Doktor yağ ve su duşunun nasıl kullanılacağını gösterdi. Bu duş, sekiz sütunlu bir makineydi. Bir düğmeye basınca sekiz sütun çevremi sardı, vücuduma binlerce delikten fişkıran su ile Doktor'un adale yağları adımla verdiği bir çeşit yağ püskürttü. Vücudum sanki binlerce küçük yumruk tarafından yumruklanıyormuş gibi bir duyguya kapıldım. Doktor'un açıklamasına göre, hızla fişkıran sıcak su deri üzerindeki gözenekleri açıyor ve yağın deri yüzeyine girmesini sağlıyordu. Sonradan püskürtülen su, evvelce püsküren yağları temizliyor ve bu işlem sürüp gidiyordu. Sonunda, insan kendisini saunadan çıkmış gibi canlı hissediyordu.

TARDIS'te geçirdiğim ilk gece, çok rahat uyudum. Sabah bana ayrılan küçük odada

uyandığımda, giysimin tertemiz ütülenmiş bir durumda alçak bir masa üzerine serilmiş olduğunu gördüm. Giysim temizlenmiş, ütülenmiş, iç çamaşırlarım tertemiz yıkanmıştı. Giyinip salona geçtiğim zaman arkadaşlarım benden erken kalkmış, kavun tadını veren, bir çeşit domates suyu içiyorlardı. Suzan, domates suyuna benzettiğim sıvının, Mars'tan sağlanan kış çileklerinin suyu olduğunu söyledi. Doktor, yapacağımız kısa yolculuk için gerekli bazı şeyleri hazırlamakla meşguldü. Yanımıza küçük kutular halinde yiyecek, iki karton konsantre su alacaktık.

Akşam yaptığım su ve yağ banyosundan sonra uykuya dalmadan önce uzun süre düşünmüştüm. Kimseye belli etmemekle birlikte, başıma gelenlerden hoşlanmakta olduğumu anlatmıştım. Kelimenin tam anlamıyla yaşamın normal akışından koparılıp yalnız şüphe ve güvensizlik dolu, yaşamda herhangi bir denge sağlamaktan uzak bir ortamın içine atılmak düşsel olabilirdi, ama benliğimin bir bölümü bunu kabullenmişti bile. Öğretmekten hoşlanıyordum, ama bana uygun bir iş olmadığını düşünüyordum. Donnebi'deki işi alamayışım, bu konuda gösterdiğim çabaların yalnızca bir bölümüydü. Hem geleceğim hem de kişiliğim üzerindeki soruların cevabını bir türlü verememiştim. Artık bütün çabalarımın sonu gelmişti, aradığım yeri bulmuştum. Doktor'la heyecanlı serüvenler yaşayabilecektim. Zamanı gelince beni tekrar Dünya'ya götürecekti, o zaman (günün birinde bizi geri götüreceğinden kesinlikle emindim!) sıradan bir iş bulup hiç pişmanlık duymadan çalışacaktım.

Acaba Barbara ne düşünüyordu? Onun da benim gibi düşündüğünü gösteren hiç bir belirti yoktu. Ya Dünya'dan ayrılışını benim gibi olumlu karşılamıyorsa? Ama güçlü bir kişiliği vardı ve korkmadığı da belliydi. Kahvaltısını bitirmekte olan Barbara'ya baktım. Rengi biraz soluktu, ama çok sakindi. Yanma gittim.

— «İyi misin?»

— «Evet, ama sanırım rahat uyuyamadım».

— «Yerini mi yadırgadın?»

Yüzüme bakarak gülümsedi.

— «İsteri nöbetlerine yakalanmaya ya da sinirlenmeye hiç niyetim yok».

Kafamdan geçenleri anlamış olduğu gerçektir.

— «Biraz başım ağrıyordu, hepsi o kadar», Bardağındaki meyve suyunu bitirdi. «Suzan'm da başı ağrıyormuş. Bu nedenle, alışmamış olduğumuz yemeklerden olsa gerek». Sonra kuru sesle ekledi. «Hava değişikliğinden de olabilir».

Suzan'm kapıyı açan kolu çevirdiğini gördüm. Alışkın olduğumuz ışık bir an parıldı, sonra kapının yavaş yavaş açılmaya başlamasıyla kesildi. Doktor peşinden gelmemiz için işaret edince Barbara'nm koluna girdim.

— «Eğer yürüyüşe dayanamazsan söyle. Seni geri getiririm».

— «Birazdan bir şeyim kalmaz. Ayrıca, Suzan'la birlikte Doktor'un verdiği bir ilâcı aldık. Gerçekten de kendimi şimdi daha iyi hissediyorum.

Suzan'la Doktor'un gemiden çıktıklarını gördüm. Barbara'yla birlikte arkalarından yürüdük.

— «Biliyor musun», dedim. «Doktor'un ismini bile henüz bilmiyoruz?»

— «Kişisel sorulara pek karşılık vermiyor».

— «Evet, ama neşeli bir zamanını yakaladığım zaman ona sorulacak iki sorum var... Ne iş yapar ve nereden geldi?»

Kısa bir sessizlik oldu.

— «Belki de ona “Doktor Kim?” dememiz daha doğru olacak», diye ekledim.

Barbara:

— «Benimse bütün öğrenmek istediğim Suzan'la onun nereden geldiği».

Tam bu sırada Suzan kapıda göründü.

— «Dışarda bir şey var!»

BÖLÜM DÖRT

Daleklerin Gücü

Aceleyle Suzan'm arkasından dışarı çıktık ve Doktor'un yerde duran, güneşin ışığında parıldayan madenî bir cisme baktığımızı gördük. Bir gece önce o şeyin orada olmadığı gerçektir.

— «Bundan ne anlam çıkarırsın, Çesterton?»

Yerde küçük bir kitap büyüklüğünde madenden

yapılmış bir kutu duruyordu. Sağlam görünümlü bir dal parçasını aldım, elimde dağılıncaya kadar madenî kutuyu dürtüştürdüm.

Doktor:

— «Tedbirli davranmakla akıllılık ettin», dedi. «Bir mayın tuzağına benziyor, değil mi?»

Bir denemeye karar vererek kutuyu yerden aldım. Kapak kolaylıkla açıldı. Doktor kutuyu elimden aldı, hep birlikte kutunun içindekilere baktık. Kutu, küçük ampullerle doluydu.

Barbara:

— «İlâç ampullerine benziyor», dedi.

Doktor cevap vermeden başıyla evetledi, kutunun kapağını kapattı, kutuyu Suzan'a uzattı.

— «Doğru. Şunu gemiye bırak, Suzan. Şehirden döndükten sonra incelerim».

Suzan, gemiye koştu. Doktor, içinde yiyeceklerimiz bulunan küçük torbayı kararlı bir tavırla omzuna astı.

— «Dün akşam kapıyı tıkırdatan her kimse, kutuyu da o düşürdü», diye mırıldandı. «Bir çeşit uygarlık var demek burada. İlerlemiş bir uygarlık olması gerek, çünkü maden üzerinde çalışabiliyorlar, cam kullanıyorlar, onlardan bir şeyler yapabiliyorlar». Söylediklerini başımla onayladığımı görünce ekledi: «Her ne olursa olsun, gözümüzü dört açmalıyız».

Suzan dışarı çıktı, geminin kapısını kapadı, sonra hep birlikte şehre doğru yola çıktık.

Ormanı, kayalıkları, şehrin dış kesimindeki kül çölünü geçişimiz bir saat kadar sürdü. Bu süre içinde kuş, böcek ya da herhangi bir canlıya rastlamadık. Şehre girişimiz epey yorucu oldu, çünkü 'imi zaman ayak bileklerimize kadar gömüldüğümüz kül gibi toprak yürüyüşü oldukça güçleştiriyordu. Önceleri uzaktan gördüğümüz yapılar, giderek yaklaşıyor, daha da çekici oluyordu. Sonunda ilk binaya ulaştık. Binanın döşemesi madenden yapılmıştı. Ne kadar yorulmuş olduğumuzu maden döşemeye adım attığımız zaman anladık.

Binalarda kapı ya da pencere yoktu. Yaklaşık olarak toplam dört kilometre karelik bir alana bitişik düzende yayılmış olan binaların hiç biri öbürüne benzemiyordu. Kimi binaların üzerinden boyları on metreyi bulan çubuklar yükseliyordu. Kimi binalar küp ya da silindir biçimindeydi, hiç birisinin arasında bir bağıntı ya da vida yeri falan görünmüyordu. Ayrıca, bütün binalar donuk bir madenden yapılmıştı.

Doktor nereye gideceğini biliyormuş gibi sağa sola bakınarak yürüyor, arada bir "ah ya da oh" gibi sesler çıkartıyordu. Sanki, gördüğü her şeyin onca gizli bir anlamı varmış gibi çevresine takdir dolu gözlerle bakıyordu. Bir ara durdu, hepimize susmamız için işaret etti. Böyle yapılarda kimin oturabileceği üzerindeki tartışmamızı bırakarak sustuk.

Doktor sert bir sesle:

— «Şuradaki silindir şeklinde yapılmış binalardan birinin ikinci katında kımıldayan bir şey gördüm», dedi. «Gözümün ucuyla bir hareket yakaladım».

Birkaç dakika yerimizden kımıldamadan dikkatle gösterdiği binaya baktık, ama hiç bir şey göremedik. Sonunda Doktor'un işareti üzerine hareket ettik. Her geçen dakika bizi şehrin kalbine doğru götürüyordu.

Küp biçimindeki bir binanın köşesini döndüğümüz sırada karşımıza düz bir bina çıktı. Binanın önünde, kapı olduğu belli olan bir açıklığa doğru uzanan hafif meyilli bir rampa vardı. Doktor sevinçle ellerini ovuşturdu.

— «Burasının kendine özgü bir düzeni var. Çesterton. Bunu hemen anlamıştım, şimdi haklı olduğumu görüyorum. Şu, önünde kapı olan bina, şehrin kalbi. Şimdi binanın içini görecek, burada neler döndüğünü anlayacağız».

«— Peşinde olduğumuz şey cıva, Doktor, bunu unutmayalım».

Doktor öfkeyle cevap verdi:

— «Evet, evet, evet, ama mademki buraya kadar geldik biraz da araştırma yapalım».

Barbara elini uzatıp bana yaslandı, bir dakika kadar dinlendi. Yüzüne baktığım zaman alnında biriken ter damlacıklarını gördüm. Üstelik, rengi de eskisinden biraz daha soluktu, yanılmıyorsam sağlığı bozulmak üzereydi. Barbara'nın kapıdan geçmesine yardım ettim, sonra binanın gölgesine oturarak ciddi bir tavırla doktora döndüm.

— «Barbara'nın iyi olmadığını görüyorsun, Doktor. 'Hemen cıvayı bulalım ve onu gemiye götürelim».

Barbara inatçı bir tavırla:

— «Bir şeyim yok», dedi.

Suzan'la birlikte Doktor'a baktık. Doktor, Barbara'ya bir göz attıktan sonra yumuşak bir sesle:

— «Şu halde sen burada dinlen, yavrum», dedi. «Biz içeri bir göz atalım».

Barbara başını olmaz anlamında sallayarak ayağa kalktı.

— Ayrılacak olursak aradığımızı bulmak olanağı artar. Bir şeyim olmadığına inanmanızı istiyorum. Ayrı ayrı araştırma yapalım ve on beş dakika sonra yine burada birleşelim».

Bu öneri pek hoşuma gitmemekle birlikte, Barbara'nın sonuna dek tartışacağını anladığım için sesimi çıkarmadım. Barbara'nın kararlı bir tutumu vardı, herhangi bir zayıflık göstermekten kesinlikle kaçmıyordu, biz de vakit kaybetmek istemiyorduk. Doktor onun önerisini kabul edince hep birlikte kapıdan geçtik.

Kendimizi birçok kapısı olan oldukça geniş bir salon ya da holde bulduk. Gerçekte, kapı olarak nitelendirdiğimiz açıklıklar, maden bir levhayla kapı gibi kapanabilen kemerlerden başka bir şey değildi. Her kapının üst eşiğinin yanında düz, küçük bir ampul vardı ve elin bu ampul üzerinden geçmesiyle maden levhanın yana kayarak açıldığını, her kapının ardında bir koridor bulunduğunu ortaya çıkartan Suzan oldu. Birer kapı seçtik, saatlarımızı kontrol ettik. Doktor'un kaim köstekli altın saat kullandığını görünce gülümsedim.

Seçmiş olduğum kapının ardındaki koridorun beni hiç bir yere götürmeyeceğini anladım; girdiğim koridor kısa, düz bir duvarla sonuçlanan kör bir koridordu. Geriye, tekrar başlangıç noktasına döndüğümde Suzan'ı gördüm, o da benim gibi kör bir koridora girmişti. Tam bu sırada Doktor göründü, bir şeyler bulmuş olduğunu söyleyince, onu izledik. Bize gösterdiği oda, ses frekanslarının haritasını çıkartan osiloskopları andıran kayıt aletleriyle doluydu. Her duvarda onar adet olmak üzere otuz adet kayıt aleti vardı. Her aletin göstergesi birbirinden biraz farklıydı, aynı zamanda, sürekli olarak dönen madenden yapılmış incecik bir şerit üzerinde titreşiyordu.

Bütün kayıt aletlerini teker teker sessizce inceledik. Aletlerin üzerinde ne numara ne de harf vardı; üstelik ne işe yaradıklarını gösterecek bir işaret de yoktu. Bu kez, Doktor'un istediği cıvayı araştırmak için aletleri yeniden incelemeye başladım.

Birdenbire arkamdan gelen derin soluk sesini duydum, hızla döndüğümde Doktor'un odanın ortasına doğru sarsak adımlarla yürüdüğünü gördüm. Suzan hemen koştu ve koluna yapıştı.

— «Neyin var, Büyükbaba? Ne oluyor?»

Doktor boğuk sesle konuşurken yüzünde müthiş

bir korkunun izleri vardı.

— «Bu kayıt aletlerinin üzerindeki mesajı okudum. Beni bağışlamalısın, Çesterton, hepiniz beni bağışlamalısınız! Sersemce yalanlarımla neler yaptım!»

Böylesine içten konuşması üzerine endişeye kapılarak sordum:

— «Neden söz ediyorsun?»

— «Vakit geçirmeden gemiye dönmeliyiz. Genç arkadaşımızın kendisini hasta hissetmesinin nedeni var». Suzan'a baktığı zaman gözlerinin yaşardığını gördüm. «Sanırım sen de kendini iyi hissetmiyorsun, yavrum».

Gözlerini dikerek bana baktı. Sanki boğuluyormuş gibi gömleğinin yakasını çekiştirip duruyordu.

Suluk soluğa:

— «Anlamıyor musun, Çesterton?» dedi. «Hava kirlenmesi! Bu makinelerin nedeni bu. Şu ya da bu şekilde şehrin otuz mil çevresindeki havayı denemek yetenekleri var».

İlk kez, Doktor'un alnında biriken boncuk boncuk ter taneciklerini fark ettim. Barbara'nın da tıpkı Doktor gibi terlediğini daha önce görmüştüm.

Suzan:

— «Ama soluk alabiliyorduk, Büyükbaba», dedi. «Şimdi havanın nesi var?»

— «Bilmiyorum. Bütün bildiğim havadaki oksijenin başka bir maddeyle paylaşıldığı. Mis Rayt kendisini iyi hissetmiyordu. Sen de öyle».

Sorgulu bakışlarını bana dikti, ama hasta olmadığını anlatmak için başımı salladım.

Yorgun bir tavırla makinelerden birine yaslandı.

— «Garip bir şey hissettim. Hiç alışkın olmadığım bir yorgunluk. Hayır, hayır. Suzan». Torunu endişeyle elini uzatırken konuşmasını sürdürdü. «Merak ettiğim öteki. Onu hemen bulup TARDIS'e götürmeliyiz. Git onu ara».

Suzan koşar adımlarla odadan çıktı. Doktor, kapının Suzan'm arkasından kayarak yerine oturmasını bekledi, sonra gözlerini gözlerime dikti.

— «Sıvı bağlantısını bilerek bozduğunu biliyordun, Çesterton, değil mi? Böylece, kendi bildiğim gibi davranarak şehri dolaşmak istediğimi biliyordun, değil mi?»

Susmakla istediği cevabı vermiş oldum. Şimdi bütün endişem onun gözle görülür derecede gücünü kaybetmesiydi. Zorlukla yaslandığı makineden doğruldu, uzattığım yardım elini kabul etti.

— «Bizi gemiye götür, Çesterton. Beni Suzan'm yanında ele vermediğin için... teşekkür ederim».

Doktor konuşurken bile güçlük çekmeye ve sanki uyumasını engellemek istermiş gibi başımı sağa sola sallamaya başlamıştı. Kolumu beline doladım, elimle kapının mekanizmasını çalıştırdım, onu dışarı çıkardım.

— «Suzan!» diye haykırdım, fakat Suzan ortalarda yoktu. Doktoru yarı yürüterek yarı taşıyarak madenî koridorlardan geçirdim, ilk girdiğimiz büyük hole getirdim. Suzan burada da yoktu. Yapılacak en iyi şeyin bu binadan dışarı çıkmak, gerekirse, Doktor'u dışarda bırakıp tekrar içeri dönerek ötekileri bulmak olacağını düşündüm.

Birdenbire gözümün ucuyla, kımlıdan bir şey gördüm ve tam bu sırada Suzan, ana giriş kapısından geri geri içeri girdi. Bozuk bir telefonun çıkardığı sese çok benzeyen, hafif bir mırıltı duydum. Suzan durdu, ürkek bakışlarla çevresine bakındı, sonra beni görünce, gözlerinde korkulu bir ifadeyle bana doğru koştu. Omzumun üzerinden arkama baktığını görünce, arkamda bir şey bulunduğunu anladım. Tam dönüp bakacağım sırada Doktor kollarımın arasında bayılıp kaldı. Onu oturur vaziyette yere bırakırken dudaklarımda sorgulu bir ifadeyle Suzan'a baktım.

İstediğim cevap, Suzan'm girmiş olduğu kapıdan geldi. Öylesine kâbus gibi bir cevaptı ki, kânın yüzümden çekildiğini, gözlerimin yuvalarından fırladığını hissettim. Kapıdan giren, yaklaşık olarak doksan santim boyunda, madenden yapılmış, ters çevrilmiş üstü kubbeli cam bir bardağa benzeyen bir robottu. Tüm çevresi, donuk madenden yapılmış kapaklarla doluydu, ön kısmında değişik üç çubuk vardı. Robot, madenî döşeme üzerinde kayarak ilerlerken Suzan ağır ağır geriledi, sonunda bana yaslanarak durdu. Şimdi Suzan'm neden arkama bakmış olduğunu anlıyordum, çünkü bulunduğumuz holün kapılarından buna benzer birkaç robot daha çıkmış ve çubuklarını bize doğrultarak çevremizi sarmıştı.

Yalnız bir kapı, sanki bizimle alay edermişçesine serbest bırakılmıştı. Şu anda bütün düşünebildiğim, Doktor'un ciddî olarak hasta ve yardıma ihtiyacı olmasıydı.

Robotlardan biri bize yaklaştı ve bir metre kadar uzakta durdu. Soluklarımı, heyecanımı, paniğe kapılarak dönüp kaçmak isteğimi kontrol etmeye çalışarak robotun vücudundan çıkan üç çubuğu inceledim. Üç çubuk da değişikti. En kısa olan birincisi, robotun kubbe gibi olan başının tam ortasındaydı, bir çeşit göz görevini yapıyordu, çünkü, irisin sağa sola döndüğünü rahatlıkla görebiliyordum. Diğer iki çubuk, gövdenin kabaca tam ortasına rastlayan yan kısımlarında bulunuyor, yanılmıyorsam kol gibi kullanılıyordu. Solda bulunan çubuğun ortasında incecik bir delik görünüyordu. Diğerlerinden daha uzun olan sağdaki çubuk siyah renkliydi ve ucunda vantuz vardı. Aynı zamanda, "göz çubuğunun" iki yanında, dip kısmında iki ampul vardı. Bunların da birer göz olabileceğini düşünmüştüm, ama, robot konuşmaya başladığı zaman bu ampuller ışıklanmaya başladı.

Robot konuştu! Öylesine şaşırmıştım ki, şaşkınlığımdan bir adım gerileyince neredeyse Doktor'un vücuduna takılıp yuvarlanıyordum. Ses monoton, duygudan yoksun, ama insanın içini ürpertecek kadar soğuktu.

— «Burada ne yapıyorsunuz?»

Suzan, robottan korkusunu yenmiş görünüyordu. Buna sevindim, çünkü sanki büyük bir ikramiye kazanarak zengin olmuşum gibi dilim tutulmuştu.

Suzan:

— «Büyükbabam çok hasta», dedi.

Suzan'm sesinde ancak hissedilebilen bir korku izi vardı. Onun böylesine korkusuz, dayanıklı olmasını gerçekten de takdir etmemek elden gelmezdi.

— «Neden?»

Suzan şaşkınlıkla bana baktı, sonra omuz silkti.

— «Nedeninin önemi var mı? Hasta olduğu yeterli değil mi? Bize yardım edin».

Bu uğursuz makinenin hemen bir sedye getirip ilâç sağlayacağını düşünmek biraz iyimserlik olurdu, ama sabırla beklemekten başka çarem yoktu. Kapının hâlâ korumasız olduğuna dikkat ettim.

Robot, sanki Suzan'm söylediklerini anlamamış gibi monoton sesiyle sordu:

— «Neden hasta?»

Konuşmaya katılmamanın zamanı geldiğine karar verdim.

— «Hava nedeniyle. Solunum yaptığımız zaman sağlığınıza zararlı olduğunu biraz önce anladık».

Göz çubuğu bana yöneldi, beni inceledi. Birkaç saniye süren sessizlikten sonra robot geriledi, sonra durdu.

— Hepiniz size göstereceğimiz kompartımanda dinleneceksiniz».

— «Ama büyükbabam hasta! Bildiğimiz kadarıyla çok hasta. Bize yardım edemez misiniz?»

Makine, eski sözlerini monoton bir tavırla tekrarladı. Ama bu kez, robotun sesinde bir emir ifadesi var gibiydi.

Suzan'a bana yardım etmesi için işaret ederek Doktor'u kaldırmak üzere eğildim. İkimiz birden eğildiğimizde dudaklarım Suzan'm kulağına çok yakındı.

— «İçimizden birinin serbest kalması gerek», diye fısıldadım. «Şu açık kapıyı görüyor musun? Kaçabilir misin?»

Suzan bir solukta:

— «Sen kaçmalısın», dedi. İkimiz de sanki Doktor çok ağırmiş gibi davranıyorduk. «Onun anahtarını al. Yeleğinin üst cebinde. ■ TARDIS'teki odamda bir masa var. Onun gözünde bulacağın, üzerinde “uyarıcı” yazılı olan küçük tablet şişesini alıp buraya getir». '

Ağır ağır Doktor'u ayağa kaldırdık. Bilincini tam olarak kaybetmemişti, çünkü gözkapaklarının titrediğini, dudaklarının kıpırdadığını görüyordum, ama kıpırdanan dudaklardan ses çıkmıyordu. Suzan, Doktor'un sol koluna girdi, ben de onun ağırlığını tutuyormuş gibi görünerek parmaklarımı yeleğinin üst cebine sokarak Suzan'm söylediği gibi TARDIS'in anahtarını aldım.

Suzan'a bir göz kırptım, sonra Doktor'un ağırlığını ona bırakarak, korumasız olan kapıya doğru fırladım. Robot birdenbire bana döndü, şimşek çakarmış gibi bir çatırtı işittim. Bir şey dizlerimin tam arka kısmında bacaklarıma çarptı. Korkunç bir acıyla yere yuvarlanırken iki bacağımın da paralize olduğunu anlayarak dehşete kapıldım. Birinin acıyla haykırdığını duydum, ama sonradan haykıranın benden başkası olmadığını anladım. Bacaklarımdan doğru yükselen acı tüm vücuduma yayılıyordu. Belkemiğimin kökünden korkunç bir yanma duygusu vardı, bu duygu enseme doğru yükseldi. Sonunda kendimi kaybettim.

Ayıldığım zaman ilk gördüğüm kişi Barbara oldu. Sonra Suzan'la Doktor'u gördüm. İkisi de

uyuyordu ya da baygındı (ölmüş olabilecekleri düşüncesini kafamdan atmaya çalıştım), fakat Suzan her zamankinden daha canlı görünüyordu. Gözlerinde kurumuş göz yaşı izleri vardı, saçları darmadağınktı. Hemen çevreme bakındım. Doktor'un üzerinde yatmakta olduğu alçak bankonun dışında, odada mobilya yoktu. Bulduğumuz oda küp biçiminde, madenden yapılmış, çıplak bir odaydı. Bir kemer görünce oda kapısının orada olduğunu anladım. Kapının yanında, kapıyı açıp kapayan ışıklı ampülü göremeyince tutsak bulunduğumuzu kavradım. Ayağa kalkmak istedim, ama bacaklarım vücudumun ağırlığını taşıyamayacak kadar zayıftı. Suzan acele adımlarla yanıma geldi, yumuşak bir hareketle beni tekrar oturduğum döşemenin üzerine itti.

— «Bacaklarımı kullanmaya çalışma. Rica ederim, denemeye kalkma».

— «Ama ölmüşler! Canlılık göstermiyorlar». Paniğe kapılarak Suzan'a baktım. «Elimden bir şey gelmiyor. Sakın bacaklarımı bir daha kullanamayacağımı söyleme...»

Suzan, parmağını dudaklarıma dokundurarak beni susturdu.

— «Şişşş! Bacaklarımı yine kullanacaksın. Dalekler etkinin geçici olduğunu söylediler».

Kalbimin bir an duracağını sandım, ama korkum yavaş yavaş kayboldu. Suzan'm üzüntüyle gülümsemesine rağmen, bu gülümsemede beni rahatlatan bir anlam sezdim.

— «Hiç değilse bizi öldürmediler», dedi.

Onun bu sözünü bir teselli olarak kabul etmem gerekirdi, ama kabul edemedim, çünkü onların amaçlarının ne olduğunu kesinlikle bilmiyordum. Suzan, onlara Dalekler diyordu. Bunu açıklamasını söyledim.

— «Ben de fazla bir şey bilmiyorum. Şehrin tam altındayız, buraya bir asansörle indirildik. Odaya girdiğimizde Barbara'yı gördük».

— «Durumu nasıl?»

Suzan ciddî bir tavırla cevap verdi:

— «Durumu büyükbabamınki kadar kötü değil, ama hasta. Seninle ben hastalanmaktan kurtulduk».

— «Bacaklarımın dışında».

— «Gövdelerindeki çubuklardan biri bir çeşit silâh. Yanılmıyorsam, elektrikle yüklü bir ışın fişkırtıyor. Seni de onunla etkisiz hale getirdiler. Asansörle aşağıya inerken Daleklerden biriyle konuştum. Bu şehri kendilerinin inşa etmiş olduklarını ve bizlerin de Thal olduğumuzu düşündüklerini söyledi».

— «Onlar da kim?»

— «Bilmiyorum, Mr. Çesterton. Size yalnızca duyduklarımı söylüyorum. Anladığım kadarıyla bu gezegen üzerinde iki ırk var... ya da vardı. Dalek ve Thal ırkları. Son zamanlara kadar Dalekler bütün Thallarm öldüklerini düşünüyorlarmış, ama kayıt aletleri ormanda birtakım kimıldanmalar kaydetmiş».

— «Acaba ormandaki hareketlerin nedeni bizler miyiz?»

— Hayır, epey olmuş. Korkarım, onları yok etmeye çalışan düşmanları olduğumuzu düşünüyorlar. Thal olmadığımızı, onlara karşı düşmanca duygular beslemediğimizi anlatmaya çalıştım, ama asansör durdu, sonra da konuşmak fırsatı bulamadım. Bize yiyecek ve su verdiler. Bir yönden biraz garip görünüyor, ama bizden korkuyorlar».

Suzan'm söylediklerinden sonra durumu biraz kavrar gibi oldum. Eğer bir gezegende tek ırk varsa, ya da tek ırk olduklarını düşünüyorlarsa, sonra kendi ırklarından başka bir ırkın varlığını anladılarsa, o ırk da Dalekler gibi davranabilirdi. Bu düşünceyle kafam öylesine meşguldü ki, bacaklarım ikinci planda kalmıştı. Gözlerimi odada dolaştırarak bir ipucu yakalamaya çalıştım. Kapının üstünde madenden yapılmış küçük bir kutu gördüm. Kutunun içinde hafif hafif yanıp sönen, camdan yapılmış altı baloncuk vardı. Kutunun ne işe yaradığını hemen kestirememekle birlikte ilerde incelemeyi kafama koydum.

Kapı birden kayarak açıldı ve Dalek makinelerinden biri içeri girip kapının iç kesiminde durdu.

— «Eğer Thal olmasaydınız, ilâcınız olmazdı», diye gıcırdadı.

— «Biz Thal değiliz», diye cevap verdim.

— «Fakat Thal olsaydınız hava kirliliğine karşı bağışık olacaktınız. Biz bağışığız, çünkü bu madenî kılıfların içindeyiz».

Bu robotun içinde bir yaratık olabileceği fikri aklıma gelmemişti. Bu nedenle konuşmayı çok ilginç buldum. Önceleri bu robotların yalnızca makine olabileceklerini düşünmüştüm.

— «Daima bu makinelerinizin içinde mi yaşıyorsunuz?»

Dalek ısrarla:

— «Thalların elinde hava kirliliğine karşı bir ilâç olmalı», dedi.

Birden Suzan'm kolumu sıktığını hissettim. Suzan, sanki gözlerindeki sevinç ışıltılarını görmemi istermiş gibi heyecanla bana döndü.

— «İlâçlar! Geminin önünde bulduğumuz madenî kutu. Anlamıyor musun? Kapıyı vuran Thallardan biriydi mutlaka. Madenî ilâç kutusunu düşürdü, ertesi gün de kutuyu biz bulduk».

— «Şu halde, o ilâçlar hava kirliliğine karşı bağışıklık kazandırıyor, Suzan. Belki de Doktor'la Barbara'yı o ilâçla tedavi edebiliriz».

Dalek, Suzan'la aramızda geçen konuşmayı sabırla dinlerken birden söze katıldı.

— «O ilâçlarla ilgiliyiz. Bu koruyucu kılıflardan kurtulup şehir dışına çıkabilir ve gezegeni yeniden imar edebiliriz. Bu ilâçlardan nerede bulunabileceğini biliyor musunuz?»

Kelimelerini dikkatle seçerek cevap verdim:

— «Bir miktar ilâç bulduk».

İlâçlara kendimizin ihtiyacı vardı, bu nedenle Daleklere veremedik.

— «İçinizden biri ilâçları şehre getirecek».

Dalek geri geri kaymaya başladı. Ormana dönmek için yardıma ihtiyacımız olduğunu haykırdım, ama kapı Dalek'in arkasından kapandı. Başıma gelenleri bir an unuttuğum için ayağa fırlamak istedim, ama tekrar gerisin geriye düşmeye yuvarlandım.

Sıkıntıyla çevreme bakındım. Doktor'la Barbara'nın işe yarayacak hali yoktu, ama hava kirliliği beni pek etkilemediyse de, bacaklarım nedeniyle yürüyecek durumda değildim. Bize yardım edebilecek yalnızca on altı yaşındaki bir kız vardı, yaşamla ölüm arasındaki dengeyi beş yüzde bir olasılıkla o sağlayabilecekti. Suzan oldukça cesur, becerikli bir genç kızdı, ama yapılacak iş için, ne de olsa küçük sayılırdı. Madenî bir tastaki suyu kullanarak Doktor'un alına ıslak bez uygulamakta olan Suzan'a baktım. Bu haliyle ne kadar korumasız görüldüğünü üzümlere düşündüm.

Kapı kayarak açıldı, Dalek tekrar odaya girdi. Hiç değilse, aynı Dalek'in gelmiş olduğunu düşündüm. Çünkü, hiç birini birbirinden ayıracak belirli bir işaret yoktu, bu nedenle aynı Dalek'in karşımıza gelip gelmediğini anlamamız olanaksızdı.

— «İçinizden biri ilâçları buraya getirecek. Karar verilmiştir».

Öfkeyle:

— «Hepimiz hastayız», dedim. «Olanak dışı bir şey istediğinizin farkında değil misiniz?»

Dalek insana benzemeyen sesiyle homurdandı.

— «Kız hepinizden sağlam».

Suzan, Dalek'e baktı. Onun ne kadar şaşırılmış olduğunu bakışlarından anladım. Öyle sanıyorum ki, gemiye dönmek için onu seçebileceklerini hiç düşünmemişti.

Dalek yine konuşmaya başladı:

— «Kız hemen hareket edecek. Dördünüzün sorununu da dikkate aldık. Thal ırkından olmayabilirsiniz. Yalan söylemeniz için bir neden olmadığını düşündük. Bununla birlikte, birçok yönlerden onlara benziyorsunuz».

Suzan:

— «Nereden biliyorsunuz?» diye sordu. «Bütün Thallarm ölmüş olduğunu söylemiştiniz sanırım. Onların neye benzediğini nasıl bilebilirsiniz?»

— «Neye benzeyebileceklerini biliyoruz. Sîzlerden de kötü görünüşleri olduğu gerçek».

Bu verilerin neler olduğunu dikkatle düşünmeye çalıştım. Bizden de kötü görünüşleri olduğunu söylüyordu? Bununla birlikte, birçok yönlerden onlara benziyorduk. Dalek yine konuşmaya başladı:

«Havadaki kimyasal madde, insan derisinin şeklini ve yapısını etkileyebilir. Thal ırkının değişmiş olması gerekir. İlâçların bulunduğunu söylediğiniz ormanda Thal varsa, onlara karşı dikkatli olmalısınız».

Suzan korkuyla bana baktı. Yapabileceğim tek şey çaresizlik içinde bakışlarına karşılık

vermekti.

Dalek, Suzan'a doğru birkaç santim ilerledi. Bu kez konuşmaya başladığında ses tonunda, tehdit eder bir ifade sezdim.

— «Hemen hareket edeceksin».

Kısa bir sessizlikten sonra, Suzan:

— «Gitmek zorunluğunda mıyım?» diye sordu.

Suzan'a bakmaya cesaret edemedim, çünkü çaresizlik içinde bocalıyordum. Gözlerimi öfkeyle Dalek'e diktim.

— «O henüz bir çocuk!» dedim.

«Hemen hareket edecek!»

Bu kez kelimelerdeki tehdit kesindi. Suzan yanıma koştu, onu şefkatle kollarımda sıktım.

- «Gitmek zorundasın, Suzan. Durumun nasıl olduğunu biliyorsun. Ötekilerinin bu ilâca ihtiyaçları var, benim de bacaklarım tutmuyor. Buradan doğruca gemiye git ve yine geldiğin gibi dön».

Suzan'm alnına hafif bir öpücük kondurdum. Sonra kulağına fısıldayabilmek amacıyla onu biraz daha' kendime çektim.

— «İlâçlardan bir kısmını sakla. Eğer saklamazsan, alekler hepsini alacaktır».

Suzan, başımı hafifçe sallayarak anladığımı belirtti, sonra ayağa kalkıp Dalek'in karşısında durdu.

— «Hazırım».

Dalek geri geri çekilmeye başlayınca, Suzan, arkasına bakmadan Dalek'le birlikte yürüdü. Kapı kapandı ve Suzan gözden kayboldu. Doktor'un sıvı bağıntısından, cıvadan söz ederek mırıldandığımı duyunca, onun hastalığı sırasında bile vicdan azabı çekmekte olduğunu anladım. Barbara, hiç kimildamadan yerde yatıyordu, sanki derin bir uykuya dalmış gibiydi.

Tanımadığım, güvenemeyeceğim bir dünyada bulunuyordum. Yabancı yaratıkların elinde bir tutsaktım ve bir erkeğin yapması gereken bir işi on altı yaşındaki bir kızın omuzlarına yüklemek zorunda kalmıştım.

Öfkeyle bacaklarımı yumrukladım, ama bu hareketimin bana bir yararı olmadı. Umut, yetişilemeyecek kadar uzakta görünüyordu ve gezegenin yabancı güneşi batmak üzereydi.

BÖLÜM BEŞ

Tehlikeye Doğru Kaçış

iki saat kadar sonra midemin acıdan burkulmaya başladığını hissedince kirli havanın beni de etkilemeye başladığını anladım. Bacaklarımın karıncalanmaya başlamasının bu ağrının yanında önemi yoktu. Gömleğim terden sırlıklam olmuştu ve bir süre sonra oda dolap gibi gözlerimin

önünde dönmeye başladı. Barbara, başını sağa sola çevirip acıyla inlemeye başladığında, , alnına soğuk kompres koymak üzere onun yanına doğru süründüğümü hatırlıyordum. Tabî onun yanına kadar gidememiştim. İşin daha da kötüsü, böylesine basit bir işi bile becerememenin verdiği duyguyla ezildiğimi hissediyordum. Sonunda, odanın tavanı kurbağa gibi sıçramaya başladı ve kendimi kaybettim.

Gözümü açtığım zaman ilk düşündüğüm şey, bayılmayı hoşla gitmeyecek şekilde alışkanlık haline getirmiş olmamdı. Midemdeki sancılar kesilmişti ve oeynım süratle berraklık kazanıyordu, yamız sol kolumda şiddetli bir acı hissediyordum. Saatimi görebiliyordum. Suzan'm gidişinden bu yana beş saat geçtiğini anlayınca çok şaşırđım. Tam bu sırada, alnıma serin bir el dokundu ve Suzan yüzüme baktı. Sakin sesle:

. — «Birkaç dakika daha dinlenmeni istiyorum», dedi. «İlâcı getirdim ve hepinize verdim. Birazdan bir şeyiniz kalmaz. Hepinizin biraz daha dinlenmeye ihtiyacı var hepsi o kadar».

Kendimi zorlayarak sordum:

— «Neden bu kadar geç kaldın?»

Bana kalırsa konuşmam çok normaldi, ama Suzan, daha sonra çölde iki, üç gün susuz kalmış bir insan gibi boğuk sesle konuştuğumu söyledi.

Suzan'm anlattıkları olağandışı şeylerdi ve onu yattığımız yerden kımlıdanmadan dikkatle dinledik.

— «Dalekler beni şehrin ucuna kadar götürdüler. Sonra içlerinden biri, ucunda vantuz bulunan çubuğuyla beni şiddetle itince neredeyse tozların içine yuvarlanıyordum. Yalnızca madenî döşeme üzerinde hareket edebildiklerini söylediler. Buna sevindim, çünkü benimle birlikte gelerek gemiyi bulacaklarından korkuyordum. Tabî kayaların üzerinden nasıl aşabileceklerine aklım ermiyordu, ama ben yine de korkuyordum. Beni yalnız başıma göndereceklerini anlayınca epey rahatladım. Şehrin çevresini saran çölü mümkün olduğu kadar hızla koşup geçtim, kayalara tırmandım. Tam korkumun sona erdiğini düşünüyordum ki, fırtına başladı. Gerçekten de korkulu dakikalar yaşadım, çünkü şimşekler çok büyüktü ve yağmur damlları iri iriydi. Sonunda yolumu kaybettim».

İri gözlerini bana dikerek baktığı zaman anlattıklarının etkisi altında kalmış olduğumu anladım. Onun ölü ağaç ormanında koştuğunu, yağmurdan sırlıklam olduğunu, ve geminin yerini kaybetmesinden ötürü duyduğu korkuyu kafamda canlandırabiliyordum.

— «Bütün düşünebildiğim buradan ayrılmadan önce Mr. Çesterton'un bana söyledikleriydi. «Dosdoğru git ve hemen dön» demişti». Dudaklarında çiçeklenen ufacık gülücükle bana baktı. «Fırtına içinde, yağmur altında bu kelimeleri canlı olarak duyabiliyordum. Bu kelimeler bir yere sığınmam, kendimi toparlamam için yardımcı oldu. Tanrım! Cesarete öyle ihtiyacım vardı ki! Bütün cesaretimi toparlamam gerekiyordu, Büyükbaba, çünkü bütün bu kargaşalık içinde izlenmekte olduğumu hissediyordum!»

Suzan, anlattıklarıyla ilgilenmediğimizden yakınamazdı. Çünkü, Doktor, oturduğu yerden biraz öne doğru eğilmişti, Barbara, kollarını dizlerine dolamış yerde oturuyordu ve ben, basit el hareketleriyle anlatmasını sürdüren Susan'dan gözlerimi bir türlü ayıramıyordum.

— «Daleklerin, Thallar hakkında söylediklerini hatırlayınca dört başlı, altı kollu canavarların peşimden geldiğini sanıyordum. Ama, kararlıydım, tekrar koşmaya başladım. Nerede bulunduğumu bilmediğim gibi, geminin hangi yönde olduğunu da tahmin edemiyordum, yalnız, şansımın beni bırakmayacağını umuyordum. Gerçekte, her ne kadar geminin çevresinde geniş bir daire çizmişsem de, gemiden çok uzakta değildim. Her neyse, sonunda ormandan çıktım, gemiyle burun buruna geldim. Yıldırım gibi gemiye koştum, kapıyı açtım, içeri daldım, kapıyı tekrar kapadıktan sonra rahat bir soluk alabildim. Büyükbaba, yağmurdan sırlıklam olmuşum, ne yazık ki, odanın ortasında sudan küçük bir göl bıraktım».

Doktor, hafifçe gülümseyerek, böylesine küçücük kusurun bağışlanabileceğim anlatan bir el işareti yaptı.

Suzan sözünü sürdürdü:

—«Sanırım, işin en sıkıcı yönüne gelmiştim, ilâçları, ya da ilâç olduğunu düşündüğümüz şeyi almıştım, ama geminin dışında... bir şeyler olduğunu fark ediyordum».

Doktor sordu:

— «Almgaç ekranını çalıştırmadın mı?»

Suzan başıyla olumlu bir işaret verdi:

— «Elbette, ama ağaçların arasında kımıldanan hiç bir şey göremedim. Ağaçlar her zamanki gibi görünüyordu».

Suzan, ellerini önünde kenetledi, sonra ağır ağır yüzüne doğru kaldırdı.

— «Evet, dışarı çıkmak zorunluğunda olduğumu biliyordum. Kendimi savunabileceğim tek silâh, senin bastonlarından biriydi. Bastonu aldım, ilâç kutusunu pantolonumun kemeri arasına sıkıştırdım, cesaretimi toplayarak gemiden çıktım. Bu arada yağmur ve rüzgâr durmuştu, ama ortalık kararmıştı. Arada sırada gökyüzü şiddetli bir şimşekle aydınlanıyordu. Çok acele olarak içeri girebileceğimi düşünerek geminin kapısını tam olarak kapamadan çevremi araştırdım. Geminin tam solunda, ağaçların arkasında kalan düz bir kaya vardı. Şimşek çaktığında ağaçlar arasında bir kımıldama görür gibi oldum. Acaba birden koşarak ağaçların arasına dalsam mı diye düşünürken bir ses duydum. “Sana kötülük yapmayacağım, benden korkma”, dedi. Kim olduğunu sordum. “Adım Alidon, Thal ırkından. Sizin için bıraktığım ilâçları aldınız mı?” diye cevap verdi».

Doktor söze katıldı:

— «Bizim için bıraktığı ilâçlar mı?»

Hepimiz birbirimize bakışarak bir sonuca varmaya çalıştık. Suzan, ellerini çırparak büyükbabasının ayakları dibine oturdu.

— «Evet, Büyükbaba, Alidon, ilâç kutusunu bizim için bırakmıştı. Tahmin ettiğimiz gibi kutuyu kazayla düşürmemişti. Her neyse, işin tatlılığa bağlanacağımı hissettiğimden, sesin sahibine kendisini görebileceğim bir yere çıkıp çıkamayacağını sordum. Alidon şöyle cevap verdi: “Üç arkadaşına kendini gösterebilirsin, çünkü birbirinizi kabul etmiş durumdasınız. Biz de birbirimizi kabul ettik. Bununla birlikte, ben ve halkım değişikliğe uğramış yaratıklarız”.

“Sesinden insana benziyorsun”, dedim. “İlâçları aldınız mı?” diye ısrar edince başımıza gelenleri ve Dalekleri anlattım. Uzun bir sessizlik oldu, sonra on saniye kadar süren bir şimşek çaktı ve Alidon’ un hayretle hafif bir ses çıkardığını duydum. “Bize benziyorsunuz. İlk kez sizi böylesine açıklıkla görebiliyorum”, dedi. “Şu halde, seni görebileceğim bir yere çık. Arkadaşlarımla yanma dönmek zorundayım. Tutsak olarak bulunuyorlar, ayrıca, size güvenip güvenemeyeceğimi bilemiyorum”, dedim».

Suzan, Barbara’ya baktığı zaman, genç kızın gözlerinde yaramazca bir ışık yarıp söndüğünü gördüm.

— «Kısa bir tereddütten sonra Alidon meydana çıktı. Gün yine aydınlanmaya başlıyordu. Her ne kadar gökyüzü arada sırada kararıyorsa da, onu görebilecek kadar aydınlık vardı. Evet, değişiklik deyimiyle bu gezegende neyi kastettiklerini bilmiyorum, ama Barbara, karşımda dünyada bile rastlamadığım kadar yakışıklı bir insan vardı».

Yüzümde şaşkın ifade çok komik olmalıydı ki hem Barbara hem de Suzan, yüzümdeki ifadeyi görünce kahkahayı bastılar.

Suzan kıkırdadı:

— «Tabii, şimdiki dostlarımız bunun dışında kalırlar».

Şaşkınlığıma kızarak eğildim; eğer yerde otururken eğilmeye kalktımsa ne demek istediğimi çok iyi anlarsınız.

Doktor:

— «Gerçeklere dönelim, Suzan», dedi.

— «Alidon, yaklaşık olarak bir doksan boyunda, adaleli vücutlu bir gençti ve sarı saçları omuzlarına kadar uzanıyordu. Ağaçların arasından görmüş olduğum parlak pullu deri, sırtındaki pelerinden başka bir şey değildi». Tekrar Barbara’ya bir göz attı. «Alidon’dan yine söz edeceğim, eğer istersen».

Barbara, bu söz üzerine kaşlarını kaldırıp Suzan’a bakıp gülümsedi.

— «Her neyse, Alidon ormanın kenarına kadar benimle yürüdü ve Daleklerin bir kutu ilâcı da alabileceklerini düşünerek bir kutu ilâç daha verdi. Şehir ve makineler üzerinde birçok soru sordu, ama çoğunu cevaplandıramadım. Bununla birlikte, Daleklere Thallardan söz edeceğimi ve bir çeşit anlaşma yapılması için çaba harcayacağıma dair söz verdim».

Suzan elini büyükbabasının dizine koyarak yüzüne baktı.

— «Anlıyorsun ya, Thallar yiyecek aramak için gelmişler. Daleklerden onlar için yiyecek isteyeceğime dair söz verdim».

Doktor sakın sesle:

— «Demek ki Daleklerle bir anlaşma yaptın, öyle değil mi?» diye sordu.

Suzan mutlu bir ifadeyle:

— «Oh, evet», dedi. «Onlara Thalları anlattım, ne istediklerini söyledim. Dalekler de onlara

yiyecek ve su vermeyi kabul ettiler. Biliyor musunuz, şu makineler göründükleri kadar kötü şeyler değil».

Doktor, Suzan'm başını şefkatle okşayarak ayağa kalktı. Bakışları bir an bana takılınca, gözlerinde endişeli bir ifade görerek meraklandım.

— «Devam et, Suzan».

— «Yanlış bir şey mi yaptım?»

— «Bilmiyorum, yavrum. Sen sadece olanların hepsini anlat».

— «Dalekler, Thallara bir mektup yazmamı istediler. Bana bir çeşit ince madenden yapılmış kâğıt ve dolmakaleme benzer bir kalem verdiler. Mektupta, yiyeceklerin ve suyun bizim yakalandığımız koridora bırakılacağını ve oradan alabileceklerini yazdım».

Doktor, kolunu dizine dayayarak elini çenesine dayadı. Yüzünde çok ciddî bir ifade vardı. Sakin bir sesle:

— «Peki, Thallar bunun bir tuzak olmadığını nasıl anlayacaklar?» diye sordu.

— «Mektubu kendi adıyla imzalayacağımı söyledim».

— «Ve imzaladın da?»

Suzan üzüntüyle başını salladı. Yaşlı adam birkaç adım uzaklaştı. Sanki beyninin saat gibi çalıştığını duyar gibi oldum.

— «Peki, Thallar yiyecekleri ne zaman alacaklar?»

- «Yarın sabah, güneş doğar doğmaz».

Suzan yerinden kalkıp Doktor'un yanına koştu ve boynuna sarıldı.

— «Oh, Büyükbaba, ne yaptım? Korkunç bir şey, biliyorum, korkunç bir şey yaptım!»

Doktor, Suzan'm saçlarını okşadı.

— «Suzan, Thalları zor durumda bıraktın. Daleklere güvenemiyorum, ayrıca güvenmemiz için bir neden de yok. Diğer yönden, Thallara güveniyorum. Senin şu Alidon'un dürüst bir kişi. Bize o ilâçları bırakmasından belli. Seni gözledi, korudu ve fazladan ilâç verdi. Bunlar birbirinden çok farklı iki ırk. Biri, bizi tutsak olarak tutuyor, hastalıktan kıvrandığımızda bizi kurtarmak için hiç çaba harcadılar mı? Hiç bir yardımda bulunmadılar. Elimizde ilâç olduğunu öğrendiklerinde ilâcı getirmen için seni gönderdiler. İlâcı yalnızca kendi çıkarları için istediler!»

Doktor, hepimize ciddî bir ifadeyle baktı.

— «Dalekler kendilerinin olan şeyleri başkalarıyla neden paylaşsınlar? İçinizden biri onların dostluk, acıma ya da merhamet duygularına sahip olduklarını iddia edebilir mi? Hatta böyle şeylerle ilgilenirler mi? Buna hiç bir zaman inanmam».

Doktor'un tam başının üzerinde kalan, içinde altı baloncuk bulunan maden kutuyu görebiliyordum. Bu kutunun bir televizyon kamerasından ya da mikrofondan başka ne olabileceğini kendi kendime tartıştım. Belki de hem televizyon kamerası hem de mikrofondur.

Eğer Dalekler konuştuğumuz her şeyi dinleyip gözlüyorlarsa, çenemizi tutmaktan başka yapılacak ne olabilirdi? Bu düşünceyle öylesine meşguldüm ki Doktor'un doğrudan doğruya bana hitap ettiğini ilk anda kavrayamadım.

— «Neyin var, Çesterton diye sordu? Bir kelime bile duymadığımı sanıyorum».

Yerden kalktım ve sırtımı kapının üzerindeki kutuya dönerek Doktor'un karşısında durdum. O zaman, kamera tarafından görülmeden elimle işaret edebilirdim. Elimi vücudumun önünde tutarak başparmağımla arka tarafımı işaret ettim. Sonra sanki çok. kızmışım gibi öfkeli bir sesle konuştum:

— «Eğer Dalekler seni görecektir ya da duyacak olurlarsa, Doktor, nasıl tepki göstereceklerini biliyor musun? Bizi öldürmediler, ilâcı kullanmamıza izin verdiler. Şüphelendikleri için onları suçlayamazsın. Onlara fırsat ver, Doktor, yakında nasıl dost olduklarını bize göstereceklerdir».

Doktor çok anlayışlıydı. Arkamda kalan kapının üzerindeki kutuya bir göz atınca anladığımı belirtmek için başımı hafifçe salladı. Sonra yerdeki madenî sürahiyi aldı, öteki eliyle de gerilemem için gizli bir işaret verdi.

— «Benimle tartışmaya cesaret mi ediyorsun, Çesterton?» diye öfkeyle söylendi, sonra elindeki sürahiyi tehdit edermiş gibi sallayarak üzerime doğru geldi. Neler döndüğünün farkında olmayan kızlar şaşkınlıkla bakiştılar, sonra Suzan, Doktor'un elindeki sürahiyi almak üzere yürüdü. Suzan'm işe karışmasına fırsat vermemek için aceleyle geri geri yürüdüm. Doktor, elindeki sürahiyi sallayarak üzerime yürüdü, gözlerinde gerçek bir öfkenin parıltıları vardı.

— «Sana yaptığım bunca iyilikten sonra, karşıma geçip düşmanlarımızı korumana dayanmam».

Nasılca yere düşmemek amacmdaydım, ama bu kendiliğinden oldu, çünkü ayağım bir şeye takıldı ve sırt üstü düşmemek için çabaladım. Bu arada Doktor'un sürahiyi kaldırıp büyük bir ustalikle kapının üstündeki maden kutuya doğru fırlattığını gördüm. Sürahi kutunun tam üstüne çarptı, kutudan kısa bir alev fişkırdı, sonra kutu dumanlar çıkartarak kapının üzerinden sarktı.

Doktor neşeyle üzerime eğildi ve elimden tutarak ayağa kalkmama yardım etti.

— «Fevkalâde, oğlum, fevkalâde. Tam bir ekip oluşturuyoruz, öyle değil mi?»

Doktor kızlara durumu anlatırken, ayağıma takılıp düşmeme neden olan şeyi yerden aldım. Bu, üzeri pul pul olan ve şimdiye kadar görmediğim bir kumaştan yapılmış uzun bir pelerindi. Görünüşte, ipekli kauçuk karışımı bir kumaş gibiydi, ama sigara kâğıdı kadar inceydi.

Suzan:

— «Alidon'un pelerini», dedi. «Kayalık bölgeye geldiğimizde yağmur yeniden başladığı için bana vermişti».

Doktor:

— «İkiniz de buraya gelin», dedi. «Dalekler aletlerine ne olduğunu anlamak için buraya gelmeden önce, bu hapishaneden kurtulmanın yollarını aramalıyız».

Barbara sakin bir sesle ekledi:

— **Ve Thalları uyarmalıyız».**

Doktor dikkatle **Barbara**'ya baktı, ama cevap vermedi.

— **«Dalekler üzerinde ne biliyoruz?» diye sordum.**

Hepimiz bir dakika kadar düşündük.

Suzan:

— **«Şu göz çubuklarının geniş bir görüş alanı var», diye mırıldandı». Ayrıca, güçlü bir çeşit silâh taşıyorlar».**

— **«Bunu çok iyi biliyorum», dedim. «Ama nasıl çalışıyor? Bildiğimiz, Daleklerin maden kılıfın içinde yaşadıkları. Ancak, bu kılıfları çalıştıran bir motor olması gerek. Eğer makinenin yapılış prensibini anlayabilirsek, onlara bu yönden saldırabiliriz».**

Doktor düşünceli bir tavırla burnunu ovuşturdu.

— **«Evet, sorunun tam ortasına parmağımı bastın, Çesterton. Biliyorsun, bu şehrin tümü madenden yapılmış. Binaların maden döşemeleri de aynı düzeyde. Aynı zamanda, Suzan'a ancak şehir kıyısına kadar gidebildiklerini söylemişler».**

Suzan söze katıldı:

— **«Elektrikle çalışıyorlar»..**

— **«Ama nasıl? Maden döşemede yürüdüğümüz halde ne bir titreşim alıyoruz, ne de elektriğin etkisini hissediyoruz. Elektrik gücünü nasıl sağlıyorlar?»**

Barbara da söze katıldı:

— **«Biliyor musunuz, onlardan ütü kokusu gibi bir koku yükseliyor. Bu koku bana yabancı gelmiyor, ama ne olduğunu bir türlü anlayamadım».**

Bir dakika kadar düşündü, sonra gözleri hayretle irileşti.

— **«Elektrikli arabalar! Biliyorsun, Ayn, Luna Parklardakilerden. Bu koku, oradaki kokunun tıpkısı».**

Doktor:

— **«Acaba eğer...» diye söze başlayacak oldu, sonra yanıma gelip elimdeki pelerini aldı, parmaklarım dikkatle kumaşın kenarlarında dolaştırdı. Sonra başını kaldırıp yüzüme baktı.**

«— Acaba Dalekler, statik elektriği enerjiye dönüştürüp kullanmasını öğrendiler mi dersin, Çesterton?»

Mantık, bu konuda tartışmamı emreliyordu, ama **Doktor**'un gemisinde zaman, uzay aşımına ve buut değişimine tanık olduğumu hatırladım. Bu nedenle, statik elektriğin enerjiye dönüştürülerek kullanılması konusunda tartışmanın yersiz olacağını kavradım. **Doktor**'un sorusuna omuz silkerek cevap verdim. **Doktor** sırtarak yüzüme baktı, anlayışlı bir tavırla kolunu okşadı.

— «Doğru, oğlum, daima anlayışlı olmalı ve gerçekleri kabullenmelisin. Statik elektriğin kullanılmasının saçma olduğunu biliyorum, ama aradığımız cevap bu olamaz mı? Evet, eğer statik elektrik kullanıyorlarsa, bağıntıları tek yoldan olabilir. Akımı döşemeden alıp tekrar döşemeye veriyorlar. Diyelim ki, Çesterton...» Doktor sözünün burasında elindeki pelerini yere serdi.

Barbara:

— «Diyelim ki Dalek’i şu pelerinin üzerine ittik?»

— «Çok doğru, Mis Rayt».

— «Pelerin, nötrleştirmeyi sağlayabilecek mi, Doktor?»

Barbaray’la birlikte pelerini incelerken, onlara, Alidon’un pelerini yağmur başladığı için Suzan’a vermiş olduğunu hatırlattım. Üstelik, kumaşın kauçuk gibi bir görünümü de vardı. Suzan bu arada yere oturdu, ayakkabılarını çıkarttı ve içindeki külleri temizlemeye başladı.

Sonunda Doktor kararını verdi:

— «Evet, denemeliyiz. Bütün işi Çesterton’la ben yapacağım. Sen ve Suzan odanın bir köşesine çekileceksiniz».

— «Ne düşünüyordum, biliyor musun, Doktor?» dedim. «Belki de ya Suzan’m ya da Barbara’nm kapıya bir şey sıkıştırmaları gerekecek. Dalek’in içeri girip girmeyeceğini bilmiyoruz. Ama kapı kapanmadığı takdirde merak ederek odaya girebilir».

— «İyi fikir, ama bu işi sen yapacaksın. Burada otur ve kapı açılır açılmaz, pervazın arasına bir şey.

sıkıştınver. Kapı yana doğru kayıyor, değil mi, yukarı, sonra sağ taraftaki duvara doğru?»

Başım la evetledim.

Barbara:

— «Doktor, hiç aklınıza geldi mi bilmiyorum», dedi. «Ama, Dalek’in göz çubuğu pratik olarak her yönü görüyor. Ona arkasından yaklaşmak oldukça zor olsa gerek».

Elini kaldırdı ve bize gösterdi. Avcunda bir top çamur vardı.

— «Tabii, çamur kullanacak olursak başka».

Doktor yanma geldi ve kapının üstündeki kırık

kutu parçalarından bir kısmını yerden toplamama yardım etti.

— «Böyle bir işbirliğinde hata yapmamalıyız», diye mırıldandı.

Tam bu sırada kapının açılmakta olduğunu gördüm.

Hepimiz birden harekete geçtik ve odanın dört bir köşesine dağıldık. Mümkün olduğu kadar kapının hemen dibine sindim, Doktor da kapının öteki yanında duvara yapıştı. Suzan ve Barbara tam kapının önünde, Dalek’in yolu üzerinde yer aldılar.

Kapı tamamen açılır açılmaz madenî kutunun yumuşak madenini kapının alt pervazına sıkıştırdım. Dalek, bizden şüphelenmiş gibi içeri girmeyerek kapının önünde durdu.

— «Haberleşme sistemimizi tahrip ettiniz. Hepiniz bir arada duracaksınız».

Kimse yerinden kıılmıdamadı. Dalek, biraz ilerledi, kapının eşiğinde durdu. Hâlâ bir şey yapamayacağımız uzaklıkta bulunuyordu.

— «Neden ikiniz kapının yanında duruyorsunuz? Dördünüzün bir arada durması gerek!»

Dalek, sözünün dinlenmemesi halinde neler olabileceğini göstermek istemiş olmalıydı. Kısa çubuğunu odanın boş bir köşesine doğru uzattığını gördüm. Sert, şimşek çakışma benzer bir ses duyuldu, odanın köşesine doğru mavi bir ışım uzandı, duvardaki madeni eriterek kor gibi bir delik açtı. Doktor' la bir saniye bakiştikten sonra isteksizce gidip kızların yanında durduk.

Dalek:

— «Haberleşme sisteminin bilerek mi yoksa kazayla mı tahrip edildiğine karar verilemedi. Önemli değil. Artık bizim için ilginç değilsiniz. İlâcın denemesini yaptık» dedi.

Şaşkınlıkla birbirimize baktık. Dalek, daha ileri bir açıklama yapılmasının gerekli olduğu kamsına varmış olmalıydı.

— «İlâcı alan birkaç Dalek, ilâcın etkisine karşılık veremeyerek öldü. Şu halde, ilâç bizim için zehirdir. Bu koruyucu kılıflardan kurtulup şehrin dışına çıkarak Skuro gezegenini yeniden imar edebilmek için size ve Thallara yabancı olan havadaki kimyasal maddeyi artırmaya karar verdik».

Doktor:

— «Ama böyle bir şey yapacak olursanız, herkesi öldürmüş olacaksınız», dedi.

— «Gezegen Daleklerindir».

Dehşete kapılarak makineye baktım.

— «Siz şehirde rahatsızsınız. Madenden kılıflarınız var. Gezegen üzerinde hem size hem de Thallara yetecek kadar yer yok mu?»

— «Kısa bir süre için belki. Fakat biz çoğalınca, Thallar çoğalınca aramızdaki anlaşmazlıklar da çoğalacaktır. Biz yaşamak için havadaki kimyasal maddenin çoğalmasını, Thallar ise azalmasını istiyor, Bunun için de Thallarm tümü ölecek».

Dalek'in göz çubuğu hepimizi teker teker incelerken yine bir sessizlik oldu. Dalek sonunda:

— «Geleceğiniz üzerindeki karara gelince», dedi. «Bu karar yarın verilecek. Thallara gücümüzü gösterdikten sonra».

Dalek süratle geri çekildi ve kapı kapanmaya başladı. Kapı araya sokmuş olduğum parçanın üzerine gelince birden durdu. Dalek, vantuzlu çubuğunu kapının öteki tarafındaki mekanizma üzerinde dolaştırdı, ama kapı yine kapanmadı. Dalek anî bir kararla odaya girdi. Silâh çubuğunun Barbara'ya yönelik olduğunu gördüm.

— «Kapıya sıkıştırdığımız engeli kaldırın».

Başka çarem olmadığı için, kapıya doğru yürüdüm, koymuş olduğum maden parçasını aldım. Dalek kayarak odadan çıktı. Planımız başarısız olmuştu. Suzan birden haykırdı:

— «Bize biraz su verin. Suyumuz bitti. Bizi bütün gece susuz bırakamazsınız».

— «Daha sonra getirilecek».

Kapı hızla inerek yuvasına oturdu.

Suzan'ın içgüdüleri Dalek'in döneceğini gösteriyordu, ama bu üç saat sürdü, ayrıca, gelenin aynı Dalek olup olmadığını anlamak olanaksızdı. Kapı açıldı, Dalek hiç bir şeyden şüphelenmeden odaya girdi. Hepimiz yerde oturuyorduk. Doktor uyukluyor, Suzan'la Barbara bir çeşit kelime oyunu oynuyorlardı ve Suzan'ın her zaman kazanmasına şaşırıyordum. Görünüşte, sözlük konusundaki bilgisi fazlaydı.

Kapı açılır açılmaz fırsatı yakalamış olduğum kanısına vardım, çünkü kapıya en yakın oturan bendim. Yanımdan geçerken uyur gibi göründüm, sonra ayağa fırlayarak robotu bütün gücümle ittim. Dalek, yere serilmiş olan pelerinin üzerine çıkınca durdu. Barbara hemen Dalek'in silâh çubuğunun önünden kaçtı ve avcundaki çamuru göz çubuğuna buladı. Dalek'in bir şeyler söylediğini duyuyordum, ama bu kez kelimeleri anlaşılıyordu. Doktor hemen uyandı ve silâh çubuğunun çalışabileceğini düşünerek hepimiz silâhın önünden çekildik.

Doktor:

— «Suzan», dedi. «Başka bir maden parçası bul ve kapıyı açık tutacak şekilde kapı pervazına sıkıştır. Mis Rayt, siz de onunla gidin ve koridoru gözleyin. Çesterton, şenle ben şu kılıfı açıp açamayacağımızı deneyelim».

Barbara ve Suzan kapıya doğru yürürken, Doktor'la birlikte kılıfı incelemeye, bir menteşe ya da bağlantıya benzer bir şeyler aramaya başladık. Sonunda aradığımızı, baş kısmından otuz santim kadar aşağıda, gövdenin tam ortasında bulduk. Makinede ne bir hareket ne de ses vardı. Bulmuş olduğumuz kapağı açtık.

Maden kılıf içinde bulduğumuz şey üzerinde düşünmekten iğreniyorum. Başın tam ortasında bir göz vardı, kulaklar yoktu ve burun öylesine yassıydı ki, yüzün ortasında bir tümsek olarak kabul edilebilirdi. Ağız, çene üzerinde küçük bir yarıktı, şakaklarda yine ağıza benzer küçük birer yarık vardı. Doktor' un, bu yarıkların duyu organları olabileceğini mırıldandığını duydum. Deri koyu yeşil renkliydi ve üzeri koruyucu bir çeşit yağla kaplıydı. Midemin allak bullak olduğunu hissedince dudaklarımı kanatıncaya kadar ısırarak kusmamı engelledim. Doktor, yaratığı dikkat ve merakla inceledi, sonra elini pantolonunun yan tarafına sürttü.

— «Bu çok korkunç, Çesterton, ama bu yaratığı makineden çıkartmak zorundayız».

Kısa bir sessizlikten sonra:

— «Çünkü kılıfa girmem gerek, öyle değil mi?» diye sordum.

Dikkatle yüzüme baktı.

— «Evet, oğlum. Tek umudum. Yapabilecek misin?»

Suzan'ın gelip yaratığı görmek istemesi üzerine cevap vermekten kurtuldum. Doktor,

sonunda onun Barbara ile birlikte kalmasının gerekliliğine onu inandırabildi. Barbara'nın gözleri bana takılınca, bulduğumuz sırrın onunla paylaşılamayacak kadar korkunç olduğunu anladığımı sanırım.

Doktor, Suzan'la tartışmasını bitirip yanıma döndü ve ikimiz birlikte makineyi iterek pelerinin üzerinden maden döşemeye aldık. Dalek hareket etmeye başladı! Başımı yavaş yavaş kaldırdığımı, altmış santim uzunluğunda iki kolu olduğunu fark ettim. Kollarından biri, makine içindeki levyelerden birine doğru uzanmak üzereydi. Doktor, birden pelerini maden kılıfın içine soktu, yarattığı yakaladığı gibi dışarı aldı. Sonra pelerini açmadan bir köşeye fırlattı. Bu şimdiye kadar yaptığım en korkunç bir işti ve Doktor'un da etkilenmiş olduğunu görüyordum, çünkü Doktor sanki ağzı kurumuş gibi sık sık dudaklarını islatıyordu, yanakları da biraz kızarmış gibiydi.

— «Çesterton, eğer yapmak istediğimiz iş üzerinde en küçük bir şüphem bile olsaydı, şu iğrenç yaratık bu şüphemi silmeye yeterli olurdu. Üstelik, Thallarm değişmiş yaratıklar olduğundan söz ediyorlardı! Şimdi, şu makinede kısa bir yolculuğa ne dersin?»

Tabii, makineye zorlukla sığındım. Dalek'in makinesi bir metre otuz beş santim yüksekliğinde vardı, ama kollarımı yana uzatır ve çömelirsem, zor da olsa sığabiliyordum. İçerde birçok kollar ve düğmeler vardı, ama hangisinin hangi çubuğu hareket ettirdiği üzerinde bilgim yoktu.

— «Bu aletlere dokunmaya cesaretim yok, Doktor», dedim. «Belki bir haberleşme sistemleri vardır».

Doktor, göz çubuğundaki çamuru temizlemekle meşguldü.

— «Onlara ihtiyacın olmayacak. Kapağı kapadıktan sonra makineyi iterek götüreceğiz, sanki senin peşinden geliyormuş gibi davranacağız».

Doktor, kızları çağırdı, birlikte kapağı indirdiler. Düzgün soluk alabiliyordum. Gözlerimden birini, göz çubuğundaki kauçuk göz yuvasına oturttu ğum zaman çevremi iki gözle görüyormuşum gibi rahatlıkla görebiliyordum.

Barbara'nın sesini duydum:

— «Konuşmayı dene».

— «Evet, iyiyim».

Doktor mırıldandı:

— «Seni duyuyoruz».

Suzan:

— «Fakat sesini Dalek'in sesine benzetmelisin», dedi.

Sesimi Dalek'in sesine benzetmeye çalıştım. Göz çubuğunun ucunda Suzan'm bana bakarak başarılı olduğumu işaret edişini gördüm.

— «Fevkalâde, Mr. Çesterton».

İtildiğimi hissettim ve kapıya yöneldiğimizi anladım. Doktor, ucu vantuzlu çubuğu tutarak

önde yürüyordu. Dışarı çıktık, koridorda ilerlemeye devam ettik.

Bu odadan kurtulduğum için rahat bir soluk alırken, gözüm odanın köşesindeki yığma takıldı. Küçük, üç parmaklı yeşil bir elin, halsizce dışarı uzanıp pelerini üzerinden atmaya çalıştığını gördüm. Ama yaratık başarılı olamadı, eli birden döşemeye düşüp hareketsiz kaldı. Bu manzara da pek iç açıcı sayılamazdı.

Tam bu sırada koridorun köşesini döndük ve kanımın damarlarımda donduğunu hissettim, çünkü bizden altı metre kadar ötede başka bir Dalek vardı ve bize doğru dönmek üzereydi.

BÖLÜM ALTI

Kurtulma İsteği

Önümdeki Dalek hareketsiz kaldı. Ateş ettiği zaman neler olabileceğini düşünmek bile istemedim. Doktor biraz ön ve yan tarafımda yürüyor, sanki vantuzlu kol tarafından itiliyormuş gibi davranıyordu. Fakat yine de ateş hattının tam ortasında bulunuyordu. Birdenbire düşman bazukası görüldüğünde tank mürettebatının neler hissettiğini şimdi anlıyordum.

Doktor:

— «Kimıldama, Çesterton», diye fısıldadı, sonra sesini öfkeyle yükseltti. «Allahın cezası, beni itmekten vazgeç! Yürüyorum, yürüyorum!»

Dalek'ten bir buçuk metre kadar uzakta durduk. Dalek konuşmadan sesimi çıkartmamaya kararlıydım. Hata yapmaktan son derece korkuyordum. Hapsedilmiş olduğumuz hücrede eriyen duvar gözümün önünden gitmiyordu. Bir damla ter alnımdan sol kaşıma, oradan da burnumun üzerine kaydı.

— «Sekizinci kata mı gidiyorlar?»

Cümlelerin sonuna doğru sesin biraz yükselmiş olduğuna dikkat ettim. İlk kez onların ses tonu üzerinde dikkatle duruyordum.

— «Evet».

Dalek birkaç saniye hepimizi birden gözden geçirdi, sonra kenara çekilmek üzere hareket etti.

— «Herhangi bir emir yoktu. Sorun doğrulanacak».

Çaresizlikle bir şeyler düşünmeye çalıştım, ama 93

başaramadım. Sonra Suzan'm ince vücudu görüştü alanıma girdi.

— «Ben gitmeyeceğim!» diye haykırdı. «Bizi tutsak olarak tutmaya hakkınız yok!»

Suzan, birden fırladı, öteki Dalek'in yanından geçerek koridordan aşağı doğru koşmak istedi. Makinenin hızı karşısında şaşırılmak elde değildi. Dalek birden döndü ve vantuzlu çubuğu Suzan'm tam önünden duvara yapıştı.

— «Ötekilerin yanına dön».

Suzan ağır ağır döndü, Büyükbabasının yanına gelip durdu. Barbara da Doktor'un yanında belirdi. Dalek bana doğru dönünce ampullerinin yanıp sönmeye başladığını gördüm.

— «Onları asansöre bindirmene yardım edeceğim».

Cevap vermeye cesaret edemedim. Benim ampullerin yanmadığı muhakkaktı. Dalek, vantuzlu çubuğunu duvardan çekti, döndü, sonra duvardaki ampullerden birinin üzerinde gezdirdi. Bir kapı kayarak açılınca, Suzan, kapıdan geçti. Doktor'un, benim makinedeki kollardan birini tutup beni çekebilmesi için Barbara biraz oyalarak Doktor'un önünde durdu. Bu arada kapıdan birkaç santim uzakta olmalıydık. Barbara da kapıdan geçti. Dalek'in göz

çubuğu birden, Doktor'un beni çekmek için uzanan eline dikildi.

— «Uzaklaş! Elini çek!»

Doktor elini çekip havaya kaldırıncaya normal olarak olduğum yerde kaldım. Göz çubuğu bu kez bana döndü.

— «Ne oldu? Bozuldun mu?»

İnatçılığın en olumlu sonuç vereceğini düşündüm.

— «Sekizinci kata gitmeleri gerek».

Kararsızlıktan doğan bir duraklama oldu, sonra

göz çubuğu hafifçe titredi, makinenin gövdesi döndü. Doktor fırsatı yakalayınca çubuklardan birini tutup beni asansöre çekti, sonra kapıya doğru döndürdü. Dalek ağır ağır döndü, göz çubuğu şimdi sanki irileşmiş, üzerime yoğunlaşmış gibiydi.

Doktor elini asansörün duvarındaki ampulün üzerinden geçirdi ve kapı kapanmaya başladı. Kapının kapanışını izlerken her an durup tekrar açılmasını, Dalek'in aldatılmış olduğunu anlayarak bizi dışarı çıkarmasını bekledim. Ama Dalek'in döndüğünü, bir iç mikrofon sistemine bizim sekizinci kata getirilmek üzere olduğumuzu söylediğini gördüm. Kapının kapanışı tamamlanınca Dalek gözden kayboldu.

Doktor çömeldi ve duvar ampulünü incelemeye başladı.

— «Bana ayakkabınızı verin, Mis Rayt».

Barbara hemen ayakkabısının birini çıkartıp

Doktor'a uzattı. Doktor ayakkabının topuğuyla duvar ampulünü parçaladı. Sonra elini cebine attı ve hiç ummadığım bir şey çıkardı... bir kopça. Ucuna kısa bir zincir bağlanmış olan kopçayı asansör duvarında açılan deliğe soktu. Bir saniye sonra delikten birbirine bağlanmış iki elektrik teli çıkardı ve kuvvetle çekip telleri birbirinden ayırdı. Sonra topuklarının üzerine oturdu, kopçayı tekrar cebine soktu ve ellerini ovuşturdu.

— «Bu kapıyı hemen açabileceklerini hiç sanmıyorum».

— «Eh, artık beni bu konserve kutusundan çıkartabilirsiniz sanırım».

Doktor ayağa kalktı ve iki kızı yanına çağırdı.

— «Dostum, orada sıcaktan pişiyor olmalısın. Kapak ön tarafta, Mis Rayt».

Kapak açıldıktan sonra dışarı çıkarak rahat bir soluk aldım. Küçük bir holde bulunuyorduk ve kapının tam karşısında açık bir asansör vardı.

— «Şu tenekeden çıktığıma sevindim», diye mırıldandım. «Şimdi, sardalyaların ne hissettiklerini biliyorum».

Doktor sert sesle:

— «Haydi, yürü, yürü, şu asansöre binip yukarı çıkmalı ve bu şehirden kurtulmalıyız», dedi.

Tam bu sırada uzaktan uzağa gelen alarm seslerini duyduk. Suzan, ceketimin kolunu çekiştirerek kapıyı gösterdi. Kapının bir kısmı kızarmaya ve üstünde bir delik açılmaya başlamıştı. Dalekler kapıyı yakarak kendilerine yol açıyorlardı!

Aceleyle asansöre bindik. Barbara yirmi hareket düğmesinden en üsttekini seçti ve süratle yükselmeye başladık. Suzan saatma bir göz attı.

— «Saat altıya yaklaşıyor, Büyükbaba. Thallar her an gelebilir».

Doktor gırtlığından garip bir ses çıkarttı ve hiç birimize bakmadı. Barbara dikkatle Doktor'a bakıyordu. Tam bir şey söyleyeceğini düşündüğüm sırada asansör birden yavaşladı, sonra durdu.

Dışarı çıktık, kendimizi silindir şeklindeki binalardan birinin en üst katında bulduk. Karşımızdaki duvar baştan başa camdan yapılmıştı ve tavana doğru uzanıp bir kubbe meydana getiriyor, insana burasının bir gözlem yeri olarak kullanıldığı izlenimi veriyordu. Gerçekten de bulunduğumuz yerden şehrin her yerini görebiliyorduk. Kendimi birden Eyfel kulesinin tepesinde zannettim. Hep birlikte cam duvarın önüne giderek dışarıyı kontrol ettik.

Yukardan bakıldığında, şehir, yeni bulunmuş teknik aletlerden oluşturulmuş fantezi bir koleksiyon gibi duruyordu. En yüksek binalardan birinde bulunduğumuz kuşkusuzdu. Koridorda yürürken çevreyi daha iyi görebiliyordum. Uzakta, TARDIS' in inmiş olduğu orman uzanıyordu. TARDIS'in varlığı insanın içine garip bir rahatlık veriyordu. Ormanın kenarında, Suzan'm şehri ilk gördüğü kayalıklar sıralanıyordu. Kayalıklardan sonra arazi düzleşiyordu. Arada sırada çıkmaya çalışan cılız bitkileri bile görebiliyordum. Daha uzaklarda, şehrin her iki yanında yükselen, sarp kayalıklardan oluşmuş dağlar vardı.

Gözlem koridorunda dolaşırken Dalek heykeltraşçılığına örnek olarak nitelendirebileceğim bir yapıta rastladık. Bir sürü kare biçimindeki maden levhalar herhangi bir şekil verilmeden birbirine kaynatılmıştı. Bunun bir çeşit dekorasyon olduğu kanısına vardık.

Doktor hepimizi tekrar asansöre götürdü.

— «Bu asansörlerden birkaçını gördük. Yapacağımız tek şey bu asansörlerden birini kullanarak aşağıya inmek ve şehirden çıkmaya çalışmak olacaktır».

Barbara:

— «Acaba Daleklere görünmemeyi başarabilecek miyiz?» diye sordu.

— «Onlara görünmeyeceğimize eminim, Mis Rayt. Unutmayın, Suzan, Thalların şehre geleceklerini söyledi. Dalekler onlarla uğraşacak. Dikkatli olursak, onlara görünmeden şehirden çıkıp ormana dalabiliriz».

Barbara öfkeyle:

— «Zaten tahmin etmiştim!» dedi. «Düşüncenizin böyle olacağını tahmin etmiştim. Bizim yaptığımız bir anlaşmayla Thalların şehre gelişi ya da bize yardımcı olmaya çalışmaları umurumuzda bile olmayacak. Bütün düşüncemiz onları yem olarak kullanıp ormana kaçmak!»

Doktor, Barbara'nm bu coşkunluğu karşısında şaşırarak baktı. Ben bile şaşırmış olduğumu

söyleyebilirim. Onunla tanıştığımızdan bu yana, onun böylesine taşkınca konuşmalar yaptığına hiç tanık olmamıştım. Hatta, ormanda madenî canavarla burun buruna geldiği halde kontrolünü kaybetmemişti. Doktor kendisini hemen toparladı.

— «Mis Rayt, söylediklerinizle ilgili değilim. Her şeyden önce kendi güvenliğimiz söz konusu».

— «Yani gerçekten de şu insanları hiç düşünmeden kurban edebilecek misiniz?»

Doktor sert sesle:

— «Onları da düşündüm», dedi. «Fakat bizim görevimiz gemiye dönmektir».

— «Kime karşı görevimiz?»

— «Birbirimize karşı».

Her ikisini de haklı görmek gerekiyordu. Doktor'un ne demek istediğini anlıyordum, çünkü içinde bulunduğumuz koşullarda, Daleklerle Thallar arasında başlayacak bir savaşı durdurma olanağımız yoktu. Aynı zamanda, onları hiç değilse uyardıktan gitmek de haksızlık olurdu. Tam bu düşüncelerimi dile getirmek üzereyken, arkamızdaki asansör birden hareket ederek aşağıya doğru inmeye başladı.

Doktor:

— «Çabuk!» diye bağırdı. «Tartışmaya vaktimiz yok. Bir dakika sonra o asansörle yukarı çıkacaklardır» .

Koridorda görmüş olduğumuz yapıtlardan birine koştum ve bütün gücümü harcayarak yapıtı asansör boşluğunun ağzına kadar çektim.

— «Neden vakit kaybediyorsun, Çesterton?»

Kısaca:

— «Vakit kaybettiğim falan yok», dedim. İnsanları küçük görmesinden biraz usanmıştım. «Şansımızı biraz daha artırmak istiyorum, o kadar».

Barbara'nın da yardımıyla yapıtı asansör boşluğuna ittik. Yapıt asansör boşluğunda kaybolur kaybolmaz başımı uzattım düşmekte olan yapıtın arkasından baktım. Korkunç bir gümbürtü koptu, arkasından bir duman bulutu yukarı doğru yükseldi. Başımı çekip Barbara'ya bir göz kırptım. Doktor yanıma gelip omzumu okşadı.

— «Bağışla, oğlum. Senin yeteneğini küçümsedim».

Suzan-bizden altı metre kadar uzaktaydı.

—«Büyükbaba, burada başka bir asansör var», diye seslendi.

Hemen onun yanına koştuk. Barbara birden durdu. ve cam duvara doğru koştu.'

— «Geliyorlar! Bakın... büyük bir grup halindeler!»

Küp şeklindeki binalardan birinin köşesinden, sırtında Suzan'm gelirken getirmiş olduğu pelerinin benzeri bir pelerin olan yaşlı bir adam çıktı. İhtiyarın boyu yaklaşık olarak bir metre

doksan ya da doksan beş santim vardı, başına bir çeşit parlak gümüşî renkli bir madenden yapılmış küçük bir taç oturtmuştu. Tertemiz tıraşlıydı, rengi güneşten bronzlaşmıştı ve bembeyaz saçları çok kısa kesilmişti. İhtiyarın başkan olduğu açık seçik belliydi. Bunu da arkasındaki adamlarına yaptığı bir uyarı işaretinden anlayabiliyordum.

Cam duvarı yumrukladık, avazımız çıktığı kadar haykırdık, ama cam duvar ses geçirmez olmalıydı, çünkü ihtiyar bizi duymadı. Üstelik, bizi göremeyeceği kadar yüksekte bulunuyorduk.

Barbara:

— «Onlara yardım etmeliyiz, Ayn», dedi.

Doktor ikimize de dikkatle ayrı ayrı baktı. Sonunda, gözlerimi yaklaştırmakta olan ihtiyardan ayırarak başımla olumlu bir işaret verdim.

— «Pekâlâ. Asansörle aşağıya ineceğiz. Doktor, seni ve Suzan'ı ormana götürecektir. Onları ben uyaracağım. Daha sonra buluşuruz».

Barbara itiraz etti:

— «Seninle kalmak istiyorum».

Kaba bir tavırla: .

— «Ne söylüyorsam onu yap», dedim.

Ona karşı kaba davranmak istememekle birlikte, tartışmayı başka türlü nasıl kısa kesebileceğimi düşünememiştim. Barbara dudaklarını ısırarak seçmiş olduğumuz asansöre doğru yürüdü. Doktor'la ben de onun arkasından gittik. Doktor, ne söyleyeceğini bilmiyormuş gibi başını sağa sola sallayıp duruyordu.

— «Duygululuk, Çesterton. Hepsi bu. Bununla birlikte, seni durdurmayacağım».

Suzan tereddütle söze karıştı:

— «Her şeyden önce, Thalların buraya gelişleri benim hatam yüzünden, Büyükbaba».

Asansöre bindik. Aşağıya ininceye kadar kimse konuşmadı. Asansör durduğu zaman çevremize bakınarak dikkatle dışarı çıktık. Öne geçtim, iki kız ortada ve Doktor da arkada kaldı. Bu düzende küçük holü geçtik, koridora çıktık ve kapıyı arkamızdan kapadık.

Çıkmış bulduğumuz koridorun ana bir koridor olduğu belliydi, çünkü koridoru kesen birçok ikinci koridorlar vardı. Asıl sorun, bu koridorlardan en uygununu seçebilmekteydi. Burnumuzun doğrultusunda gitmeye karar verdim ve bu kararımdan bir iki dakika sonra memnundum, çünkü şehrin dışına açılan kapının bulunduğu küçük bir hole çıkmıştık. Arkadaşlarıma beklemelerini söyleyerek, sessizce kapıya doğru yürüdüm. Binanın dışında kimse göremeyince gelebileceklerini işaret ettim.

— «Tamam, Doktor. Şurada küllü toprağın bir parçasını görüyorsun. Nerede olduğumuzu kesinlikle tahmin edememekle birlikte, öyle sanıyorum ki orman biraz solda kalıyor. Bu nedenle küçük bir daire çizerek ormana çıkabileceğinizi sanıyorum. Söylemek istediğim bir şey var». Sözümün burasında Barbara'ya baktım. «Doktor bir şey üzerinde çok haklı. Başımızda tek bir

başkan olabilir. Size söyledikleri her şeyi dinleyin. Benim ayrılmam yalnızca... evet, belki Thallara olan küçük bir borcumuz nedeniyle.

Aksi halde, Doktor'un söyleyeceklerini hiç itiraz etmeden dinlerdim».

Barbara'nın gözlerinde öfkeli şimşekler çaktı. Soğuk sesle:

— «Eğer bu konuşmayı beni düşünerek yaptıysa, gereksiz olduğunu söyleyebilirim», dedi.

Doktor, elimi dostça sıktı.

— «Elinden geleni yap, oğlum. Ama sonra doğruca gemiye gelmelisin».

Başım la evetledim, Suzan'a gülümsedim. Barbara tek kelime söylemeden yürüdü.

Doktor'un köşeye kadar yürüdüğünü, dikkatle baktığını sonra Suzan'm elini tutarak köşeyi döndüğünü gördüm. Barbara durdu, sonra dönüp arkasına baktı. Birkaç saniye süreyle bakiştık, sonra Barbara da ötekilerin arkasından köşeyi döndü.

Bir dakika kadar duvara yaslanıp durdum ve bir sigaramın olmasını ne kadar arzu ettiğimi düşündüm. Gerçekte, Barbara'nın Common'daki siste görünmesinden bu yana ilk kez yalnız kalıyordum. Aslında, ense kökümde hissettiğim buz gibi bir duygu olduğunu ve daima ne yapmamız gerektiği söyleyen birinin varlığını aradığımı saklayamayacağım.

Sigaram yoktu, yalnızdım ve yapmam gereken işi bitirmeliydim. Thallara bir tehlike ihtimalini haber vermeli ve onların hemen kaçmalarını sağlamalıydım. Çevreme bakındım. Burada böyle bir olanak yoktu. Yapabileceğim en iyi iş, binanın dışına çıkmaktı.

Doktor'la iki kızın kaybolmuş olduğu köşenin karşısındaki köşeyi dönüp yoluma devam edince şehrin daha da derinlerine gömüldüğümü anladım. Tam kaybolmuş olduğumu düşüneceğim sırada, şehre ilk girişimizde Barbara'nın fenalık geçirmiş olduğu binayı gördüm. Binadan binaya koşuyor, birkaç adımda bir çevremi dikkatle araştırıyor ve binaların üst pencerelerini dikkatle kontrol ediyordum, ama Dalekleri göremiyordum. Sırtımı şehre ilk girmiş olduğumuz binanın duvarına dayayıp başımı kapının kenarından usulca uzatarak baktım.

Binaya girdiğimiz zaman ayrılarak koridorları kontrol etme kararı verdiğimiz büyük holde epey değişiklik yapılmıştı. Holün tam ortasına birçok sandık ve karton yığılmış, içinde su bulunduğunu tahmin ettiğim madenden büyük fiçılar sandıkların yanına yerleştirilmişti. Thallar yığılmış sandıkların çevresini almışlardı. Başkanları bir sandığın içindekileri inceliyor, sandıktan aldığı kutuları dikkatle kontrol ediyordu. Sonunda, elindekileri tekrar sandığın içine bıraktı ve adamlarından birine küçük bir kafes sandığın üzerine tırmanmasını işaret etti.

Bütün adamların çok güçlü olduklarına dikkat ettim. Hepsinin boyu normalden çok uzaktı, vücutları gelişmişti ve saçları sarıydı. Hepsinin sırtında aynı tip pelerin vardı. Deriye benzeyen bir çeşit kumaştan yapılmış daracık pantolon giyiyorlardı. Pantolonların dizden aşağı kısmına bir lira büyüklüğünde delikler açılmıştı. Ayaklarına, çok basit yerli sandaletler geçirmişlerdi. Yüz yapıları dışında, onları birbirlerinden ayırt etmek çok zordu. Hatta, başkanları bile, başında gümüş rengindeki taç olmasa, onlardan farksızdı.

Başkan çevresine bakındı.

— «Dalekler!» diye seslendi. «Buraya barışçı amaçlarla geldik. Bu yiyeceklerin bedelini size

ancak, sizinle birlikte çalışmakla ödeyebiliriz. Birlikte, şehrin dışındaki araziye düzleştirebilir, tarlalarda ekin yetiştirebiliriz. Yağmur eskisine oranla daha sık yağıyor ve Skaro gezegenini yeniden kurmamız için her türlü olanağımız var. Şimdi yiyecekleri alacağız ve karşılığında, şimdilik yalnızca teşekkürlerimizi bırakacağız. Daha sonra tekrar dönecek ve birlikte nasıl çalışabileceğimizi tartışacağız».

Birdenbire, Daleklerden birinin vantuzlu siyah çubuğunun köşeden kaybolmak üzere olduğunu gördüm. Holü daha dikkatle gözden geçirince Daleklerin gizlenmiş olduklarını fark ettim. Havada şeytanca hazırlanmış bir tuzanın kokusunu sezdim. Sanki hava tüm sınırları uyarıcı bir gazla zehirlenmiş gibiydi.

Birden kapının önüne atıldım.

— «Bu bir tuzaktır!» diye haykırdım. Bütün Thallar dönüp şaşkınlıkla bana baktılar. «Orada durmayın...»

Yirmi metre kadar geriden bir Dalek fırladı ve silâh çubuğunu bana doğrulttu. Kendimi yana doğru attım ve yuvarlanarak uzaklaşmaya çalışırken şimşek çakışımı andıran sesi duydum. Önünde durmakta olduğum duvarın alev ve duman arasında eriyip çöktüğünü gördüm.

Ortalık birden ana-baba gününe döndü. Thallar paniğe kapılıp kaçmak için birbirlerinin yolunu keserken Dalekler de saklandıkları yerlerden çıktılar. Paniğe kapılmayan tek kişi Thalların Başkanıydı. Elini havaya kaldırdı ve gür bir sesle haykırdı:

— «Durun! Emrediyorum!»

Herkes, şaşılacak şekilde olduğu yerde durdu. Thallar şaşkınlıkla Başkanlarına bakarken, Dalekler de onların çevresini kabaca, bir yarım daire şeklinde çevirerek hareketsiz kaldılar. Başkan gururla çevresine bakınırken yüzünde en küçük bir korkunun izi dahi yoktu.

Başkan sakin bir sesle konuşmaya başladı:

— «Skaro üzerinde yeteri kadar savaş oldu. Gezegende kurtulan yalnız bizim ırklarımız. Gezegeni daha ileri bir yıkıma götürmenin ne anlamı var?»

Başkan kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak çevresine bakındı. Burada, korumasız, silahsız, en korkunç düşmanlarının karşısında duruyordu, oysa, ne yüzünde ne de hareketlerinde korkudan eser yoktu. Üstelik, otoritesini herkese hissettiriyordu.

Ömrümde böylesine cesur bir insana ilk kez rastlıyordum.

— «Ayrı ayrı çalışabilir, kendi yollarımızda yürüeyebilir, değişik kültür geliştirebilir, yeni düşünceler ve buluşlar yaratabilir, değişik törelere bağlı kalabiliriz. Ya da birlikte çalışabilir, birbirimizden öğrenebilir, çalışmalarımızı ve buluşlarımızı birleştirebiliriz. Söylüyorum, çıkar tek yol budur!»

Uzun süren bir sessizlik oldu. Başkan, önerilerine verilecek cevabı sabırla bekledi. Cevap verildiğinde saçlarım dehşetten diken diken oldu, sırtımdan buz gibi, bir ter boşaldı ve içimi önüne geçilmez bir nefret duygusu kapladı. Daleklerden birinin konuştuğunu duydum:

— «Skaro gezegeni bizindir. Ve yalnızca bizim olarak kalacaktır».

Otuz kadar silah çubuğunun doğrulup Başkana dikildiğini gördüm. Başkan, sanki kendisini bekleyen tehlikenin farkındaymış gibi son bir çaba daha harcadı:

— «Dalekler! Biz barışçı amaçlarla geldik!»

Başkanın konuşması biter bitmez otuz silah çubuğundan fişkırان mavi ışınların hepsi Başkanın üzerinde birleşti. Bir saniye kadar parlak ışınların içinde dimdik duran Başkan, birden sandıkların arasına düştü.

— «Kaçın!» diye haykırdım.

Thallar birden harekete geçerek koştular ve beni geçerek şehre dağıldılar. Ben de kaçarken düştüm ve bir Thal elini uzatarak' kalkmama yardım etti.

Öfkeyle:

— «Bekleme», dedim.

Dalekler peşimizden geliyorlardı, ama hole yığılmış oldukları sandık ve kartonlar serbest hareketlerini önlüyordu.

Tekrar ayağa kalkıncaya kadar Thal yanımda kaldı, ikimiz birlikte koşarak binadan çıktık. Önümüzde koşan bir Thalın birden yuvarlanarak madenî döşemeye yığıldığını gördüm. Başka bir grup Dalek öteki binadan çıkınca, Thallar tekrar dağıldılar ve koridorun sol tarafına saptılar. Yanımda bulunan Thal beni, yaklaşık olarak iki metre kalınlığındaki bir maden direğın arkasına çekti.

— «Hiç silahınız yok mu?» diye sordum. «Kendinizi koruyacak hiç bir şey getirmediğiniz mi?»

Yüzüme, sanki bana açıyormuş gibi baktı, sonra arkamızdaki binayı gözleriyle araştırdı.

— «Bu taraf serbest görünüyor».

— «Ormana mı döneceğiz?»

Başıyla evetledi.

— «Orada menzıl dışına çıkmış oluruz sanırım».

iki Dalek'in Thallardan birini kovaladıklarını

gördüm. Thal'ı yakaladıklarında, vantuzlu çubuklarıyla onu duvara dayadılar ve silah çubuklarını doğrultup ateş ettiler. Çirkin manzarayı görmemek için başımı eğrentiyle çevirdim. Yanımdaki Thal kolumu çekti.

— «Gitmeliyiz. Burada durup seyretmenin anlamı yok».

— «Buraya silâhsız gelmenin de bir anlamı yoktu!» diye haykırdım. Kaşlarını çatarak, sanki sayıklıyormuşum gibi başını salladı. Omzunun üzerinden baktığımda, muhtemelen haykırım üzerine bulunduğumuz yere doğru yönelen bir Dalek'in köşeyi kıvrılmak üzere olduğunu gördüm. Buradan mümkün olduğu kadar uzaklaşmanın zamanı olduğuna karar verdim. '

Başka bir olay çıkmadan şehirden çıkıp kurtulabilirdik ve şehirle orman arasındaki küçük çölün kenarında toplanmış dinlenen diğer thallarla birleştik. Otuz kadar Thal vardı ve hepsinin

son derece yorgun olduğu anlaşıyordu. Hiç biri ağzını açıp tek kelime söylemedi, yalnız bakışlarından benimle birlikte olan Thalm geldiğine sevindiklerini anladım.

Yanımdaki Thal:

— «Bizi uyarmaya çalışan insan», dedi. «İsmim Alidon».

Thallarm yanma gidip oturduk.

— «Oh, Suzan'la ormanda görüşen ve ona ilâçları veren sensin demek».

Başıyla evetledi ve yanımda oturan Thal'ı tanıştırmak üzere döndü.

— «Bu Ganatus».

Ganatus başıyla beni kısaca selâmladı ve Alidon'a döndü.

— «Temmosus öldüğüne göre artık başkan sensin, Alidon».

Alidon sesini çıkarmadan şehre doğru baktı.

Ganatus konuşmasını sürdürdü:

— «Temmosus'la birlikte yedi adamımızı kaybettik» .

Alidon:

— «Ötekileri uyarmalıyız», diye mırıldandı ve ayağa kalkmak için davrandı, ama onu durdurdum.

— «Gitmeden önce, dostum Doktor'la konuşun. Daleklerden birini hareketsiz hale getirmeyi başardık. Yenilmez yaratık değiller. Onları yenmek için bir plân hazırlanabilir».

İki Thal'm bakışmaları üzerine ne kadar şaşırılmış olduklarını kavradım.

— «Alidon, başkanmızın bir hiç için öldürülmesine izin veremezsiniz».

— «Evet, doğru».

— «İyi öyleyse. Birlikte çalışalım. Daleklerin üstesinden gelebilecek bir yol bulacağımızdan eminim».

Alidon cevap verirken çok şaşkın olduğu ses tonundan belliydi:

— «Yani, onlarla savaşmalı mıyız?»

— «Başka ne yapılabilir ki?»

— «Mümkün değil».

— «Ama yiyeceğe , ihtiyacımız olduğunu sanıyordum».

— «Evet, ihtiyacımız var. Zaten bu nedenle arkadaşınız Suzan'a bizim adımıza Daleklerle konuşmasını söyledik».

— «Evet, çok üzgünüm, çünkü onun aracılığıyla tuzağa düşürüldünüz»..

Alidon sözümü kesti:

— «Nasılsa şehre gidecektik. Fakat Daleklerle savaşılamayız».

Ganatus da ekledi:

— «Onlarla savaşmayacağız».

Çok şaşırarak onlara baktım.

— «Ama neden?»

— «Önerin onlarla savaşmamız üzerine. Savaş bizler için çok yabancı. Böylece herhangi bir kavgaya da alışkın değiliz».

— «Hepsi iyi güzel, ama...»

Alidon yine sözümü kesti:

— «Hiç bir koşul altında savaşılamayız».

Israr ettim:

— «Ama Alidon, Dalekler insan değil. Kötü, yarı yaratık, yarı makine, üstelik sizleri yok etmeye kararlı. Bunu böylece bırakacaklarını mı sanıyorsunuz? Zamanla şehirden çıkmanın bir yolunu bulup sizi yok etmek için geleceklerdir. Bunu yapacaklarını biliyorsunuz».

Alidon başıyla evetledi

- «Evet, başka bir bölgeye taşınmamız gerekecek» .

— «Olmaz! Nereye giderseniz gidin peşinizi bırakmayacaklardır. Bu gezegende kendilerinden başkasının yaşamasını istemiyorlar. Alidon, bunu bize açıkça söylediler. Soluk aldığımız bu hava, onlar için öldürücü bir zehir».

Bir ya da iki dakikalık bir sessizlik oldu. Üzerlerinde etkili olduğumu düşünerek sözümü sürdürdüm:

— «Onları tamamen yok edin demiyorum, ama onlar kadar güçlü olduğunuzu göstermelisiniz».

Alidon:

— «Bu da onlarla savaşmak demektir», dedi.

— «Evet, mümkündür. Sonuç ne olacak bilir misiniz? Hepinizi teker teker yok edecekler ve kimseye acımayacaklar».

Yine uzun bir sessizlik oldu.

Alidon:

— «Eğer söylediklerin doğruysa, verilecek yalnız bir cevap var».

Bekledim. Ganatus, gözlerini yere çevirdi ve kül gibi toprakla oynayarak, toprağı parmaklarının arasından akıtmaya başladı. Alidon ayağa kalktı ve gözlerimin içine baktı. Sakin ve marnlamayacak bir içtenlikle:

— «Daleklerin bizleri yok etmeleri gerekecek», dedi.

BÖLÜM YEDİ

Garip Yaratıklar Gölü

Thallar kamplarını TARDIS'e çok yakın kurmuşlardı. Kampa ilk ulaştığımızda kadınların, çocukların ve yaşlıların yüzü gülüyordu. Doktor, Suzan ve Barbara'mın oturduğu yere gittim ve hep birlikte, Alidon'un olayları özetlemesini dinledik. Thallar, Alidon'un etrafında yarım daire şeklinde toplanmışlardı. Çocuklar en öndeydi, anneler ve bekâr kızlar onların yanına çömelmişti, erkeklerin hepsi onların arkasında yer almıştı. Kimsenin soru sormadığına dikkat ettim; sanki hepsi hikâyenin sonunu beklermiş gibi görünüyordu.

Alidon'un ayakları dibinde Ganatus ve isminin Diyoni olduğunu öğrendiğim genç bir kadın oturuyordu. Suzan, onun Alidon'la evleneceğini söyledi. Erkekler gibi, bütün Thal kadınları da düzgün vücutlu ve sarışındı. Alidon'un anlattıklarını dinleyen kızlara baktığımda onları, değişik değerlerde mücevher salkımına benzettim. Kızların hepsi birbirinden güzeldi. Tabî, onların arasında Diyoni çok ender rastlanan değerlerde bir taştı. Saçları diğer kızların saçlarından birkaç santim daha uzundu; yaklaşık olarak beline kadar uzanan saçların altın rengi bembeyaz ölü ağaçların üzerine yansiyordu. Dişi Thallarm ortalama boyu bir altmış beşi buluyordu, ama Diyoni'nin boyu bir seksene yaklaştı ve tavırlarında son derece soylu, gururlu bir anlatım vardı. Diyoni'nin başında da, Başkanları Temmosus'ta olduğu gibi gümüş rengi küçük bir taç vardı. Suzan, onun, Temmosus'un kızı olduğunu fısıldadı.

Thallarm tutumlarına aklım ermiyor, yaşamları için uğraşmaktansa ölümü kabullenmelerini anlamıyordum. Düşüncelerimi doktor'a fısıldayınca, bizi Thallardan epey uzağa götürdü. Küçük bir düzlüğe oturduk. Suzan, gemiden almış olduğu yiyecekleri ve küçük, kâğıt bardakları çıkardı.

Doktor, çok sevdiği Venüs Gece Balgını yerken:

— «Anladığım kadarıyla», dedi. «Thallar korkunç bir savaştan geri kalanlar. Yaşlılarıyla yaptığım konuşmalardan ötürü onların tarihlerini bir araya getirip anlatabilirim. Bundan iki yüz yıl kadar önce gezegende çok büyük bir atomik patlama olmuş ve binalarla cansız olan şeylerin dışında bütün canlıları silip süpürmüştü. Dağlar ve doğal engebeler nedenleriyle, gezegenin bazı bölgeleri radyasyonun etkisinden kurtulmuş ve o bölgede oturanlar sağ kalmışlar. Sağ kalanlar için yaşam oldukça güç olmalıydı, çünkü hem yiyecekleri çok azdı, hem de hava zehirliydi».

Doktor yemeğini bitirdi ve dudaklarını mendiline sildi. Barbara'ya yemesi için bir şeyler uzattım, ama o soğuk bir tavırla başını başka tarafa çevirdi. Şehirdeki kaba konuşmamı bağışlamamış olduğunu tahmin ettim. Doktor, düşünce zincirimi yarıda kopardı.

— «Sonuç, değişim oldu, Çesterton, bunu belki sen de anlamışsındır ve bu değişim yaşamın en güç koşullarından biri haline geldi. Doğan çocukların çirkin ve değişik olduğunu görünce birbirlerine nedenlerini sordular ve bunun tek nedeni olduğu üzerinde birleştirdiler... savaş».

Doktor'un böylesine ciddî olduğunu şimdiye dek görmemiştim.

— «Kiminle kimin arasında savaş?» diye sordum.

— «Thallarla Dalekler arasında, oğlum, buna hiç şüphen olmasın. Dalekler gördüğümüz şehri ve onun gibi şehirleri kurdular, sonra bombalarını patlattılar. Ne var ki, bombanın gücü tahminlerinden bir milyon fazlaydı. Öyle görünüyor ki, Thallar, gezegende dolaşırken rastladıkları, içinde canlı olan tek şehir, halen Daleklerin yaşadıkları şehirdi. Şimdi, durumun nasıl olduğu üzerinde her halde bir yargıya varabilirsin».

Barbara sordu:

— «Peki, Dalekler nasıl oldu da kurtulabildi?»

— «Dağ silsilesi, Mis Rayt. Radyasyonun büyük kısmı dağlarda yansıdı. Tıpkı Thal ırkında olduğu gibi. Buradan binlerce mil uzaklıktaki bir vadiden gelmişler. Anladığım kadarıyla, bu vadi çok yüksek tepelerle çevriliydi».

— «Dalekler önceleri de şimdiki gibi garip yaratıklar mıydı, Doktor?» diye sordum.

— «Evet, Çesterton. Thallar, geliştirmeyi başardıkları ve hava zehirlenmesine karşı bağışıklık veren ilâçla yaşadılar. İlâcı, onları her türlü hastalıktan koruyacak şekilde, daha da geliştirdiler. Zaman ilerledikçe, her nesilden sonra yavaş yavaş bir değişime uğradılar. Şimdi gördüğümüz, tam bir değişiklik sonucu. Başlangıçta, pek sevimli şeyler değillerdi. Şimdi de, vücutlarındaki çirkinliği ve beceriksizliği tamamen silip ortadan kaldırmışlar». Bir dakika kadar sustu, sonra ekledi. «Kötü düşünceleri de kafalarından atmışlar».

Suzan:

— «Ama Dalekler değişmemiş», dedi.

— «Evet, yavrum. Dalekler, şu koruyucu kılıfların içine çekilmişler. Hiç farkına varmadan zehirli havaya kendilerini alıştırmışlar. Şimdi, Thallarm yiyeceğe, temiz havaya ihtiyaçları olduğu gibi, onların da zehire ihtiyaçları var. Böylece, evrim tam olmamış, Dalekler gördüğümüz gibi kalmışlar, Çesterton».

Yüzümü iğrentiyle buruşturdum.

Suzan sordu:

— «Böylesine çirkin yaratıklar mı?»

«İnsanm ancak kâbusta görebileceği cinsten».

— «Tanrıya şükür ki bir daha onlarla karşılaşmayacağız».

Barbara ayağa kalktı ve bizden biraz uzaklaştı. Doktor dikkatle ona baktıktan sonra gözlerini gözlerime dikti. Kaşlarımı kaldırarak cevap vermem üzerine, “ne yapalım” der gibi omuz silkti. Doktor’un olayları özetleyip doğru bir yargıya varabildiğini biliyordum, ama Barbara’nın duyguları üzerinde herhangi bir tahmin yapabileceğini sanmıyordum. Hatta, hiç bir kadının duygularını çözümleyemezdi. Yerimden kalktım ve Barbara’nın yanına gittim.

— «Çok sessizsin, Barbara».

Barbara, ağaçlardan birinden küçük bir dal parçası kopardı ve parmaklarının arasında un

gibi ezdi, ama bana cevap vermedi, varlığımdan haberi bile yokmuş gibi davrandı.

— «Seni şehirde kızdırdığımı biliyorum. Seninle kaba konuştuğum için beni bağışlamamı rica edersem?»

Sözümü bitirdikten sonra koluna hafifçe dokundum. Birden dönüp yüzüme baktı. Boynundaki bir damarın attığını, sanki öfkesini frenlemeye çalışıyormuş gibi tüm vücudunun titrediğini gördüm.

— «Bana dokunma!»

Bu iki kelime, zehirini akıtmaya çalışan bir yılanın tıslamasını andıran bir sesle fısıldanmıştı. Hiç bir zaman duygularımı saklamasını bilmem. Bu nedenle yüzümdeki şaşkınlık ifadesi açıkça belliydi.

— «Senin çevremde dolaşımandan hoşlandığımı sanıyorsun. Ama yanıyorsun! Zorla bir araya geldik, bunu biliyorum, ama bu nedenle senden hoşlanmak zorunluğunda değilim».

— «Ama sana ne yaptım, Barbara?» diye sordum.

Onun neden bu şekilde konuştuğuna aklım ermiyordu. Öfkeyle arkasını dönerken gözlerinde yaşların birikmiş olduğunu gördüm.

— «Oh, beni yalnız bırak!»

Bir an söylediğim ufak tefek şeylerle onu kırıp kırmadığımı düşündüm, ama onu kıracak bir şey söylememiş olduğum kanısına vardım. Doktor'un yanma döndüm ve onun Barbara ile aramızda geçenleri ilgiyle izlemiş olduğunu anladım.

Doktor mutlu bir tavırla:

— «Küçük bir anlaşmazlık, ha, Çesterton?» dedi.

Doktor'un insancıl duygularımı anlayacak durumda değildim. Kaba bir tavırla:

— «Sen kendi işine bak!» dedim.

Doktor, bana acıyarak baktı ve hoşnut bir tavırla dilini şaplattı.

— «Vay, vay, vay, oldukça sinirlisin. Çesterton. Herkesle dost kalmak istiyorsan, hatalarımı düzeltmelisin, öyle değil mi?»

Gözlerimden fişkıran öfke kıvılcımları onu olduğu yerde öldürebilirdi. Dişlerimin arasından:

— «Kimi zaman, Doktor, seni bacaklarından tutup tepe üstü yere atmaktan zevk alacağımı düşünüyorum», dedim. «Bunu da bir dağın tepesinden yapmayı tercih ederdim».

Sanki onu övmüşüm gibi tatlı tatlı sırıtarak baktı.

— «Oh, hoşuna gidiyorsa öfkeni benden çıkartabilirsin. Sevinçli olduğum zamanlar önemi yok bence». Yanıma gelip omzuma dostça vurdu. «Fakat senin yerinde olsam, Çesterton...» sözünün burasında Barbara'ya bir göz atarak sesini alçalttı. «Duygularımı açıkça belli etmezdim».

Doktor bir adım geri çekilince gözlerinde dostça parıltılar gördüm.

«Duygularımı kontrol etmeyi öğrendiğin zaman, bunun ne kadar yararlı olduğunu anlarsın, dostum. Gerçeği öğrenmenin en kolay ve çabuk yoludur».

«Hangi gerçeği? Neden söz ediyorsun?»

«Sevgili dostum, bunu sana söylemek istemem. Yaşamın anahtarı, gerçekleri kendiliğinden bulmaktır. Bulduğun gerçekleri ne yapacağın da, kapının öteki tarafında bulunan şeylerle ilgilidir».

Alidon'un bulunduğu yere gelmesi üzerine, ihtiyara soracağım sorulardan vazgeçmek zorunda kaldım. Barbara'nın nesi olduğunu bilmiyor ve Doktor'un sözlerinden bir anlam çıkaramıyordum. Oysa, Doktor'un bir şeyler söylemek istediğini biliyordum.

Alidon:

«Dalekler neden Temmosus'u öldürdü?» diye sordu.

Kelimeleri dikkatle seçerek cevap verdim:

- «Kesinlikle emin değilim, ama bir düşüncem var».

Suzan'la Diyoni'nin de bulunduğu küçük düzlüğe geldiklerini gördüm. Hatta, Barbara bile biraz yaklaşarak konuşmalara kulak kabarttı.

Alidon sakin sesle:

— «Neden bize karşılar?» dedi. «Onlara barışçı amaçlarla gitmiştik. Onlarla birlikte çalışmayı önerdik. Oysa, onlar bizi öldürdüler. Neden?»

— «Öyle sanıyorum ki, sadece hoşlanmamak duygusu nedeniyle», diye cevap verdim.

Doktor başıyla evetledi ve ekledi:

— «Anlayabildiğim kadarıyla, Thallarla Dalekler arasında herhangi bir uzlaşma ya da anlaşma olamaz, Alidon».

Bir dakika kadar sonra Alidon yorgun bir' tavrıyla:

— «Şu halde hiç bir umut ışığı görmüyorsunuz, değil mi?» diye sordu.

Doktor başını salladı:

— «Eğer olduğunuz yerde sayıklar ve durumu kabullenirseniz, hayır. Yaşamınızı değiştirmeye çabalarsanız, elbette bir umut belirebilir».

— «Bu tamamen olanaklı».

Doktor sordu:

— «Yaşam şeklinizin sonu ölüm olsa bile, yine de değiştirmeye çalışmaz mısınız?»

— «Öyle bile olsa».

Diyoni bir adım yaklaştı. Yüzündeki soğuk ifadeyi saklamak gereğini bile duymuyordu.

— «Hiç biriniz yaşam kurallarımızı anlamıyorsunuz. Yalnızca savaşmaya karşı değiliz.

Savaşmak bize tamamen yabancı gelen bir anlayış. Skaro gezegeninin bugünkü durumu, savaş olduğu takdirde sonucun ne olacağına en güzel bir örnektir».

Doktor birden kızdı. Diyoni'nin karşısına geçerek uzun parmağını ona doğru uzattı. Sert sesle:

— «Bu gezegen, Madam», dedi. «Aptallık ve bilgisizlik sonucu ortaya çıkan kötülükleri yansıtıyor. İnsanlar arasındaki anlaşmazlığı uzlaşmaya götürecek bir temsilci değilim. Çok büyük uygarlıkların yok olduğuna tanık oldum; ileri bilgi sahibi kültürlerin yıkıldığını gördüm; güzellikleriyle ün salan büyük şehirlerin yıkıntı haline geldiklerini biliyorum. Ama ne kadar kötü görünürse görünsün, kimi zaman daha çok kötü olan bir şeyin yok edilebilmesi için şeytanca davranmak gerek. Savaşın, diyorum! Yaşama sarılmak için çabalayın. Zayıflarınızı koruyun, yaşlılarınıza onur verin. Kızlara ve annelere olanaklar sağlayın. Çocuklarınızı eğitin».

Alidon:

— «Bütün bu söylediklerinizi yapmak amacını güdüyoruz», dedi.

Doktor cevabı yapıştırdı:

— «Daleklere boyun eğecek olursanız, bunların hiç birini gerçekleştiremeyeceksiniz».

Alidon'la Diyoni bakıştılar. Bu bakışmada kararsızlık yoktu. Tamamen tersine, görüşlerini bize anlatamamanın verdiği bir şaşkınlık vardı.

Doktor umutsuzca elini salladı ve derin bir iç geçirdi.

— «Nasıl da, bizi ilgilendirmiyor. Gidiyoruz».

Alidon eğilerek selâm verdi ve Diyoni'nin koluna girdi. Yine ağaçların arasında kayboldular. Doktor kaşlarını çatarak bana baktı.

— «Böylesine ters insanlar gördün mü hiç, Çesterton? Bu dünyayı yeniden kurmak fırsatı ellerinde, oysa bütün istedikleri oldukları yerde saymak ve Daleklere boyun eğmek».

Dalgın bir tavırla cebini yokladı.

Barbara:

— «Ama onların da bir görüşleri yok değil mi?» dedi.

Doktor:

— Elbette», diye cevap verdi. «Bunu anlıyorum. Ama bu görüşleri ne yazık ki yanlış».

Ellerini pantolonunun cebine soktu, sonra ceketinin ceplerini araştırdı.

Suzan:

— «Nasıl savaşılacağını bildiklerini sanmıyorum», dedi. «Adının Kristas olduğunu söyleyen biriyle konuştum. Uzun, madenî bir kutuyu koruyordu ve içinde ne olduğunu sordum. O kutunun içinde tarihleri var».

Doktor ceplerini araştırmaktan bir an için vazgeçti ve gözlüklerinin üzerinden Suzan'a baktı.

— «Sahi mi, yavrum? Bir göz atsam fena olmaz sanırım».

Suzan:

— «Birisi bunu çalmak isterse ne olacağını sordum», dedi. «Kristas, bunu kim çalmak isteyebilir ki? diye sordu. Kötü kişiler olsaydık, bizden birinin çalmak isteyebileceğini söyledim. Ayrıca, bunu çalmak için onu öldürebileceğimizi bile anlattım. Şaşkınlıkla, “beni öldürmek mi? Beni öldürmek zorunda kalmazdınız, çünkü kutuyu istediğiniz zaman size verebilirim”, dedi».

Suzan kollarını göğsünde kavuşturup bir ağaca yaslandı. Ağacın kabuklarından bir kısmı ayaklarının dibine döküldü.

— «Bazı şeyler üzerindeki düşüncelerini anlamak amacıyla ısrar ettim. Bu nedenle, kutuyu çalip onu öldürürsek ne olacağını sordum. Biliyor musunuz, Mr. Çesterton, bütün söylediği omuz silkerek “şu halde, ben de ölürüm», demek oldu».

Doktor yine ceplerini araştırmaya başladı. Yüzüne endişeli bir ifade gelmiş olduğunu fark ettim.

Barbara:

— «Gemiye dönecek miyiz, Doktor?» diye sordu.

Doktor başıyla, olumlu bir işaret verirken çok

dalgındı. Birden yüzü aydınlandı, uzun adımlarla yanıma geldi ve elini uzattı.

— «Sıvı bağıntısını verir misin, Çesterton?»

Ne istediğini anlamayarak yüzüne baktım. Sabırsız bir hareketle başparmağımı öteki elinin parmakları üzerine vurdu.

— «Anlamamazlıktan gelme, dostum. Şu barometrik aletlerin bulunduğu odada sana vermiştim».

— «Bana vermediğin gerçek, Doktor».

— «Ama vermiş olmalıyım. Hatırlarsan, hastaydım ve sonra sen...» Birden sustu. «Hayır, haklısın. Vermedim. Cam tüp bendeydi, öyle değil mi? Düşürmüş olamam, çünkü cebimin üzerinde düğmeli kapak var».

Arka cebini yokladı, sonra yüzüne şaşkın bir ifade geldi. Ceketinin ucunu kaldırınca, cep kapağının düzgün bir şekilde kesilmiş olduğunu gördüm.

Hepimiz aynı şeyi düşündüğümüz halde, uzun süren bir sessizlik oldu. Hepimizin vermekten korktuğumuz cevabı Doktor'un vermesini bekledik.

— «Sıvı bağıntısını Dalekler almış olmalı. Her halde şehirde bir yerde!»

Hemen hemen günün geri kalan bölümünü Thallarla tartışmakla geçirdik. Doktor, onları bir ordu düzünlemeye ve şehri basmaya zorluyordu, ama Barbara bu fikrin karşısındaydı. Savaşacaklarsa... savaşmadıkları takdirde Dalekler tarafından avlanarak hepsinin öldürüleceğini kabulleniyordu... savaşı kendi arzularıyla yapmaları gerektiği fikrini savunuyordu.

Böylece, fikir ayrılığı nedeniyle kampımız ikiye bölündü. Doktor'la ben bir fikri tutuyorduk, Barbara'yla Suzan başka bir fikri savunuyorlardı.

Sonuç hemen hemen aynı olmakla beraber, sonuca varış değişti. Thallar gerçekten çok şaşkındı. Savaş kavramını bilmedikleri açık seçik ortadaydı. Cesaret ve kahramanlık kelimelerinden anlıyorlardı, zaten onların korkak olduğunu düşünmek yersiz olurdu, ama gerçek düşmanlığın ne olduğunu anlatmak, kör bir insana renklerden söz etmeye benziyordu.

Bildiğim her yöntemi denedim, sonunda, sözle anlatamadığımızı fiziksel olarak anlatmaya karar verdim. Erkek Thallar fizik yönünden güçlü görünüyorlardı. Ganatus'la konuşurken Thallarm arasında koşu ya da atlama gibi yarışlar düzenlendiğini öğrenmiştim. Bir boks maçı düzenlemeye karar verdim. Maç için Ganatus'la kardeşi Antodus'u seçtim ve kurallar üzerinde bilgi verdim. Sonra yere kabaca bir kare çizerek ring hazırladım ve Doktor'u Ganatus' un, Alidon'u da Antonus'un antrenörü yaptım. Ben de orta hakemi olacaktım.

Yeni oyunu izlemek üzere çevremize toplanan Thallarm farkına vararak canlı bir şekilde konuşmaya başladım:

— «Amaç şu. Hanginizin daha güçlü ve hareketli olduğunuzu anlayacağız. Birbirinize vurabildiğiniz her yumruk için bir puan vereceğim, ancak, kurallara uyup vücudun belden yukarı kısımlarına vurmaya çalışmalısınız. Ayrıca...» İki kardeşin beni dikkatle dinlediğini göreyerek sözümü şöyle bitirdim, «ya vücudun ön kısmına ya da yüze vurmanız gerekiyor. Yanlış yere vurana kötü puan vereceğim. Üç ravnt yapacağız ve üç ravntm arasında dinlenme olacak».

İki adam düşünceli bir tavırla anladıklarını belirttiler, sonra Ganatus kaşlarını çattı.

— «Bir sorum var. Bunun kesin sonucu ne olacak?»

— «Hanginizin daha güçlü olduğu ortaya çıkacak».

Ganatus ekledi:

— «Ve hangimizin daha hareketli olduğu belli olacak. Evet, böyle söylediğini hatırladım. Fakat kimin daha güçlü olduğunun ortaya çıkması için ya ben Antodus'u ya da Antodus beni tutup havaya kaldırabilir. Gerisine de halkımız karar verecektir».

Sabırla tekrarladım:

— «Fakat burada hanginizin ötekini yere yıkacağı önemli».

Antodus:

— «Neden kardeşimi yere yıkmayı arzu edeyim?» dedi.

Onların bu tür sorular soracaklarını önceden tahmin ettiğim için başka bir soruyla cevap verdim:

— «Neden bir koşuyu kazanmak istersiniz?»

Cevabım onları tatmin etmiş olacak ki birbirlerine döndüler, hazır olup olmadıklarını sorduğumda hazır oldukları cevabını verdiler.

İki kardeş kolları yanlarında olduğu halde karşılıklı durdular.

Ganatus:

— «İlk puanı sen alabilirsin», dedi.

Antodus elini kaldırdı ve kardeşinin göğsüne hafifçe dokundu. Kalabalık nezaketle alkışladı ve iki kardeş birer adım açılarak döndüler ve bir şeyler söylemem için bana baktılar. Suzan'ın kıkır kıkır güldüğünü görünce kaşlarımı çatarak ona baktım. Sonra iki kardeşi bir kenara çektim.

— «Bakın, işin aslını tam olarak anlamadınız. Vurun dediğim zaman, sert vurmanızı kastediyorum, Ha, Ganatus, kardeşin sana vurduğunda kendini savunmalısınız».

Antodus itiraz etti:

— «Ama puan aldım».

Kardeşi de ekledi:

— «Evet ve sıra bana gelmişti».

Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirdim ve

kasıklarımı tutarak kahkahalarla gülen Doktor'a bakmamaya çalıştım. Kendi kendime öfkeyle, «Bunun ne kadar önemli olduğunu neden anlamıyorlar?» diye sordum.

Bir deneme daha yapmaya karar verdim.

— «Ganatus, benimle dövüş. Şimdi seyret. Ellerini vücudunun ve yüzünün önünde tut. Bak, böyle. Yumruklarını sık, yahu! Tamam».

Sağ yumruğumu, omzuma yapıştırdığım çenemin önünde tutup, sol yumruğumla araştırmacı direkler atarak Ganatus'a yaklaştım. Beni taklit etmek için elinden geleni yapıyordu, ama çok acemiydi. Bununla birlikte, başlangıç için fena sayılmazdı.

— «Peki, Ganatus, şimdi sağ yumruğunla çeneme vur. Üçe kadar sayacağım. Unutma, mümkün olduğu kadar sert vuracaksın. Bir... iki... üç!»

Ganatus, kolunu benden bir buçuk metre kadar önde mızrak gibi tuttu ve üzerime saldırdı. Bu hareketini görünce çok şaşırdım! Birden eğilince omzumun üzerinden uçtu ve yüzükoyun yere yuvarlandı. Doktor birden- gürültülü kahkahalarla, nezaketi unutup çılginca coşkunculuk yapmakta olan kalabalığın üzerine devrildi. Ganatus yerinden fırladı, gelip elimi sıktı ve beni kutladı. Gözlerinden sevinç kıvılcımları fişkırıyordu. Heyecanla:

— «Ah, şimdi anlıyorum», dedi. «Hareketli ve güçlüsün, benden kurtuldun, beni yere yıktın».

Aptal aptal başımı salladım, sevinçle sırtımı okşamalarına ses çıkaramadan yavaş yavaş oradan uzaklaştım. Yere oturmuş, gözlerinden yaşlar fişkırان ve çok fazla güldüğü için göğsünü tutan Doktor'un yanından geçtim.

— «Çok güzel, Çesterton, gerçekten çok güzel».

Doktor'a cevap vermedim. Soğuk bir öfkenin etkisine yakalanmak üzereydim. Barnes Common'daki karşılaşmadan beri, başka birinin oyununda basit bir piyon olduğumu, oraya buraya sürüldüğümü ya da başkasının oynamasını beklediğimi düşünerek homurdandım. Artık

bütün bunlardan bıkmıştım. İçinde bulunduğumuz koşullarda karşımıza çıkan önemli soruna bir çözüm yolu aramıştım, hepsi o kadardı. Yavaş yavaş uzaklaştım ve öfkemi bir ağaçtan çıkarmaya çalıştım. Öylesine sert bir yumruk attım ki, yumruğum yarısına kadar ağacın gövdesine gömüldü. Birinin omzuma dokunduğunu hissedince yumruğumu çekip döndüm ve Alidon'la Diyoni'nin arkamda durduğunu gördüm.

Alidon sakin sesle:

— «Üzülme, dostum», dedi. «Bize ne göstermek istediğini, başaramadığını ve daima başarısız kalacağını biliyorum. Dövüşmek bize göre değil».

— «O zaman hepiniz öleceksiniz. Hepiniz».

Kalabalıktan bazıları sesimi duyunca çevremizde

toplanmaya başladılar. Barbara'nın en önde olduğunu ve bana baktığını gördüm.

Diyoni gururlu bir tavırla:

— «Evet, hepimiz ölebiliriz», dedi. «Ama ölümümüz başka bir çaremiz olmadığından ötürü olacak. Nasıl yapılacağını bilmediğimiz bir şeyi nasıl yapabiliriz?»

Alidon da yumuşak bir dille ekledi:

— «Ya da yanlış olduğunu bildiğimiz bir şeyi yapmamalıyız».

Alidon'un kolunu kabaca yakaladım.

— Ya çok önem verdiğiniz tarihinizi, yani kutuyu alırsam?»

— «Nereye götüreceksin ki?»

— «Daleklere. Belki de bizden çaldıkları bir parçayla değişirler».

— «Tarihimizi almayacağımı umarız. Ama almak istersen, sana kimse engel olmaz».

Bütün Thallar çevremize toplandı; Doktor'la Suzan da Barbara'nın yanına geldi. Şimdi kimsenin yüzünün gülmediğine dikkat ettim.

Şimdi yapmak istediğimi yapmaktan iğreniyordum, ama baş vurabileceğim son çareydi. Alidon'u işaret parmağıyla öylesine şiddetle ittim ki, birkaç adım gerilemek zorunda kaldı. Kalabalık da bir adım gerileyerek Alidon'a yer açtı. Beni asıl ilgilendiren, Alidon'un gözlerinde beliren çelik parlattığını andıran pırıltılardı. Sesime mümkün olduğu kadar kötü bir ifade vermeye çalıştım:

— «Belki de tarih kutusu Dalekleri ilgilendirmez. Belki de deneyler yapabilmek için içinizden birini isterler. Şehrin altında büyük laboratuvarları olmalı ve siz Thallar onlar için kapalı bir kutusunuz. Belki de içinizden birini onlara götürmeliyim».

Çevremdekilerin yüzünde şimdi meraklı bir ifade belirmişti. Tek hareket eden, ellerini birden önünde kavuşturan Barbara'ydı. Doktor'un gözlüğü bir an güneşi yakalayıp ağaçların üzerine yansıttı. Alidon'un bakışlarından, söylediğim sözlerin etkin olduğunu anladım. Bir adım ileri çıktım ve Diyoni'nin bileğine yapıştım.

— «Bu kız. Onu Daleklere götüreceğim».

Kalabalıktan derin bir uğultu yükseldi. Bunun

nedeni, ya yaptığım hareketten hoşlanmamaları ya da duydukları korkuydu. Kızın yüzünde dehşetli bir korku ifadesi vardı, ama geri çekilmek için herhangi bir hareket yapmıyordu. Döndüm ve yalvaran gözlerle Alidon'a bakan Diyoni'yi de peşimden sürükleyerek yürüdüm.

Acele adım sesleri duydum, sonra sert bir el omzumu yakalayıp beni döndürdü. Çeneme sert bir yumruk yiyip, sırt üstü yuvarlanırken küçük bir ağacı da devirdim.

Yumruk aslında sert değildi ve acemice vurulmuştu. Böyle bir şey beklediğim halde şaşırdım. Önemli olan Alidon'un, yapmak istediğim bir şeye engel olmasıydı; ben kaba kuvvet kullanmıştım, o da karşılık vermişti. Tepemde duran Alidon'a baktım. Alidon da bir kolunu Diyoni'nin omzuna dolamış bana bakıyordu.

— Demek ki sizin de dövüşeceğiniz bir neden varmış», dedim.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Alidon, sanki gözlerinin önündeki örümcek ağını almak istermiş gibi bir hareket yaptı. Diyoni, Alidon'un elinden tutarak onu ağaçların arasına doğru götürdü. Bir dakika sonra bulunduğumuz yer boşaldı ve bütün Thallar, Alidon'la Diyoni'nin peşinden yürüyüp gözden kayboldular.

Bir süre düştüğüm yerden kalkmadan Thalların giderek uzaklaşan adım seslerini dinledim. Suzan yerden kalkmama yardım etti; dalgın bir tavırla, giysimin tozunu silkeledim.

Doktor:

— «Evet Çesterton, sanırım bir şeyi onlara anlattın», diye mırıldandı.

Barbara, gözlerinde öfkeli bir ifadeyle:

— «Acaba?» dedi. «Aslında, çok saçma bir oyuna baş vurmuş olmadın mı?»

Ciddî bir ifadeyle:

— «Thallar olsa da olmasa da yarın şehre gidip sıvı bağıntısını almaya karar verdim», dedim.

— «Yine mi kahramanlık?»

— «Hayır. Başka çaremiz yok».

Barbara sert sesle:

— «Sen bir aptalsın, Ayn Çesterton», dedi. «Oradaki o... o şeylere karşı ne yapabilirsin? Bu nedenle gidemezsin».

— «Gidemez miyim! Yarın görüşürüz».

Bir iki saniye kadar dik dik birbirimize baktık. Barbara birden topuklarının üzerinde döndü ve Tardis'e doğru uzaklaştı. Doktor'la Suzan bu konuşmayı seslerini çıkarmadan dinlemişlerdi, ama Suzan'ın bir şeyler söylemek için can attığını hissettim. Sonunda kendini tutamadı:

— «Neden böylesine haksızlık ediyor?»

Doktor, Suzan'm elini sevgiyle okşadı, sonra

Barbara'nm peşinden yürüdü.

— «Haksızlık etmiyor, Suzan. Mis Rayt soru soruyor. Buna da haksızlık denemez».

— «Ne sorusu, Büyükbaba? Anlamıyorum?»

Barbara'nm ne sormak istediğini ben de bilmiyordum. Meraklandığımı belli etmemeye çalışarak dikkatle dinledim.

— «Oh, cevabımı zaten biliyor. Asıl mesele, bu cevaba inanmayımda».

Aralarında bakıştıklarını gördüm, sonra Suzan bana bir göz attı.

— «Oh, anlıyorum».

Ne demek istediklerini anlamıyordum, ama anlamam için konuşmaya katılmam gerekirdi, oysa konuşmamaya kararlıydım. TARDIS'e döndüğümüzde Barbara olağandışı sessizdi, sanki olanlardan pişmanlık duyuyormuş gibiydi. Ben de tartışmayı tazelemek amacıyla olmadığım için susmayı tercih ettim.

Geceyi rahatsız geçirdim, çünkü Doktor'un gemide silâh diye bir şey bulundurmadığını öğrenmiştim. Suzan, tutsak olduğumuz hücrede kendisini korumak için büyükbabasının bastonlarından başka bir şeyin olmadığını söylemişti, ama onun böyle şeylerden haberi olmadığını düşünerek bu konu üzerinde durmamıştım. Çünkü Doktor'un, onu silâh ve barutla oynamasına izin vermeyeceğini biliyordum. Gemide yalnızca tükenmek bilmeyen kibritlerden başka bir şey olmadığını öğrenmek üzerimde soğuk bir duş etkisi yapmıştı. Daleklerin aleve karşı nasıl tepki göstereceklerini tahmin edememekle birlikte kibritlerin belki işe yarayabileceklerini düşündüm.

Sabah olunca büyük bir sürprizle karşılaştım. Gemiden çıktığımız zaman Alidon, Ganatus, Antonus ve Diyoni'nin bizi beklemekte olduğunu gördüm. Alidon beni görür görmez hemen yanıma geldi.

— «Ne yaptığını ve ne yapmak istediğini kesinlikle biliyorum. Kendimi engelleyemedim. Sadece seni durdurmak istemişim. Haklıydın. Yaşamı seviyorum ve bunu anlamama yardımcı oldun».

Elimi uzatarak elini sıktım. Doktor da yanımıza geldi ve neşeye Alidon'a baktı.

— «Bravo, delikanlı! Bir şey öğrenmiş olduğunu itiraf etmekten çekinmiyorsun. Önemli olan ,bundan nasıl yararlanılabileceği, öyle değil mi?»

Alidon başıyla evetledi.

— «Benim için, çok basit. Seninle şehre geleceğim. Temmosus öldüğü için Thallar beni başkan seçtiler. Onlarla konuşup kararımı bildireceğim. Benimle gelmenizi ve sonuca tanık olmanızı istiyorum».

Yarım daire şeklinde dizilmiş bekleyen Thalların yanıma gittik. Alidon'un konuşma yerini almasından önce ona yetiştim.

— «Bir şeyi kesinlikle anlamamı istiyorum, Alidon. Her ne olursa olsun şehre gideceğim. Dün olanların bununla bir ilişkisi yok, çünkü ben sadece sana ve halkına doğru yolu göstermeye çalışmıştım». Elimi omzuna koyarak konuşmamı sürdürdüm. «Anlıyorsun ya, şehre gitmeliyim, aksi takdirde dostlarım ve ben öleceğiz. Aynı seçimin sizin önünüzde de olduğunu biliyorum. Fakat, bütün istediğim, kendini ve halkımı bizim uğrumuza feda etmemen, Alidon. Buna inanmalısın».

Alidon hafifçe gülümseyerek halkının karşısına geçti.

— «Thallar, dün gece sizlerle tartıştığım sorun üzerine çok düşündüm. Temmosus'un yerini almam için beni seçtiniz, ama şimdi sizinle bir başkan olarak konuşamam. Size yalnızca Alidon'un sözlerini, ne düşündüğünü ve ne yapacağımı söyleyebilirim. Bunca yıldan beri zihnimin bir yanı tamamen kördü, sizlerde de durumun aynı olduğunu sanırım. Kabul etmeyeceğim şeylere karşı zihnim kapalıydı. Oysa, şimdi kabullenmek zorundayım. En büyük sorumluluk nedir? Prensiplerimizle yaşayıp mücadele etmemek mi? Kendimizi yakalatmak, sonra öldürtmek mi? Başka bir çözüm yolu olmadığı için hep böyle düşünmüştüm. Ama artık yeni bir sorumluluk buldum, bu da varlık gösterebilmektir. Biz yaşamak için doğduk, ölmek için değil. Ayrıca, yaşamak ölmekten çok daha zordur. Kendi kendime, neden elemanlara karşı bile mücadele etmiyoruz? diye sordum. Yakan güneş ekinlerimizi kavurdu ve yiyecek aramak için yaşadığımız topraklardan ayrılmamızın nedeni oldu. Neden bu güneşin altında oturup susuzluktan kavrulup ölünceye dek bekleyelim? Kendi kendime, neden toprakla uğraşıp ekin yetiştirmeyi denemeyelim? diye sordum. Şimdi, bütün yaşamın bir mücadele olduğunu kavradım».

Suzan'm elimi tuttuğunu hissettim. Belki o da benim gibi Thallarda yeni bir duygunun doğduğunu hissediyordu... Oysa bu duygu, zaman kadar eskiydi.

Alidon çevresindeki kalabalığa baktı ve üzüntüyle gülümsedi.

— «Bu nedenle size şunu söylüyorum. Ölmek gurursuzluk olamaz, ama yaşamdan böyle kolaylıkla vazgeçmek yüz kızartıcıdır».

Alidon'un sesi ve kelimeleri daha otoriter bir ifadeye bürünmüştü. Temmosus'un ölmeden önce yaptığı konuşmayı hatırladım. Thalların başkanlarını akıllıca seçtikleri kanısına vardım.

— «Daleklerin şehrinde yiyecek var, Temmosus'u ve diğer dostlarımızı öldürdüler. Oraya gidip bize yardımcı olmalarını sağlamanın yollarını arayacağım».

Alidon bir an sustu ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturdu. Sonra konuşmasını sürdürdü:

— «İçimizden bazılarının yaşamını çaldıkları halde onlardan çalmak amacıyla değilim. Ama bu kez, bana saldıracak olurlarsa... karşılık vererek dövüşeceğim».

Ganatus'la Antonus bir adım çıkarak onun yanında yer aldılar.

Ganatus:

— «Kardeşimle kendi adıma konuşuyorum», dedi. «Seninle geleceğiz».

Birden ortalık karıştı, herkes Alidon'un yanında yer almak için birbiriyle yarışıyor gibiydi.

Her ağızdan bir soru fırlıyordu, herkes Alidon'un planlarını öğrenmek istiyor, kadınlar nasıl yardımcı olabileceklerini soruyorlardı. Çocuklar neşeyle sıcıyor, Alidon'u görebilmek ve söylediklerini duyabilmek için annelerinin omuzlarına tırmanıyorlardı.

Doktor yanımdan geçti, elini cebinden çıkartıp ağızına götürdü. Keskin bir düdük sesi duyuldu, herkes şaşkınlıkla susarak Doktor'a baktı. Doktor'un bu buluşu üzerine bıyık altından gülümsemekten kendimi alamadım. Bu kez herkesin dikkati Doktor' un üzerine toplandı.

— «Dostlarım, böyle bir sorun tecrübeli bir plancıyı, bir generali gerektirir».

Elini göğsünün üzerine koyup yerlere kadar eğildi.

— «Yardım etmeyi öneriyorum».

İşte böylece, bu konuşmadan iki saat sonra küçük bir grubun başında, gözlem kulesinden görmüş olduğum bitki şeridine doğru uzaklaşıyordum.

Doktor'un planı, Ganatus'un, ormana gelmeden önce kardeşi ve iki arkadaşıyla birlikte gölü araştırdığını ve gölün sualtı yaratıkları ve tehlikeli sürüngenlerle dolu olduğunu söylemesine dayanıyordu. İçlerinden iki kişiyi kaybetmişler ve göl kenarının oturulmayacak kadar tehlikeli olduğuna karar vermişlerdi. Ganatus, kardeşiyle birlikte kaçarken dağdan çıkan büyük madenî boruların göle doğru uzandığını görmüştü. Bunun üzerine Doktor, Daleklerin dağı delerek göle boru uzattıklarına, gölden aldıkları suyu rafine ettiklerine, hatta elektrik üretmek için kullandıklarına inanmıştı; çünkü onların statik elektriği herhangi bir reaktörden sağlayabileceklerini tahmin etmiyordu.

Böylece, Doktor, ordusunu iki gruba ayırmaya karar vermişti. Büyük grup, ormandan ve çölden Daleklerin dikkatini çekecek, belirli bir saatta şehre dalacak ve mümkün olduğu kadar çok tahribat yapacaktı. Benim emrime verilen küçük grup da, dağlardan gidecekti. Sonra, kararlaştırılmış olan saatta, Daleklere arkadan saldıracaktı. Doktor'un planı çok güzeldi, ama ne var ki, elimizde herhangi bir silâh yoktu. Bütün umudumuz, Daleklere yapacağımız sürprizdi.

Silahsızlığımızın dışında beni düşündüren başka bir şey daha vardı. Barbara, bizim grupla gelmek için ısrar etmişti. Yüzüm öfkeden mosmor oluncaya kadar tartışmış, sonunda ya gitmekten vazgeçmek ya da onun isteğini kabullenmek zorunda kalmıştım.

Küçük grubumuzda altı kişiydik. Bölgeyi bildikleri için Ganatus ve Antodus, gruba kendiliklerinden katılmıştı. Alyon ve Kristas adında iki Thal daha vardı. Kristas iriyarı, adaleli, iki metre boyunda bir devdi ve gözleri öylesine siyahtı ki, sarı saçlarıyla ters düşüyordu. Grubu Barbara'yla ben tamamlıyorduk. Amaçları yaşamaktan başka bir şey olmayan, birbirlerine söyleyebilecekleri hiç bir şeyleri olmayan iki ayrı kutup gibiydik.

Ormandan bitki şeridine kadar olan inişi tam dört saatta tamamladık; ondan sonraki tırmanış inişten çok daha güç olarak başladı.

Normal bir ormanı aşmak da güç olabilirdi, ama buradaki ağaçların hepsi değişikliğe uğramıştı. Her taraf dağ çiçekleriyle doluydu ve hiç birinin rengi diğerine benzemiyordu. Ağaçların diplerinde dev çalılıklar vardı ve her ağacın kökünden birkaç dev filiz birden fıskırmıştı. Göle yaklaştıkça, değişiklik daha belirginleşiyordu. En kötüsü, ayrık otlarının normal

bir insan boyunda ve her dalının bir bambu kamışı kadar kaim olmasıydı. Ormanın içinde ilerledikçe ayrıık otlarının sayısı hayret edilir derecede artıyordu.

Antodus ve Kristas önde yürüyor, kaim sarmaşıkları ellerindeki palalarla kesiyorlar ve bize yol açıyorlardı. Böylece, giderek göle yaklaşıyorduk. Ben, onların arkasından yürüyor, Alyon'un taşıdığı yiyecek torbasını ve Thallarm "ateş kutusu" adını verdikleri bir kutuyu taşımaya yardım ediyordum; Ganatus'la Barbara da bizim arkamızdan geliyordu. Arada sırada ortalık korkunç bir hayvan kükremesiyle inliyor, durup sesin nereden geldiğini ve uzaklığını tahmine çalışıyorduk, ama tabii bu olanaksızdı, ayrıca, çevremizde herhangi bir kıvılda da göremiyorduk. Uzun süreden beri üzerinde yürüdüğümüz sert zemin yerini, balçık gibi çamurlu bir zemine bırakmıştı. Yola çıktığımızdan beri yalnızca yirmi dakika kadar dinlendiğimiz için, Antodus'a, biraz daha kuru bir yer bulmasını ve orada kamp kurup yemek yiyeceğimizi, böylece gücümüzü yeniden kazanabileceğimizi söyledim.

Antodus omzunun üzerinden:

— «Biraz sonra», dedi. «Gölün kıyısına varacağız. Kardeşimle birlikte orada çok güzel bir sığınak bulmuştuk, bir kaya çıkıntısı. Aynı zamanda, orası iki yandan da korumalıdır. Biraz sonra ulaşmamız gerekir».

Üç metre kadar geride kalan Barbara ile Ganatus'a haberi ilettim. Barbara hiç bir şekilde yorgunluğunu belli etmeden bize ayak uyduruyordu, ama ben nedense endişeleniyordum. Çünkü Barbara'nın solukları sıklaşmıştı ve yüzünde yorgunluk izleri vardı. Ganatus, sanki onun arkadaşlığından hoşlanıyormuş gibi davranıp yanından ayrılmıyor, hem konuşuyor hem de ona yardım ediyordu. Ama böyle olduğu halde Barbara'nın yüzündeki yorgunluk izleri açık seçik belli oluyordu. Sonunda ormandan kurtularak göl kenarına ulaşp Antodus'un söylediği kaya çıkıntısına doğru ilerlerken rahat bir soluk aldım. Hepimiz yorgun bir tavırla düz kayanın üzerine serilirken, Kristas, sanki kısa bir yürüyüş yapmış gibi, hiç bir yorgunluk izi göstermeyerek ilk nöbeti alacağını söyledi. Kimse onun bu önerisine karşı çıkmadı. Kayaya ulaşmamızdan yarım saat sonra hava kararırken herkesi etrafıma topladım.

— «Hava karardıktan sonra daha ileriye gidemeyiz», dedim. «Bunun için mümkün olduğu kadar dinlenmeye bakalım ve sabah erkenden şu su borularını araştıralım».

Ganatus:

— «Gölü dolaşmak zorunda kalacağız», diye mırıldandı. «Gölü geçemeyeceğimiz gerçek».

Barbara söze katıldı:

— «Bir sal yapamaz mıyız? Böylece gölü daha çabuk geçmiş oluruz».

Antodus:

— «Evet, ama gölde canavarlar var», dedi.

Gölü bir sal üzerinde geçmek fikri böylece ortadan kalkmış oldu. Gölün tam ortasında gemicilerin korkulu rüyası olan bir canavarla karşılaşmak her halde hoş değildi. Kendisini açığı olarak belirten Alyon, "ateş kutusunu" ortaya koydu. Ateş kutusu ortalığı gündüz gibi aydınlattı. Sonra Alyon, su torbalarını doldurmak için göl kıyısına ineceğini söyledi.

Hemen itiraz ettim:

— «Yani, göl suyunu içebilecek miyiz?»

Cebinden bir kapsül çıkartarak gösterdi.

— «Şunlardan birini suya kattıktan sonra, yiyeceklerimizde bir değişiklik olmayacak».

Ganatus:

— «Eğer yemek iyi olmazsa, biz de seni yeriz, dostum», dedi.

Kristas de homurdandı:

— «Hem de canlı olarak»'.

Neşeleri karşısında gülümsedim. Alyon biraz sonra göl tarafında gözden kayboldu.

Antodus:

— «Nöbetleri sırayla tutalım», dedi.

Hemen kabul ettim. Barbara uyumuştı bile. Bunu fırsat bilerek nöbetleri kendi aramızda paylaştık.

Birdenbire göl kıyısından gelen Alyon'un sesini duyduk. Ses, gecenin karanlığında yayılınca hepimiz ayağa fırladık ve onun gitmiş olduğu yöne doğru dikkatle baktık. Alyon'un haykırısı birden kesildi.

— «Kristas!»

Bir anlık sessizlik sırasında kendisini ilk toparlayan Kristas olmuş ve kayadan sıçrayıp atladığı gibi gecenin karanlığında gözden kaybolmuştu. Barbara'nın uyanması üzerine Antodus'a onun yanında kalmasını söyledim ve Ganatus'la birlikte Kristas'm arkasından koştuk.

Kristas'ı gölün kenarına diz üstü çökmüş, suyun kıyısında yüzen su torbalarına bakarken bulduk. Kristas bana baktı ve sesini çıkarmadan elini kaldırdı. Elinde Alyon'un pelerinin kopmuş bir parça vardı. Doktor'un kibritlerinden birini yaktım ve hep birlikte Kristas'm elindeki parçaya baktık. Parçanın bir ucu kana bulanmıştı.

Göle doğru baktım, ama suların çok sakin olduğunu gördüm. Kendi kendimize sorduğumuz korkunç sorunun cevabını verecek en küçük bir dalgacık bile görünmüyordu.

Alyon ölmüştü ve göl bu sırrını ancak ikinci kurbanına açıklayacaktı.

BÖLÜM SEKİZ

Umutsuzluk İçinde Son Deneme

Şafağın soluk ışığı bulunduğumuz yere garip bir güzellik veriyordu. Alyon'un başına gelenlerden sonra uyumak zordu, ama dağdan inişimiz, ormandaki yorgunluğumuz etkisini göstermeye başlamış ve teker teker rahatsız bir uykuya dalmıştık. Hatta, beni uyandıran Kristas bile gözkapaklarımın ağırlaşmış olduğunu itiraf etmekten kaçınmamıştı.

Kristas, diğerlerini uyandırmak için fısıldadı:

— «İçimde Alyon'un intikamını almak gibi garip bir duygu var. Daha önce böylesine vahşî bir ölümle karşılaşmamıştım».

Kaşlarını çatarak ateş kutusuna baktı.

— «Elbette bazı kazalar olmuştu. Toprak kayması sırasında babam taşların altında kalarak ölmüştü. Ama bunlar yaşamın bir parçasıdır». Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. «Alyon'un başına gelenin ölümün bir parçası olduğunu söylersem beni anlar mısın? Kötü ve müthiş».

Ne hissettiğini anlıyordum. Bütün Thallarda olduğu gibi zihninin bir kısmı uyuşuktu, ama içinde yeni yeni duyguların uyandığını anlıyordu. Bunun ne demek olduğunu anlatmak için döndüğümde, Kristas çoktan uyumuştü. Oturduğum yerden kımldamadan, ateş kutusunun yansıttığı ışığın yerini alan güneşin doğuşunu seyrettim ve yeni doğan günün bize neler getireceğini merakla düşündüm. Göl sakin görünüyordu, üstelik ormandayken duyduğumuz korkunç kükremeler de kesilmişti. Bildiğimiz zararlı böceklerin olmadığına sevinmekle birlikte, gelecek tehlikeyi önceden haber verebilecek kuşların ya da ağaç hayvanlarının yokluğuna üzüldüm.

Arkadaşlarımı mümkün olduğu kadar geç uyandırdım. Sıcak Ratanta içtikten sonra... Ratanta Thalların yetiştirdiği bir çeşit cevizdi ve kaynatıldığında portakal tadında, çaya benzer bir sıvı elde ediliyordu. Kampı dağıttık ve Ganatus'un boruları gördüğü yere gitmek üzere gölün çevresindeki yolculuğumuza başladık. Bu kez ateş kutusunu Antodus taşıyor, Kristas'la ben arkada yürüyorduk. Ganatus'un Barbara ile önden yürüyerek yol göstermesine karar vermiştim. Yolda yürürken, kuru dal parçalarını topladım ve hepimiz kuru dallardan oluşan yüklerimizi taşımaya başladım.

En güç karar yolun seçimi üzerindeydi. Gölün kıyısındaki bataklık geçmek mümkündü, ama yürüyüş güç olacaktı. Küçük bir ağaç gövdesi kadar kalın sarmaşıklar her yanı kaplamıştı, üstelik dev ağaçlarla sert çalılar yürüyüşü oldukça güçleştirecekti. Diğer taraftan, bitki örtüsü göl kıyısından altı metre kadar önce son buluyor ve yumuşak, çamurlu bir zemin başlıyordu. Yolumuzu güçlkle açıp, tehlikeden uzak olarak yine ağaçların arasından gidebilirdik, ya da bütün tehlikeleri göze alarak, hedefimize gölün kıyısından çok daha çabuk ulaşabilirdik. Sonunda, tehlikeyi göze alarak gölün kıyısından gitmeye karar verdim ve hızımız gerçekten de arttı.

Herkes, toplatmış olduğum kuru dalları ne yapacağımı soruyordu, ama henüz bir açıklama yapmak niyetinde değildim. Fazlaca tedbirli hareket ettiğimi biliyordum, ama birkaç kuru dal parçasının onlara büyük bir yük olmayacağını düşünüyordum.

Gölün kıyısı birden kesildi; karşımıza çıkan kayalıkları ya tırmandık ya da çevresinden döndük, sonunda boruları görebildik. Dev borular dağın içinden çıkıp göle doğru uzanıyordu. Boruların çıktığı yerlerde mağaramsı bir açıklıklar görünce umudum arttı.

Kristas'a:

— «Orada mağaralar var», dedim. «Ya doğal ya da Dalekler tarafından açılmış. Acaba ne kadar uzaklıktayız dersin?»

Kristas bir dakika kadar uzaklığı tahmine çalıştı.

— «Belki bir mil kadar, ama düz bir hat olarak. Dağın eteğine ulaşmamız bir saat sürebilir».

Tam bu sırada, garip bir yaratık gölden yükseldi. Büyüklüğü karşısında ve pullu gövdesinden göle akan tonlarca suyu görünce ağzımın kuruduğunu hissettim. Yaratığın gövdesinin kalınlığı bir ev kadardı ve kısa bir boyun üzerine oturan kafası sadece dışmış gibi görünüyordu. Kısa boynuna bağlı iki çift pençesi vardı. Pençelerin, kendisini beslemek için kullanıldığını hemen anladım. İnsanın içini ürperten korkunç bir nara atan yaratık bize doğru hareket etti. Gövdesinin iki yanına sıralı altışar ayağı perdeliydi ve suyun içinde korkunç bir hızla hareket etmesini sağlıyordu.

— «Kaçın! Kristas, benimle kal. Siz ikiniz! Barbara'yı çalırların arkasına götür».

İki kardeş bir an bana baktılar.

— «Durmayın!» diye haykırmam üzerine Barbara'nın elini yakalayıp koşarak uzaklaştılar.

— «Kristas, kuru dallar!»

Ötekilerin bırakmış olduğu kuru dalların yanına koştuk ve bizdekileri de küçük yığma ekledik. Canavar yaratık şimdi sığ suda hareket ediyor, sanki bütün göğü dolduruyordu. Elimi alelacele cebime attım, Doktor'un tükenmez kibritlerinden birini çıkardım, kayalardan birine sürttüm ve kuru dal parçalarının birden tutuştuğunu görünce rahatladım.

Kristas'la birlikte yanmakta olan dalları yakaladık ve canavar tam başını göl kıyısından bize doğru uzatırken ona doğru döndük. Canavarın kanlı tek gözünü bana diktiğini görünce, elimdeki meşaleyi neredeyse korkudan düşürüyordum. Kristas da benim kadar şaşkındı. Canavar ağzını açınca bir sıra keskin diş güneşin ışığında parıladı.

Birden Alyon'u hatırladım. Kristas'a Alyon'un adını haykırınca, hemen harekete geçti. İkimiz birden ellerimizdeki meşaleleri canavarın iri kafasına doğru fırlattık. Canavar acıyla iyi ayağı üzerine doğrulurken ikimiz de kış üstü yere çöktük. Meşalelerden biri canavarın ağzına girmişti. Kristas'm yardımıyla ayağa kalkarken, canavarın kısa kollarıyla cayır cayır yanan dallardan kurtulmaya çalıştığını gördüm. Sonra alevler tek gözüne ulaşmış olmalıydı ki, canavar ortalığı inleyen bir narayla geriledi ve sırt üstü suya düştü. Kocaman, uzun kuyruğu suyun derinliklerinden doğru hışırtıyla kalkıp, kulakları sağır edecek kadar şiddetle suyun yüzeyine indi.

Arkamıza bakmadan arkadaşlarımızın gittiği yöne doğru koştuk ve onları çalıkların arkasında bulduk. Barbara'nın yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Bu yaşlar korkudan mı yoksa sevinçten mi olduğunu anlayamadım. İki kardeşin gözlerinde garip pırıltılar vardı ve pırıltıların mücadele etmek zevkinden doğduğunu bildiğim için memnundum. İlk kez, Thallarm artık gerçeklere gözlerini açmış olduklarını kavradım. Skaro gezegeninin gerçek sahibiydiler ve kendilerine bırakılan mirası kazanmak için mücadeleye hazırdılar.

Tam hareket etmek üzereyken gözlerimizin önünde inanılmayacak bir manzara belirdi. Gölün yüzeyi yirmi ya da otuz canavarın suyun üstüne çıkmasıyla dalgalandı, sonra canavarlar yaralı olan arkadaşlarımızı paralamak için birbirleriyle âdeta yarış etmeye başladılar. Canavar kör olduğu halde kısa, ama çetin bir savaş verdi, sonunda öteki canavarların elinden kurtulamadı ve bir saniye içinde, gözlerimizin önünde lime lime parçalandı. Canavarların korkunç sesleri bulunduğumuz yere kadar dalga dalga uzanıyordu. Ganatus'a hareket edebileceğimizi işaret edince, düşmanlarımızın fazlınca meşgul olmalarından yararlanarak yolumuza devam ettik.

Dağın eteklerine ulaşmamız bir saattan uzun sürdü. Çok yorgun olduğumuz için iki büyük borunun gölgesinde on dakika kadar dinlendik. Güneş bu saatlarda çok yakıcıydı. Boruları inceledikten sonra onları tırmanma için kullanamayacağımızı anladım. Antodus, zaten pantolonunu boruya deşdirmiş ve yakmıştı. Bu nedenle, borulardan mümkün olduğu kadar uzak durmalarını emrettim. Borular güneşin tüm ısısını emiyor, hatta göle girdikleri yerdeki suyu kaynatıyorlardı. Ne var ki, mağaraya kolaylıkla tırmanma olanağını sağlayabilecek gibi görünen boru kelepçelerinden de boruların ısısı nedeniye yararlanmamıza olanak yoktu.

Ganatus'a:

— «Keşke bir ip getirmeyi düşünmüş olsaydık», dedim.

— «Doğru, kaya yüzeyi düzgün, ama tırmanılabilir».

— «Bu sıcakta mı?»

Cevap vermeden başıyla evetledi.

— «Havanın kararmasını beklemek zorundayız», diye mırıldandım.

Başımı kaldırıp yüzüme baktı.

— «Gece mi? Ya şu canavarlar?»

Omuz silkerek yürüdüm ve boruların boyunca göle baktım. Göl şimdi sakin görünüyordu, daha önceki savaşın izleri tamamen kaybolmuştu. Barbara koluma dokundu ve bir bardak su verdi. Su ılıktı, ama ihtiyacım olduğu için memnundum. Başımınla teşekkür ederek döndüm, kafam yukardaki mağaralara nasıl tırmanacağımızla meşguldü.

— «Ayn...»

Barbara'ya döndüm ve gözünün içine baktım.

— «Bak, Barbara, şu... şu yaratıkla yaptığımız mücadeleden sağ kurtuldum diye özür dilemen gerekmez». Barbara konuşmak için ağzını açtı, ama fırsat vermedim. «Biliyorum... ortada özür dileyebilecek bir neden yok. Pekâlâ! Şu işi bitirip gemiye ve Doktor'a dönelim».

— «Peki, sonra ne olacak?»

— «Bilmiyorum. Belki bizi tekrar dünyaya götürebileceğini umalım... eğer dünyanın ikimizi alacak kadar büyük olduğunu düşünüyorsan!»

Bu sırada, omzunda bir kangal sarmaşık olduğu halde Kristas göründü. Arkasından sallanan sarmaşığın ucu kaim bir yılanı benziyordu. Kristas:

— «Bir çeşit ipe ihtiyacımız var demiştin», dedi ve kangalı ayaklarının dibine attı.

Barbara'nın hâlâ bana baktığını fark ettim, ama umursamadım. Barbara biraz sonra yürüyüp uzaklaştı. Kristas'ın elini sıktım. Eli öylesine iriydi ki, parmaklarım avcunun kenarına bile ulaşamıyordu.

Kristas gülümseyerek elini alınına siper yaptı, başını kaldırıp boruların dağdan çıktığı noktaya baktı.

— «İçimizden birinin sarmaşıkla oraya çıkması gerekiyor», dedi. Sonra gözleri ışıldayarak ekledi. «En kuvvetlimizin tırmanmasını önereceğim. Ya sen ya da ben».

— «Senin kadar iri ve ağır birini dağın yukarısına doğru çekmek epey zor. Senin gitmen gerekecek».

Kristas, sanki ikimiz arasında gerçekten de hiç fark yokmuş gibi ciddi bir tavırla başını salladı. Oysa, istese beni bir top gibi kaldırıp istediği kadar uzağa fırlatabilirdi.

— «Ama bir sakınca var, Kristas», dedim. «Sıcaklık» .

— «Gece daha büyük tehlike var».

Sarmaşığı yerden aldı, iri elleriyle çekerek kontrol etti, sonra kangal yapmaya başladı.

— «Eğer içimizden biri... ben deneyeceğim... tırmanmayı gerçekleştirebilirse, ötekiler daha çabuk tırmanabilirler».

— «Peki, Kristas, ama güneş fazla yakıcı olursa vazgeçeceğine söz vermelisin».

Kristas, sarmaşık kangalını sol omzuna astı.

— «Şimdiye dek yaptıklarımızın hepsini mücadele olarak kabullendim. Önceleri böyle düşünmezdim. Bu nedenle, güneşin kuvvetli bir rakip olacağını sanırım».

Kristas vakit geçirmeden yürüdü ve tırmanmaya başladı. Ötekilerin yanına giderek onu seyretmeye başladım. İlk elli metrelik tırmanış kolaydı, çünkü ayak basacak ve tutunacak yer çoktu, ama ondan sonra kayanın yüzeyi biraz daha düzleşiyordu. Kristas bir ara durdu, sandaletlerini çıkartıp bize doğru fırlattı. Güneşin terli vücudunda parlamasından, Kristas'ın çok güç bir işi başarmaya çalıştığını anladım.

Kristas şimdi tırmanışın en güç olduğu yere geldi. Dağın yüzeyi biraz dışa doğru meyilliydi. En usta bir dağcı, en modern malzemeyle ancak onun kadar hızla tırmanabilirdi. Kristas, zamanın bizim için önemli olduğunu biliyordu. Sonunda kaya çıkıntısına sağlamca yerleşti ve bize baktı.

— «Beni duyuyor musunuz?» diye bağırdı.

Duyduğumuzu anlatmak için elimi salladım.

— «Mağaranın yan tarafında kalan bir kaya çıkıntısı var. Sarmaşığı oraya savuracağım».

. — «Çok tehlikeli olur», diye haykırdım.

Fakat Kristas sarmaşık kangalını omzundan çekti, iki ucunu sağ elinde tuttu, sonra halka olan ucu sol eline aldı, sırtını kayaya sağlamca yapıştırdı ve sarmaşığı fırlattı. Sarmaşık ilk denemede kaya[^]a geçince Ganatus'la kardeşi birbirlerine bakarak sırttılar. Barbara yanımızda durmuş, iki elini gözüne siper yaparak seyrediyordu. Kristas'm sarmaşığa bütün gücüyle asıldığını görünce avuçlarımdan ter fışkırdığını hissettim. Eğer Kristas düşerse, tek hedefi vardı... altında uzanan, canavarlarla kaynaşan göl. Dişlerimi sıkarak bu düşüncüyü kafamdan atmaya çalıştım.

Kristas, sarmaşığın sağlamlığını denedikten sonra durduğu yerden ayrıldı ve tırmanmaya başladı. Tırmanırken iki ucu bir eliyle tutması öteki eliyle uzanıp kendisini yukarı çekmesi gerekiyordu. Bu işi ancak, iri elleriyle Kristas yapabiliyordu. Birkaç dakika sonra Kristas'm adaleli kolu kaya çıkıntısına dolandı ve kendisini çekip mağaranın ağzına aldı. Kristas, sarmaşığı çekip toplarken, hepimiz neşeye olduğumuz yerde sıçrayıp ona el salladık. O da elini sallayarak bize karşılık verdi ve bir saniye sonra sarmaşığın bir ucu yılan gibi bize doğru hızla indi. Sarmaşık bulunduğumuz yerden on beş metre kadar yukarda kalınca, hemen yiyecekleri, su torbalarını ve ateş kutusunu alıp dağa tırmanmaya başladık. Bu kez en son ben çıkmaya karar verdim. İki kardeş önce Barbara'ya yardım ettiler. Tırmanış her ne kadar tehlikeliyse de, sarmaşığın ucu uzakta değildi. Sonunda, Kristas hepimizi teker teker mağaranın ağzına çekti.

Mağaranın ağzında Kristas'la birlikte birkaç saniye durduk.

Kristas:

— «Biraz yüzmek fena olmazdı», dedi.

Göle baktım. Suyun yüzeyi dümdüz ve berraktı. Arada sırada suyun çok derinliklerinde büyük bir karaltının hareket ettiğini görebiliyordum.

— «Günün birinde bu gölde yüzeceksin, dostum. Ya da çocukların yüzecek. Ama bundan önce epey balık avlamanız gerekecek».

Kristas kıkır kıkır güldü ve birlikte mağaranın karanlığına daldık. Hiç değilse mağaranın içi serindi ve ateş kutusu bize yeteri kadar aydınlık sağlıyordu. İlk güçlük, bize yol göstereceğini düşündüğümüz boruların mağara duvarında gözden kaybolmasıyla başladı. Oysa, mağara tam o noktada sağa doğru dönüyordu. Başka çaremiz olmadığı için mağaradaki tüneli izlemek zorundaydık, ama birdenbire yön değiştirmemiz beni endişelendirdi ve bu endişemden Antodus'a söz ettim.

Antodus:

— «Öyle sanıyorum ki, hepimiz Daleklerin bu boruları göle götürmek için dağı deldiklerini tahmin ediyorduk», dedi. «Oysa, bu mağaraların doğal olduğu giderek açıkça anlaşılıyor».

Küçük bir mağaraya çıktık ve karşımıza üç tünel çıktı. Doktor'dan aldığım kibritleri saydım; dört kibritim kalmıştı. Barbara, Ganatus ve Kristas'a birer kibrit verdim.

— «Antodus, sen ateş kutusunu al, Kristas, sen sağdaki tünele gireceksin».

Başlarıyla olumlu bir işaret vererek hareket ettiler. Bir kibrit çaktım.

Ganatus:

— «Barbara'yla ben de ortadaki tünele gireceğiz», dedi. Sonra bir kibrit yakıp ortadaki tünele girdi. Barbara'yla kısaca bakiştık.

— «Burada buluşup durumu haber vereceğiz», diye mırıldandım.

Barbara, başıyla anladığını işaret ederek, sessizce Ganatus'un arkasından tünele girdi.

Sol taraftaki tünel yirmi adımdan sonra daralmaya başladı, sonunda kör bir tünel olduğu ortaya çıktı, benim için geri dönmekten başka çare yoktu.

Geri döndükten sonra birkaç dakika oturdum. Öteki tünellerden birine girip girmemeyi düşünürken Kristas göründü. Anlattıkları benimkinin benzeriydi. Onun girdiği tünelde düz bir duvarla son bulmuştu. Sarmaşık kangalını ve yiyecekleri alarak Barbara'yla Ganatus'un girdiği tünele daldık.

Bu tünel daha olumlu gibi görünüyordu. Kristas her ne kadar başını eğmek zorunda kalıyorsa da, rahatça yürünebiliyordu. Kısa bir süre sonra altı metre genişliğinde ve çok yüksek bir tünele ulaştık.

Birdenbire ilerden gelen, taşların yuvarlanmasından doğan seslerle, Barbara'nın seslendiğini duyduk. Sesin geldiği yöne doğru koştuk. Ateş kutusunun ışığı bize doğru yürümekte olan Barbara'yı aydınlattı. Ötekilerden daha önce Barbara'nın yanına gittim.

Barbara heyecanla konuştu:

— «Ganatus düştü ve kibritlerimizi kaybettik».

Yumuşak sesle onun heyecanını yatıştırmaya çalıştım:

— «Üzülme, lütfen, sen bize düştüğü yeri göster».

Barbara öne düştü. Tünel daralmaya başladı ve biraz sonra öteki tünellerde rastladığımız bir taş duvar gördük. Barbara birden sağ tarafa döndü ve dar bir yarıktan geçti.

— «Buradan. Bir şey bulduğunu söylemişti, ama ik'miz de kibritlerimizi düşürünce karanlıkta kaldık ve bir şey göremedim».

Barbara'nın arkasından yarıktan geçtim ve Kristas'ın buradan nasıl geçebileceğini düşündüm. Antodus, ateş kutusunu uzattı. Duvarda geniş bir yarık gördüm, başımı soktum ve kibriti mümkün olduğu kadar içeri uzattım. Yaklaşık olarak yerden altı metre yüksekliği olan büyük bir mağaraya bakıyordum ve mağaranın zemininde küçük bir aydınlık vardı. Ganatus oturmaya çalışıyordu ve yanında kibritlerden biri vardı.

— «İyi misin? diye bağırdım.

Omzunu ovuşturarak başını kaldırıp baktı.

— «Evet. Allahtan bir tarafımı kırmadım. Şimdilik sağlam görünüyorum».

Yerdeki kibriti alıp ayağa kalktı.

— «Biraz bekle sarmaşığı sana uzatayım».

— «Hepiniz buraya inseniz iyi olacak sanırım».

Aşağıdaki mağaranın bir çıkış yolu olabileceğini düşünerek kabul ettim.

Daha önce düşündüğüm gibi Kristas'm yarıktan geçmesi gerçek bir sorun oldu. Antodus'un arkadan itmesi, Barbara'yla benim önden çekmemiz sonunda Kristas yarıktan geçebildi. Sonra Kristas'm uzatıp tuttuğu sarmaşıktan aşağıdaki mağaraya kaydık. Kristas da arkamızdan atladı. Altı metre falan onun için çocuk oyuncağı sayılırdı.

Şimdi yönümü tamamen kaybetmiştim. Bana göre, hep sağ tarafa dönüyorduk ve bütün korkum başladığımız yerde son bulmamızdı. Kısa bir süre sonra yürümekte olduğumuz tünel sola doğru hafif bir dönemeç yapınca rahat bir soluk aldım. Ganatus'la ben önden yürüyorduk. Kısa bir koridora girdiğimiz sırada az kalsın ayaklarımızın dibinde açılan uçuruma düşüyorduk. Ateş kutusunu yere bıraktık ve Ganatus bacaklarını sarkıtarak uçurumun kenarına oturdu.

— «Öteki tarafta bir çıkıntı var», diye mırıldandı.

— «Aşağı inip öteki tarafa tırmansak olmaz mı?»

Ganatus küçük bir taş parçası aldı ve boşluğa

bıaktı. Bekleyiş çok uzun geldi ve sonunda taş parçasının bir yere çarptığını duyduk, ama duyduğumuz ses pek hoş değildi. Çünkü duyulan ses, taşın düşmesinden doğan su sesiydi ve oyunun bu safhasında hiç birimizin banyo yapmaya niyeti yoktu.

İçimi çektim:

— «Atlamak zorundayız», dedim. «Eh, hiç değilse yanımızda sarmaşıktan ip var».

□

Ğanatus:

— «Evet», diye cevap verdi. «Öteki tarafa geçtiğimde sarmaşığı bana atarsınız».

Kesin bir dille:

— «Sarmaşığı öteki tarafa atacak olan sensin», dedim.

Barbara, birer bardak su ve Doktor'un kurutulmuş meyvelerinden getirdi. Sessizce meyvelerimizi bitirdik.

Kristas:

— «Önce ben deneyebilirdim», diye mırıldandı.

— «Karşıdaki düz çıkıntının sağlamlığı hakkında bildiğimiz yok», dedim.

Bardağımdaki suyu bitirip ayağa kalktım.

— «Hız alacak kadar yer verin bana. Antodus, ışıklandırmayı sen yapacaksın. Ateş kutusunu mümkün olduğu kadar kaldırıp tutacaksın».

Antodus başıyla anladığını işaret ederek uçurumun kenarında durdu ve ateş kutusunu başının üzerine kaldırdı. Karşındaki düz çıkıntıyı gözden geçirdim, kayanın üzerinde tutunabileceğim bir yer araştırdım. Tutunabileceğim bir yer göremedim. Çıkıntı otuz santimetre kare genişliğinde görünüyordu ve sola doğru devam ederek bir köşede kayboluyordu. Mümkün olduğu kadar geri çekildim, hızla koştum, ötekilerin yanından geçip sıçradım. Biraz fazla sıçramış olduğum için sağ dizimin dış kısmını kayadaki çıkıntılardan birine çarptım. Çarpma hızıyla neredeyse geriye fırlıyordum, ama bastığım yer sağlamdı ve son anda kayadaki bir çıkıntıya tutunarak kendimi kurtarabildim. Başımı salladım ve heyecanımın geçmesini bekledim.

— «Sarmaşığı at, Kristas».

Sırtımı kayaya dayadım ve sarmaşığı kolayca yakaladım. Sarmaşığın bir ucunu belime doladıktan sonra öteki ucunu tekrar karşı tarafa attım.

— «Kristas, önce Barbara'yı bu tarafa alacağız.

Sarmaşığın ucunu beline dola, Barbara elleriyle tutunarak geçsin».

Avuçlarımın terini pantolonuma dikkatle kuruladım. Barbara, Kristas'm yanında durdu ve uçuruma baktı. Kristas'm «Üzülme, seni düşürmeyiz», dediğini duydum ve Barbara'nın gülümsediğini gördüm. Sonra, Barbara uçurumun kenarına oturdu, başının üzerindeki gergin sarmaşığı yakaladı ve kendisini boşluğa bırakarak elleriyle ilerlemeye başladı. Sanki bu işi kırk yıldan beri yapıyormuş gibi, çıkıntıya otuz santim kala bacaklarım kaldırıp çıkıntının kenarına koydu ve kendisini yukarı çekti. Hemen beline sarılıp onu durduğum yere çekerken rahat bir soluk aldım. Barbara'nm sırt adalelerinde bir gerilme hissettim. Kolumu belinden çekince ağır ağır uzaklaştı. Bu saçma nefret duygusuyla uğraşacak zaman değil, diye düşündüm. Öfkeyle:

— «Nefretini böylesine açıkça belli etmene gerek yok», diye soludum.

Barbara cevap vermedi, ama renginin hafifçe solduğunu fark ettim, dudaklarında bir tebessüm olup olmadığından emin değildim. Öfkeyle dişlerimi sıktım, ama bana bir yararı olmadı. Tam bu sırada karşıdan bir kahkaha tufanı koptu.

— «Ne oluyor?» diye sertçe bağırdım.

Ganatus kıkır kıkır gülererek:

— «Aramızda konuşup bir karar vermeye çalışıyorduk», dedi. «Acaba gerçekten bizim karşıya geçmemizi isteyip istemediğini düşündük».

Kısa süren sessizlikten sonra:

— «Sarmaşık geliyor», dedim.

Birden kahkahalar kesildi. Belki de beni kırıp kırmadıklarımı düşünüyorlardı. Durumu onlara anlatmak gereğini duymadım.

Üç Thal teker teker karşıya geçerken kişisel düşüncelerim son buldu. Ateş kutusunu kardeşine veren Antodus, Barbara'dan sonra geçti. Sağlam yere ayağını basar basmaz,

Ganatus'un attığı ateş kutusunu tuttu. Ganatus'tan sonra Kristas, sarmaşığı bana attı ve gerilmek gereğini duymadan sıçradığı gibi hafifçe yanma kondu. Kendimi çabuk toparladım. Büyük bir engeli kolaylıkla aşmanın verdiği sevinçle:

- «Biliyor musun, Kristas, seni köprü gibi uzatıp üstünden yürüyerek geçmeliydik», dedim.
- «Deneyebilirdik, ama biri başıma basabilirdi».
- Eh, o zaman ayaklarını incitmezlerdi, her halde».

Kristas sırtarak baktı ve ateş kutusunu Antodus' tan aldı.

— «Pekâlâ, Ganatus, sen Barbara'yla önden yürüyeceksin, Kristas, sen de onların arkasından gideceksin. Umarım boruların yerini çabuk buluruz».

Köşeyi dönüp gözden kayboldular. Biraz sonra Ganatus, buldukları yerin genişlediğini haber verdi. Sarmaşık kangalını daha sağlam bir şekilde omzuma oturttum ve beni izlemesi için Antodus'a başımla işaret ettim. Kristas da ateş kutusuyla birlikte köşeyi döndüğü için son kalan kibritlerimizi yaktık.

Tam köşeyi dönmek üzereyken Antodus'un ayağı kaydı ve eliyle omzumu yakaladı. Omzumdaki sarmaşık kangalı kurtulunca birden kangalı yakaladım ve düşmek korkusuyla duvara yapıştım. Antodus dengesini bulmaya çalıştı, ama başaramadı. Tam onu tutmak üzere döneceğim zaman, havada bir an asılı kaldı ve boşluğa kaydı, son anda sarmaşığın sarkan ucunu yakalayabildi.

Sarmaşık çözülüp, ayak bileğime dolanarak beni de sürüklemek üzereyken sarmaşığı sıkıca yakaladım.

— «Sıkı tutun!» diye haykırdım.

Sonra, Antodus yardım diye haykırırken yere çömelip oturdum. İlk kez Thallardan birini yardım isterken görüyordum.

— «Kristas!» diye bağırdım.

Sarmaşığı daha iyi tutabilmek için çabaladım. Sarmaşık otuz kırk santim daha avcumun içinden kaydı. Tırnaklarımı sarmaşığa geçirmeye çalıştım. Ayaklarımdan birinin uçurumun kenarından boşluğa doğru kaymak üzereydi. Sarmaşığı bırakmaya cesaretim yoktu, ama uçuruma doğru kayışımı engellemem gerekirdi. Tabii, şaşkınlık sırasında elimdeki kibriti düşürmüş olduğum için zifirî karanlıkta rahat hareket etme olanağım da yoktu.

— «Ganatus! Kristas!» diye haykırdım ve bana cevap veren seslerini duydum. Sarmaşık biraz sallanınca beni ölümün eşiğine biraz daha yaklaştırdı.

— «Ayağımı bir yere basmaya çalış, Antodus!»

Antodus'un sesi karanlıktan doğru yükseldi:

— «Ellerim kayıyor. Tutu...na...mıyorum».

Birdenbire, Kristas'la Ganatus köşeyi dönünce

ortalık aydınlandı, ama Kristas'm elinde ateş kutusu vardı.

— «Becerebilirsen, sarmaşığı koltuğunun altından geçir!» diye bağırdım.

Ganatus, tam uçurumun kenarına doğru yaklaşırken, sarmaşık birden gevşedi, giderek uzaklaşan dehşetli bir çığlık duyuldu. Bütün ağırlığımı Antodus'u tutmaya verdiğim için geriye doğru, sırt üstü yuvarlandım. Ganatus uçuruma doğru eğilip kardeşinin ismini haykırdı ve bu sırada bütün duyabildiğimiz, Antodus'un suya çarpmasından doğan gürültü oldu. Bir çığlık başlamasıyla birlikte hemen kesildi. Bir saniye süren sessizlikten sonra aşağıdan doğru gümbürtülü su çırıptılarının sesi duyuldu. Eğer aşağıda neler olduğu üzerinde herhangi bir şüphemiz varsa, bir su canavarının korkunç narası bu şüphemizi silip götürdü. Canavarın attığı nara mağaranın sessizliği içinde yankılarla büyürken korkuyla bekledik. Birkaç saniye sonra ortalık derin bir sessizliğe büründü, şimdi uçurumdan duyulabilen yalnızca hafif su şırıptılarıyla. Ganatus, uçurumun kenarına uzanmış, zifirî karanlığı gözleriyle delerek görmeye çalışıyordu.

— «Antodus!»

Ganatus cevap alamayınca ismi birkaç kez daha haykırdı. Kristas'a, bu arada yanımıza gelip bir kayaya yaslanmış olan Barbara'ya baktım. Barbara'nın bütün vücudu tir tir titriyordu ve yüzünde büyük bir acının izleri vardı. Sonunda, umudunu yitiren Ganatus doğruldu,, elleriyle yüzünü kapayarak hıçkırmaya başladı. Gözlerimi boş bir noktaya diktim. İçimdeki bütün arzu ölmüş gibiydi. Antodus'u kaybetmemiz benim için fazlasıyla üzücü olmuştu. Sonunda, kendini ilk toparlayan Kristas oldu. Ganatus'u yerden kaldırdı ve Barbara'ya ateş kutusunu taşımasını söyledi. Ayağının ucuyla omzumu dürttü. Dalgın bir tavırla ayağa kalkarak arkalarından yürüdüm.

On dakika sonra üzerinde yürüdüğümüz çıkıntı biraz daha genişledi ve sola doğru sert bir dönüş yaptı. Uçurum burada kesildi ve şimdi iki metre genişliğinde ve üç metre yüksekliğinde taş bir koridorda yürüyorduk. Hiç kimse konuşmuyordu. Kristas, Ganatus'u kolundan tutmuş yürütüyordu ve hiç birimiz Antodus'un başına gelen felâketin etkisinden kurtulamamıştık.

Yürümekte olduğumuz koridar tekrar sola döndü ve birden durduk. Karşımızda dümdüz bir duvar vardı! Parmaklarımı acıtırcasma taş duvarın üzerinde dolaştırdım, ama boşunaydı. Yolculuk burada sona eriyordu ve ilk kez, gerçek başarısızlığın ne demek olduğunu anlıyordum.

BÖLÜM DOKUZ

Gücün Sonu

Kayanın içine oyulmuş küçük koridorda ne kadar yattığımızı bilmiyorum. Antodus'un ölümünün verdiği büyük şok ve düz duvarla karşılaştığımızda başarı umutlarımızın yok olması hepimizin gücünü kırmıştı. Önce, Kristas, kazanın yer aldığı uçuruma döndü ve başka bir yol aradı, ama eli boş dönünce çaresizlik içinde yanımıza çömeldi. Barbara, Ganatus'u teselli etmek için elinden geleni yapmıştı, ama Ganatus, başını başka tarafa çevirmiş ve Barbara'yı dinlemez görünmüştü.

Beynim çalışmayı reddediyordu. Yarı uyanık yarı uyur durumdaydım ve kendimi kararsızlıkla hareketsizlik arasında bocalayan bir kişi gibi hissediyordum.

Bizi kurtaran ateş kutusu oldu. Açlık ve susuzluk hissedip yiyeceğe uzanmcaya kadar

yerimizden kımlıdamadan oturabilirdik, ama birden ateş kutusundan yansıyan alevin titrediğini fark ettik. Kristas'ın başını ateş kutusuna doğru çevirdiğini gördüm ve ellerimle dizlerim üzerinde emekleyerek Kristas'ın yanına gittim.

Kristas mırıldandı:

— «Geri dönmek zorundayız. Işık olmadan o uçurumu aşmamız olanaksız».

— «Daha ne kadar dayanır?»

— «Canavarların kavgası sırasında göl kenarındayken su sıçramış olacak. Pillerin kendi ışık ve ısılarıyla tekrar şarj olması gerekirdi. Normal olarak, dört ya da beş yılda bir bakımı gerekir».

— «En iyisi söndürmek».

Ceplerimi araştırdım, ama Doktor'un vermiş olduğu bütün kibritler bitmişti. Kristas, ateş kutusunu aldı ve altındaki düğmelerle oynadı. Işık yavaş yavaş söndü. Kristas, ateş kutusunu bırakmak üzere döndü ve kutuyu tam bırakmak üzereyken durdu ve dönüp bana baktı. Barbara da yerinden doğralmış dikkatle bize bakıyordu.

— «Işık nereden geliyor?» diye fısıldadı.

Birden bütün vücudumun garip bir titreyişle

sarsıldığını hissettim. Barbara'nın söylediği doğrudu! Yukarıdan bir yerden ışık geliyordu. Birden ayağa fırladım ve ışığın geldiği yeri buldum... duvarın sol tarafından, yaklaşık olarak altı metre kadar yukarda titrekle bir aydınlık vardı.

— «Beni omzuna kaldır, Kristas!»

Dev Thal eğildi ve Barbara'nın yardımıyla omzuna çıktım. Yerden yükselir yükselmez kayanın arasında bir çatlak gördüm ve daha da yükselme olanağı buldum. Aydınlığın yansıdığı yer, iki metreye yakın genişlikteki bir delikti.

Aşağıya baktım.

— «Delikten geçeceğim», dedim.

Sesimdeki heyecan Ganatus'u bile canlandırdı. Deliğin kenarlarına tutunarak kendimi çektim ve emekleyerek ilerledim. Yol yaklaşık olarak altı metre kadar sürdü. Deliğin arkasındaki kısa koridorun başka bir mağaraya açıldığını ve mağaranın zemininde iki büyük borunun yattığını gördüm. Bu borular hiç şüphesiz gölden gelen borulardı. Boruları gözlerimle izledim ve başka bir duvarın içine daldıklarını gördüm, ama boruların duvara girdiği noktada taştan yapılmış bir kemer vardı. Demek ki, tünel açıktı! Tünelden parlak bir ışık yansıyor, biraz daha dikkatle bakınca döşemenin madenden yapılmış olduğunu gördüm.

Geriye dönüp haberi veremeyecek kadar sabırsızdım. Mağaraya son gelen vücudu ufak tefek çizik ve sıyrıklarla dolu olan Kristas oldu. Kristas, mağaranın zeminine atladığı zaman sırtarak baktı.

— «İriyarı olmanın da bazı sakıncaları oluyor».

Dostça bir tavırla sırtına vurduğum ve hep birlikte kemerlere doğru yürüdük ve dikkatle başımızı uzatıp baktık.

Otuz metre uzunluğunda altmış metre yüksekliğinde, madenden yapılmış büyük bir oda gördük. Odanın genişliği yaklaşık olarak altı metre genişliği buluyordu ve yan duvarlardan birinde belirli aralıklarla dizilmiş iner kalkar maden platformları vardı. Bunların iner kalkar olduğunu rastlantı olarak öğrenmiştik. Kristas, bunlardan birine oturmuş bacağına saplanan taş bir kıymığı çıkartmak üzereyken, birden yükselmeye başladı, sonra elleriyle araştırarak platformu çalıştıran tuşu buldu ve tekrar ağır ağır mağaraya indi. Bu platformların nedeni basitti, çünkü duvar tavana kadar kontrol aletleri ve göstergelerle doluydu, ikiz borular büyük bir kazanda son buluyor ve kazandan sonra su, yüzlerce daha küçük boruya dağılıyordu. Bu borular, gösterge ve aletlerin bulunduğu duvara yöneliyor, hepsi bir makineye bağlanıyordu.

Ganatus:

— «Suyun bir kısmını içecek olarak kullanıyorlar her halde», dedi. «Ama geri kalan kısmı bir çeşit basınca dönüştürülüyormuş gibi görünüyor. Görüyor musunuz, şu göstergelerdeki ibreler nasıl oynuyor? Elektriği buradan sağlıyorlar...»

Barbara'yla Kristas odanın öteki taraflarını kontrole gitmişlerdi. Ganatus'un durumunu inceledim. Rengi soluktu, gözlerinde karanlık bir ifade vardı, ama tavırlarında kararlı olduğunu belirten işaretler görüyordum.

Sakin sesle:

— «Amacımızı gerçekleştireceğiz, Ganatus», dedim.

Bakışları bir an gözlerime takıldı, sonra omzumun üzerinden boşluğa doğru uzandı.

— «Vazgececeğimi mi düşünmüştün?»

— «Kardeşinin ölümünde bir amaç yokmuş gibi görünüyor, ama sen, ben ve ötekiler onun ölümünü boşuna çıkartmamaya çalışacağız. Boşu boşuna ölmüş olmasını asla kabul edemeyiz».

Ganatus da kesin dille:

«Doğru», diye cevap verdi.

Kristas uzun adımlarla yürüyerek yanımıza geldi.

— «Öteki uçta bir kapı ve koridor var. Barbara bir asansör gördüğünü söyledi».

— «Peki, şimdi ne yapmamız gerekiyor? Burasını çalışmaz bir duruma getirmemizin bir yolu var mı?» Nasılsa sağlam kalmış olan saatıma bir göz attım. «Alidon ve Doktor'la buluşmamıza henüz dört saatimiz var».

Ganatus:

— «Eğer bir şeyler kıracak olursak, Dalekler karınca sürüsü gibi buraya üşüşecekler ve tekrar mağaraya sığınmak zorunda kalacağız», dedi.

Barbara birden bize doğru koştu.

— «Alarm ve konuşma sesleri duydum, ama kelimeleri anlayamadım».

Sanki önceden kararlaştırmış gibi kapıya koştu, koridoru geçtik ve asansörün önünde durduk. Alarm seslerini ve konuşmaları duydum. Sesler üzerimizde bir yerlerden geliyordu.

— «Asansöre», dedim ve hep birlikte asansöre dolduk. Alt tuşlardan birine bastım ve bir koridor yukarı çıkmaya başladık. Alarm sesi şimdi daha kuvvetliydi ve asansör durup küçük hole çıktığımızda kelimeler anlaşılır bir duruma geldi.

— «Acele! Thallar şehre girmek üzereler. Acele!»

Sonra önümüzdeki kapının kayarak açılmaya başladığını ve bir Dalek'in alt kısmını gördüm.

— «Asansöre!» diye haykırdım ve tekrar asansöre dolduk. Tuşlardan birine gelişigüzel bastım. Asansör yukarı doğru çıkarken Dalek de bulunduğumuz hole girdi.

Ganatus:

— «Acaba, neden erken geldiler?» diye sordu.

Asansör yine durdu. Bu kez koridora açılan kapı açıktı. Oldukları yerde durmalarını işaret ederek usulca kapıya yaklaştım ve dışarı baktım. Koridor boştu. Hoparlör sistemi tekrar canlanınca heyecandan olduğum yerde sıçradım.

— «Acele! Thallarm yirmi dokuzuncu katta görüldükleri bildirildi».

Bu koridor, biraz önce ayrıldığımız koridor olmalıydı. Şimdi sekiz kat çıkmış olduğumuza göre, şu anda yirmi birinci koridorda bulunuyorduk.

Hoparlördeki ses konuşmasını sürdürdü:

— «Thallar yakalanınca, Ana Oda'ya bilgi verin».

Hoparlör susunca haberin son bulunduğunu düşündüm. Tam dönmek üzereyken ses tekrar başladı:

— «Durun!»

Birkaç saniye bekledim ve ses sahibinin başka birisinin emrini dinlediğini tahmin ettim.

— «Emirler değişti. Yakalamayın, tekrar ediyorum, yakalamayın. Öldürün. Tekrar ediyorum... öldürün».

Ağır adımlarla arkadaşlarımın yanına döndüm. Ana Oda. Hoparlördeki sesin emir aldığı oda. Sonunda bir hedefimiz oluyordu. Ana Oda'yı bulup tahrip etmeliydik.

Duyduklarımı anlattığım zaman Ganatus:

— «Onların da bir başkanları olduğunu hiç düşünmemiştik», dedi.

— «Ben de düşünmemiştim. Hepsinin eşit olduğunu sanıyordum. Daleklerin birinin emri altında olduklarını ve ondan emir aldıklarını düşünmek yanlış olmasa gerek».

Barbara:

— «Asıl sorun, Ana Oda'nın nerede olduğu», dedi. •

Tekrar asansöre bindim ve onuncu kata inen tuşa bastım.

— «Bu odanın, bulunduğumuz binada olup olmadığını bilmiyoruz. Aramak zorundayız sanırım».

Asansör yine durdu ve hep birlikte asansörden inip koridoru geçtik. Koridorun tam karşısındaki duvarda bulunan lambanın üzerinden elimi geçirdim ve açılan kapıdan küçük bir odaya girdik. Odadaki aydınlık nedeniyle gözlerimi kısıtım. Oda bir limonluk gibiydi ve camların altında yeşil fideler vardı. Odanın sıcaklığı çok fazlaydı ve burada uzun süre kalamayacağımızı anladım.

Barbara:

— «Sunî güneş», diye mırıldandı. «Anlıyor musun, Ayn, bitkileri böyle yetiştiriyorlar».

Ganatus birden gözcü olduğu kapının yanından fısıldadı:

— «Koridorda sesler var».

Hepimiz duvara yapıştık. Ganatus yanımda yer aldı ve fısıldadı:

— «Dalekler!»

Limonluğun camları ayna görevini yapabiliyordu ve yirmi kadar Dalek'in hızla kayarak geçtiğini gördüm. Birkaç saniye daha bekledik, kapının köşesinden bakan Ganatus'un işareti üzerine rahatladık.

Dalek'in sesi yine hoparlördeydi.

— «Dikkat! Harekât tamamlanmak üzere. Dalekler, bu binadaki bütün Thalları yok edeceklerdir».

Kaşlarımı çatarak arkadaşlarıma baktım.

— «Ne harekâtı?»

Ses konuşmasını sürdürdü:

— «Harekât tamamlanana kadar altıncı kata kimse çıkmayacak».

Barbara heyecanla:

— «Altı!» dedi. «Acaba, Ana Oda altıncı katta mı?»

Ganatus, parmaklarını dudaklarının üstüne koyarak susmamızı işaret etti. Koridordan doğru gelen hafif bir sürtünme sesi duydum. Ganatus yumruklarını sıktı ve kapının önünden geçen şeye doğru sıçradı. Kristas'la birlikte hemen yardımına koştuk. Bir adam ayağa kalkmaya çalışıyordu. Adamın Alidon olduğunu hayretle gördük.

Bu aydınlık odadan gitmeye karar verdik ve koridorun biraz aşağısında yine sunî güneşle aydınlanmış, ama daha loş bir oda bulduk. Limonluk gibi olan cam kutu daha küçüktü ve içi boştu. Fakat odada, gözlerimi düşünceyle kısmama neden olan başka şeyler vardı. Dalekler bu odayı çok kuvvetli bir ihtimalle bir çeşit depo olarak kullanıyorlardı, çünkü her tarafta düzgün bir şekilde istif edilmiş madenî çubuklar vardı. Her istifteki çubukların uçları değişikti, ama

istifler arasında vantuzlu çubukları görünce, Daleklerin yaptıkları işe göre kollarını değiştirdiklerine karar verdim.

Kristas'a:

— «Bunların bazısını silâh olarak kullanabiliriz», dedim.

Barbara ile Ganatus'tan, geçirdiğimiz serüveni dinleyen Alidon'a döndüm. Alidon, Alyon ile Antodus'un ölümlerine çok üzülmüştü.

— «Her iki tarafın da şansı kötü gitmiş», diye mırıldandı.

— «Neden? Neden şehre kararlaştırdığımız saattan önce girdiniz?»

— «Doktor'la Suzan yakalandılar».

Dehşete kapılarak Alidon'a baktım. Barbara, Alidon'un eline sarıldı:

— «Nasıl oldu?»

— «Doktor, Daleklerin şehri mekanik gözler ve kulaklarla donattıklarım düşünüyordu. Radyo ve televizyon dalgalan olduğunu söyledi. Pek açıkça anlayamadım, ama yaptığı plana uymaya karar verdik. Yolculuk makinesinden bazı parlak maden levhalar getirdi. Sanırım, makinesine TARDIS adını vermiş».

Sabırsızca başımı salladım.

— «Her neyse, güneşin ışığından yararlanarak bu maden levhaları şehrin üzerine çevirip ışık yansıtık. Bunun, şehrin gözünü kamaştıracağını söyledi. Sonra Doktor ve Suzan, kuzenim Gurna ile birlikte şehre gittiler. Doktor, şehre kimseye görünmeden girebilmek için radyo dalgalarını etkisiz kılacak bir yöntemi olduğunu söyledi. Gurna yalnız olarak geri döndü ve şehri derhal basmamızı, çünkü Doktor'un, Daleklerin bir bomba patlatacağını öğrendiğini söyledi. Bombayı da atmosferi zehirlemek için patlatacaklarmış. Gurna çöle ulaştığında bir ara arkasına bakmış».

Üzüntüyle bize baktı.

— «Evet, devam etsene, dostum!» diye sabırsızlandım.

— «Gurna, Doktor ve Suzan'm birkaç Dalek tarafından sarıldığını görmüş. Yapabileceği hiç bir şey yokmuş. Orada durup onların götürülüşünü izlemek zorunda kalmış».

— «Şu halde, öldürülmediler, değil mi?»

Alidon, “hayır” anlamında başımı salladı, ama

yüzündeki ifadeden öldürülmüş olabileceklerini düşündüğünü anladım.

— «Şimdi, hoparlörde “harekât”tan söz edilmesinin nedeni anlaşılıyor. Her an başlayabilir. Harekât, bombanın patlatılmasmdan başka bir şey değil».

İstiflerden birine koştum ve hepsini yere yaydım. Bunlar ucunda kanca olan çubuklardı.

— «Birer tane alıp peşimden gelin!» diye bağırdım.

Herkes birer kancalı çubuk alarak benimle birlikte koridora çıktı. Artık hiç bir tedbire başvurmuyorduk ve elimde bir silâh olmasından memnundum. Belki elimdeki çubuk bir silah sayılmazdı, ama hiç yoktan iyiydi. Uzaktan yapacağımız bir kavgada elimizdekilerin işe yaramayacaklarını biliyordum, ama yakından yapılacak bir çatışmada belki etkin olabilirdik. Koridor oldukça uzundu. Kristas'ın kolunu tuttum.

— «Kristas», dedim. «Sana bir görev veriyorum. Barbara'yı koru. Onun yanından bir saniye bile ayrılma».

Kristas kendinden emin bir tavırla başını salladı.

— «Merak etme. Senin için Barbara'nın ne demek olduğunu biliyorum».

Acaba Kristas haklı mıydı? Normal olarak, grubumuzun en zayıf üyesini korumak görevim değil miydi? Ganatus, duvardaki bir kutuyu gösterince, bu düşünceleri kafamın bir köşesine ittim. Bu kutunun, daha önce tutsak olduğumuz hücrede Doktor'un kırıldığı kutunun bir benzeri olduğunu hemen anladım. Bizi tam olarak görüyorlardı. Elimdeki çubuğu kaldırıp kutunun tam ortasına indirdim. Kutunun parçalanması üzerine hoparlör hemen canlandı:

— «Tehlike! Thallar onuncu katta görüldü! Ara bölmeler hemen kapansın... ara bölmeleri hemen kapayın!»

Alidon:

— «Burada bir asansör var», dedi.

Tam bu sırada arkamda bulunan birçok kapının kapanmakta olduğunu gördüm.

— «Nerede?»

Hep birlikte koşar adımlarla asansöre doğru yürüdük. Kristas birden yanımdan ok gibi fırladı ve önümüzdeki kapanmak üzere olan kapının maden plakasını iki eliyle sıkıca tuttu. Kapının kapanmasını engelleyemiyordu, ama geciktiriyordu. Barbara kurşun gibi Kristas'ın yanından geçti.

Barbara, «Asansörden önce bir kapı daha var!» diye bağırdı.

Kristas dizlerinin üzerine çökmüştü. Hep birlikte kapının maden levhasına omuz verdik; mekanizmayı bozmuş olmalıyız ki, kapı birden durdu.

— «Ganatus», diye soludum. «Sen geç ve Barbara'ya yardım et. Asansöre ulaşmalıyız!»

Ganatus, bacaklarımızın arasından sürünerek geçti ve Barbara'nın arkasından koştu. Biraz sonra onun acele etmemiz için seslendiğini duydum ve kapının aralığından zorlukla öteki tarafa süzüldüm.

Barbara'nın dizleri üzerine çökmüş, son kapının kapanmasını engellemeye çalıştığını gördüm. Ganatus hemen yardımına koştu, ama kapı ağır hareket eden bir giyotin gibi kapanıyordu. Hemen ileri atıldım ve sırtımı kapının kapanmakta olan maden levhasına verdim. Kapıdaki mekanizmanın gücü artırılınca, tiz makine sesleri duyulmaya başladı. Allahtan ki bu sırada Kristas'la Alidon yetiştiler ve yine kapının mekanizmasını bozmayı başardık. Alidon'u kapının aralığından çektim ve asansöre doğru koşarken kapının madenî bir gürültüyle

kapandığını duydum.

Asansör yukarı doğru hareket ettiğinde, Alidon:

— «İçimizden bazıları bu binaya girmeyi başardı», dedi. «İki adamım aşağıdaki koridorda öldü. Diğerleri öteki binalarda sıkıştırıldılar. Korkarım epey adam kaybettik».

Kendimi acıma duygusundan kurtarmaya çalıştım. Bir yolunu bulup şu Ana Oda'yı tahrip etmeli ve Doktor'la Suzan'ı bulup kurtarmalıydık. Göz yaşı dökecek zamanımız yoktu. Üzüntüyü sonraya bırakabilirdik.

Asansör yumuşak bir sarsıntıyla durunca indik ve koridora bir göz attık. Altıncı kat diğer katlardan değişikti, çünkü kısa koridorun sola dönüş noktasında büyük bir kemer vardı. Daleklerin kemerin öte tarafında gidip geldiğini gördüm.

İçgüdümlüğümün verdiği bir uyarıyla burasının şehrin kalbi olduğunu, yani aradığımız Ana Oda olduğunu hissettim. Bu odayı çalışmaz duruma getirdiğimiz takdirde çıkarımız büyük olabilirdi.

Alidon'a döndüm.

— «Aşağıda bir çeşit hidro-elektrik tesisatı bulduk. Gölden sağladıkları suyu orada enerjiye dönüştürüyorlar. Ganatus tesisatın yerini sana gösterir. İkinizin aşağıya inip bu tesisatı tahrip etmenizi istiyorum. Göstergeleri parçalayın ve mümkün olduğu kadar tahribat yapmaya çalışın».

Ganatus itiraz etti:

— «Ama burada bize ihtiyacın olacak».

— «Tartışma istemiyorum. Zamanı değil. İşinizi bitirdikten sonra ne kadar Thal bulabilirseniz, hepsini buraya getirin».

Barbara:

— «Lütfen, Ganatus, Ayn'm dediğini yapın», dedi. «En iyi yol bu».

Eğer bu beklenmedik desteklemeden ötürü şaşırımdıysa, hiç belli etmedim.

Ganatus:

— «Buraya kadar peşinden geldik», dedi. «Şimdi tartışmak hatalı olur».

İsteksiz olan Alidon'la birlikte asansöre bindi ve asansörün en alttaki tuşuna bastı. İki asansörle birlikte gözden kaybolunca ötekilere döndüm.

— «Şimdi beni dinleyin. Yapacağımız iş kolay ve zevkli olmayacak. Eğer yanılmıyorsam, patlatacakları bombanın kontrolünü buradan yapıyorlar. Onları durdurmalıyız. İçerde bir düzine kadar Dalek olabilir ve hepsi de silahlı. Elimizdeki tek silah, onlara vereceğimiz şaşkınlık ve hareket yeteneğimiz olacak».

Bir Dalek aceleyle geçerken duvara yapıştı. Tekrar baktığımda, kemerin sağ köşesine bakan karşılıklı iki kapı gördüm. Bu kapılar muhtemelen içinde ne bulunduğunu bilmediğimiz küçük odalara aitti, ama, belki de küçük bir iş için giden Dalek tarafından koridorda yakalanmamızı önleyebilirdi.

— Önce ben gideceğim. Sonra Kristas. Barbara sen de Kristas'ın arkasından geleceksin, ama gözünü omzunun üzerinden ayırmayacaksın».

Yerimden ayrıldım ve kontrol odasına doğru süzıldüm. Yolda, televizyon kutusu olup olmadığını da araştırmayı unuttum, ama göremedim. Kemere ulaştığımda, uzaktan görüldüğü gibi açık olmadığını hayretle gördüm. Kemerin ağzı, kırılmayacak kadar kaim, cam bir kapıyla örtülüydü. Planlarımız için ters düşüyordu, ama bir yolunu bulup içeri girmemiz gerekiyordu. Başımı uzatıp Ana Oda'ya bir göz attım.

Gördüğüm ilk şey tavana kadar uzanan madenden yapılmış bir boru oldu. Borunun etrafında dört ya da beş Dalek vardı. Dalekler, borunun içine yerleştirilmiş yumurta biçimindeki bir kutuya, madenden yapılmış kaptan bir çeşit sıvının boşaltılmasını yönetiyorlardı. Gördüğüm ikinci şey, camdan bir Dalek'ti! '

Bu Dalek, bir çeşit kürsü üzerinde oturuyordu ve kılıfı tamamen camdan yapılmıştı. Cam kılıfın içinde, Doktor'la birlikte maden kılıfın içinden çıkartıp pelerine sararak bir köşeye fırlattığımız yaratığın bir benzerinin bulunduğunu görebiliyordum. İncecik kürsü üzerinde oturan, kısa bacakları yere bile dokunmayan yaratık gerçekten de iğrençti. Kafası kocamandı. Kulaklarının ve burnunun bulunduğu yerlerdeki yumruları görünce midemin bulandığını hissettim. Dalek, kısa kollarından birini hareket ettirince, ışıkta parlayan koyu yeşil rengin üzerindeki mide bulandırıcı yağ tabakasını gördüm.

Dalek'in, "Çabuk, çabuk", dediğini duydum. Ses, öteki Daleklerde olduğu gibi madenimsi değildi.

Birden cam kapıya rağmen odada konuşulanların duyulduğunu fark ettim. Nedenini araştırdığımda, döşemedi çıkıp kemerin iki yanından duvara kadar uzanan, madenden yapılmış, ağızları ızgarayla kapalı kanalları gördüm. Bu kanalların, yandaki odalara kadar ulaştığını tahmin ettim. Bu takdirde, cam kapıdan geçmeden, bu kanalları kullanarak Ana Oda'ya girebilirdik. Çünkü, kanallar yaklaşık olarak yerden doksan santim yükseklikteydi. Yandaki kapıyı açtım ve Kristas'la Barbara'ya işaret ettim. Girdiğimiz oda, birçok madenî kutuyla dolu bir depoya benziyordu. Dışarda görmüş olduğum kanal, tahmin ettiğim gibi duvar boyunca uzanıyordu. Izgaradan baktığımızda Ana Oda'yı rahatça görebiliyorduk. Kristas birden omzumu tuttu. Aynı anda Barbara'yla birlikte onları gördük. Doktor ve Suzan!

Doktor'la Suzan'ın kolları ve bacakları büyük manyetik kelepçelerle duvara bağlanmıştı ve kurtulmak için çabalıyorlardı.

Kristas'a fısıldadım:

— «Bu kanalın ızgarasını açabilir misin?»

Kristas, ızgarayı inceledi, sonra "evet" anlamında başını salladı.

Barbara:

— «Gürültü yapmadan çıkartabilecek misin?» diye fısıldadı.

— «Deneyeceğim».

Kristas parmaklarını ızgaraya geçirdi ve bağlantılarını koparmaya başladı. Ana Oda'yı

yeniden gözden geçirdim ve yerden altmış santim yüksekliğindeki alçak bir duvarın odayı bir halka gibi çevirdiğini gördüm. Duvarın bulunduğumuz yerden uzaklığı yaklaşık olarak bir metre kadardı. Duvarın üzerinde Daleklerin asıl odaya geçebilmelerine olanak sağlayan açıklıklar vardı. Eğer bu duvarın özel bir amacı varsa, biz bunu hiç bir zaman öğrenemeyecektik, ama bu duvarı kendi çıkarımıza nasıl kullanabileceğimize karar vermiştim, Barbara'ya doğru uzandım ve kulağıma eğildim.

— «Öyle sanıyorum ki içimizden biri kanaldan odaya geçebilir ve kimseye görünmeden şu duvarın dibinden sürünerek Doktor'la Suzan'a ulaşabilir. Ne dersin?»

Barbara başıyla olumlu bir işaret yaptı.

— «Aferin. Şu manyetik kelepçelerin gücünü tahmin edemiyorum. Elinden geleni yapmaya çalış. Önce, kimseye görünmeyeceğin için ayaklarındaki kelepçeleri çıkarmaya çalış. Bileklerindekileri Kristas'la ben gürültü çıkardığımız zaman denersin».

Barbara:

— «Dikkatli ol, Ayn», diye fısıldadı.

Kristas, ızgara üzerinde büyük bir delik açmayı başarmıştı. Barbara'ya yardım ederek ızgaradan kanala geçmesini sağladık. Barbara, duvarın dibinde sürünmeye başladı. Dalekler bütün dikkatlerini yapmakta oldukları iş üzerinde yoğunlaştırdıklarından şimdilik onlara görünmeden sürünebiliyordu.

Doktor, kurtulma çabasından birden vazgeçti ve başını kaldırdı.

— «Bu saçma katliamdan vazgeçin!» diye bağırdı.

Cam kılıf içindeki Dalek'in ayağa fırladığını ve öfkeyle tepindiğini gördüm.

— «Susun! Skaro'nun sahibi biz olacağız! Gezegende tek ırk olacak!»

Kristas'm homurdandığını duydum.

— «Biz bu yaratıklarla mı savaşacağız? Şu iğrenç yaratıklarla mı?»

— «Evet, şimdi de havayı solunamaz hale getirme çabasımdalar», diye fısıldadım.

Sonra tüm dikkatimi cam kılıf içindeki Dalek üzerinde topladım.

Dalek:

— «Neden hazır değil?» diyordu. «Acele etmeliyiz diyorum size!»

Maden boru çevresindeki Dalekler sıvı kabını çektiler ve iki Dalek, vantuzlu çubuklarıyla kabı görüş noktamdan sağa doğru götürdüler. Öteki Dalekler, kutunun cam kapağını dikkatle kapadılar, sonra sırtlarını bize dönerek borunun öteki tarafına geçtiler ve üzerinde sürüyle kontrol aleti bulunan bir konsolun önünde durdular. Barbara bu arada duvarı dolaşmıştı ve hem Doktor hem de Suzan onu görmüşlerdi, ama yüzlerinden onu gördüklerini belirten en küçük bir işaret bile yoktu. Barbara'nın, Suzan'm ayağını bağlayan manyetik kelepçeye asıldığını görünce heyecanla soluğumu tuttum.

— «Tamam, dostum», diye fısıldadım. «Şu camdan Dalek'i tahrip edeceğiz. Sonra, şu

gördüğün aletleri paralamaya çalışacağız».

Kristas, elindeki maden çubuğu sıkıca tuttu. Dudaklarında gördüğüm hafif tebessüm aradığım cesareti bana vermiş oldu.

Izgara üzerinde açılmış olan delikten sürünerek geçtik, ayaklarımızın üzerinde yaylandık ve ikimiz birlikte ayağa fırladık. Her nedense sesimin yettiği kadar korkunç bir savaş narası atıp, çubuğu başımın üzerinden sallayarak cam kılıf içindeki Dalek'e saldırdım.

Dalek'in yüzü kontrol konsoluna dönüktü. Nara atmam üzerine dönüp şaşkınlıkla baktı. Cam kılıfın dönmekte olduğunu gördüm. Eğer silahlı çubuğu zamanında bana çevirebilecek olursa işimin bitik olduğunu biliyordum. Çubuğun çıkarttığı enerji ışımından kendimi sağa atarak kurtuldum. Enerji, kemerler arasındaki cam kapıyı tuzla buz etti, her tarafa cam kırıkları dağıldı. Elimdeki çubuğu kaldırdım ve bütün gücümle indirdiğim zaman cam kılıfın dağıldığını gördüm. Kılıfın içindeki yaratık dışarı doğru kaydı, yere serildi ve olduğu yerde kıvrılırken tüylerimi ürperten bir haykırış koyuverdi. Kristas, büyük boruyu kendisine siper ederek çubuğunu kontrollara doğru savurdu.' Tam bu sırada başkalarının haykırışım duyan Dalekler ne olduğunu anlamak için dönerlerken, çubuk aletlere olanca hızıyla çarptı.

Birdenbire bütün Dalekler birden harekete geçmiş gibi göründü. İki Dalek'in üzerime ateş etmeleri üzerine kendimi yana attım ve döşemeye çarptığım omzum acıdı. Mavi ışınlar biraz önce önünde durduğum maden duvarın bir kısmını eritti.

Barbara,. Doktor'la Suzan'ı kurtarmış cam kapının bulunduğu kemere götürmek üzereyken, kapının ağzında başlarında Ganatus bulunan Thallar göründü. Thallarm ikisi Daleklerin silahları ile yıkıldı. Kristas'm Daleklerden birini arkadan kavrayıp havaya kaldırdığını ve ateş etmek üzere olan öteki iki Dalek'in üzerine fırlattığını gördüm. Çarpışma öylesine şiddetli oldu ki, Kristas yere yuvarlandı ve bulunduğu yere kadar kaydı. Bir an başını sallayıp kendisini topladı, sonra yerdeki bir kutuyu alıp başka bir Dalek'in başında parçaladı. Ganatus, Daleklerden birinin üzerine sıçradı ve onunla birlikte odanın yarısına kadar gitti, sonra Dalek'in birden dönüşü üzerine yere yuvarlandı. Bu sırada Dalek'in silah çubuğundan çıkan ışın Ganatus'un omzuna çarpınca, Ganatus acıyla inledi ve olduğu yerde kaldı.

Odanın ortasında duran madenî boruyla meşguldüm. Borunun içindeki cam kapaklı kutuya giren yüzlerce kablo gördüm ve bunlardan ikisini çekerek kopardım. İçgüdümlü kendimi birden yana attım ve Dalek'in bana yönelttiği vantuzlu çubuğun boruya yapıştığını gördüm. Maden kılıfın alt ucunda parmaklarımı geçirebilecek kadar bir boşluk vardı. Dalek'in dönmesine fırsat vermeden elimi uzattım ve şiddetli bir çekişle yere yuvarladım. Başka bir Thal sağımda kalan duvara çivilenmiş gibi duruyordu. Dalek'in vantuzlu çubuğuyla onu duvara yapıştırmış olduğunu anladım. Sonra Dalek'in silah çubuğundan mavi bir ışın fışkırdı ve Thal titredi, olduğu yere yığılıp kaldı.

Tam bu sırada odanın bütün ışıkları azaldı ve aynı zamanda güçlükle çalışan makinelerin vınlaması duyuldu. Kristas, başka bir Dalek'in tepesine sıçramış elindeki çubukla vuruyordu, ama Dalek'in çubukları birden havaya kalkınca, Kristas şaşkınlıkla bir adım geri sıçradı. Bir yerden hafif bir ışık vuruyordu. Odadaki ışıkların yalnız zayıflamış olduğuna dikkat ettim. Yaklaşık olarak elektrik enerjisinin yüzde sekseni kesilmişti. Birinin yardım ederek beni ayağa

kaldırđını fark ettim. Yardım eden Doktor'du ve elime kibritlerinden birini tutuşturuyordu. Geri kalan Dalekler yine hareket halindeydiler, ama hareketleri çok ağırdı ve çubukları yere doğru sarkmak üzereydi. Doktor, kibritleri dağıtmış olmalıydı ki, hemen hemen herkes aynı anda kibritleri çaktı.

Daleklerin sđđınmıř oldukları maden kılıflardan iniltiye benzer sesler yükseliyordu. Zamanla bu sesler öylesine kuvvetlendi ki, Suzan, sesleri duymamak için ellerini kulaklarına bastırdı.

Doktor sordu:

— «Bombayı, kablolardan kurtardın mı, Çesterton?»

— «Bilmiyorum, tellerin bir kısmını kopardım her halde».

Hemen borunun yanına gitti ve geri kalan kabloları çekip kopardı. En yakın Daleklerden birinin yanına gittim. İniltiler yavaş yavaş kesiliyor ve bütün Thallar sessizce bakıyorlardı. Kristas'm elinde hâlâ maden bir kutu vardı ve herhangi bir direniş karşısında kutuyu Daleklerden birinin kafasına indirmeye hazırđı, ancak herkes Daleklere bir şeyler olduğunu anlıyordu.

Yanımda durduğum Dalek, göz çubuğunu ağır ağır bana doğru çevirdi. Diğer iki çubuğu şimdi yere doğru bakıyordu. Dalek zayıf bir sesle:

— «Enerjimizi... kesmeyin», dedi.

Dalek konuşmasını sürdürmeye çalışırken Doktor, omzumun üzerinden bakarak dikkatle dinliyordu.

— «Enerji bizim yaşamımız».

Dalek'in sesi giderek zayıflıyordu.

Doktor cevap verdi:

— «İstesem bile nasıl yapacağımı bilemiyorum».

— «şu halde... bu... Daleklerin... sonudur».

Dalek'in göz çubuğu ağır ağır yere doğru büküldü. Çevreme bakındım. Bütün makinelerin durumu aynıydı. Hepsi cansızdı.

Oldukça uzun süren bir sessizlik oldu ve kimse yerinden kımldamadı. Sonra Doktor elini Dalek'in maden kılıfı üzerine dayadı ve hafifçe itti. Maden kılıf birkaç adım gitti ve durdu.

Suzan'm fısıldadığını duydum:

— «Öldüler. Hepsi öldü».

Doktor, yerdeki döküntüler arasından dikkatle yürüyerek odayı geçti. Cam kılıfını dağıttığım Dalek'in boynunda asılı olan ince bir zinciri çıkardı. Yanıma gelip zinciri sallayınca, zincirin ucundaki sıvı bağıntısını gördüm.

— «Artık kurtulduk, Çesterton, ha?»

Gözlerimiz karşılaştı. Cevap vermedim. Küllenmiş ateşi eşelemenin bir yararı yoktu. Doktor

konusmasını sürdürdü:

— «Eh, bana kin beslemiyorsun, değil mi, delikanlı?»

Sonra çevresine bakındı.

— «Nasılsa burada cıva çok. Sahi, şu öldürdüğün Dalek'in ayağına bağlı olan bir kablonun farkında mıydın? Tahminim, elektrik enerjisini yalnızca içinde buldukları maden kılıfa ya da silâhlarına enerji sağlamak için kullanmıyorlardı. Kalplerinin çalışması için de enerjiye ihtiyaçları vardı».

— «Alidon'la Ganatus'u elektrik tesisatlarını tahrip etmeleri için göndermiştim».

— «Yapabileceğin en iyi işi yaptın, oğlum. Cesurcasına yaptıklarının en güzeli».

Alidon ve yirmiye yakın Thal odaya girdi; savaşa katılan arkadaşlarına sorular sordular ve cevaplarını dikkatle dinlediler. Alidon, Ganatus'un üzerine eğilmiş omzunu tedavi etmeye çalışan Barbara ile Suzan'a baktı, sonra yanımıza geldi.

— «Hepsi gerçekten öldü mü, Doktor?»

— «Evet Daleklerin kuvveti son buldu. Şimdi burası sizin gezegeniniz, Alidon. Yaşamınızı yeniden kurabilmeniz için Daleklerin tüm buluşları emrinizde».

Alidon şaşkınlıkla çevresine bakındı.

— «Bu şeylerin nasıl çalıştıklarını bilmiyorum».

— «Şu halde öğreneceksiniz».

— «Keşke öğreneceklerimizi daha fazla kurban vermeden öğrenebilseydik».

Doktor ciddi bir tavırla Alidon'a baktı.

— «Kaybettiğiniz kişilerin canlarını boşa harcamayın. “Neden tekrar savaşalım?” diye soracak olursan, sana savaşmayın, diye cevap verir, prensiplerinizi ayırmamanızı söylerim».

— «Fakat, mücadeleyi sürdürmeniz gerektiğini de söylemek isterim, Alidon», dedim. «Toprakla, güneşle, göldeki yaratıklarla uğraşmak, yaşamı her zaman özlemli, aranılan bir güzellik olarak tutmak zorundasınız».

Doktor sakın bir sesle sözü benden aldı:

- «Eğer son sözü benim söylememe izin verirsen, Çesterton, daima gerçeği araştırmanızı önereceğim».

Doktor gözlerini Alidon'dan elindeki sıvı bağıntısına çevirdi. Cam tüpü elinde dalgın bir tavırla salladı.

«Daima dürüst olun. Küçük bir yalannın nelere mal olabileceğini tahmin edemezsiniz!»

Ormana dönüşümüz sırasında Barbara benimle hiç konuşmadı ve o gece başarı onuruna verilen büyük şölende de daima benden uzak kaldı. Yaralı olan Ganatus'la Alidon'un arasında oturdu. Arada sırada bana baktığını hissediyor, ama ben ona baktığım zaman gözlerini benden kaçırıyordu.

Gecenin sonuna doğru, ateş kutusunun çevresinde toplanmış oturuyor ve Thallarm sevgi gösterilerinden, yağmur gibi yağdırdıkları armağanları almaktan utanıyorduk. Bizi asıl utandıran, Doktor'un verilen her hediyeyi büyük bir ciddiyetle kabullenmesiydi. Sonunda, tahmin ettiğim gibi Doktor, yerinden kalktı ve gecenin kapanışı nedeniyle bir konuşma yaptı. Konuşurken de başparmağımı yeleşinin kenarına takmıştı.

— «Dostlarım, dostlarım, büyük serüveni sizlerle paylaştık. Daleklerin korkunç gücüne karşı sizlerle birlikteydik ve büyük bir başarı kazandık. Şehirden ayrılmadan önce köşe bucağı dikkatle araştırdık, ama sonuç hep aynıydı. Daleklerin hepsi ölmüştü. Kötülük örnekleri ölmüş, yerlerini iyilik meleklerine bırakmışlardı. Bize gelince, torunum ve iki dostum, sizleri terk etmek zorundayız».

Düzinelerle ses birden haykırdı:

— «Bizimle kaim!»

— «Bizim yolumuz yıldızların arasında, dostlarım. Belki günün birinde döner torunlarımızın nasıl yaşadıklarını görebilirim. O zaman bu gezegende kuşlar, güzel çiçekler olacaktır. Kültür ve bilgi ilerleyecek, bu serüven bir efsane olacaktır».

Çevresindekileri etkilemek istiyormuş gibi bakındı ve işaretparmağım kaldırdı.

— «Bu efsane mutluluk, barış ve başarı merdiveninin ilk basamağı olarak kalmalıdır».

Doktor alkışlar arasında oturdu ve bana baktı.

— «Çesterton, her halde şimdi kimseye hissettirmeden buradan gidebiliriz».

Başımınla evetledim ve çevreme bakınarak Barbara'yı aradım, ama yerinde göremedim.

Thallar oturdukları yerlerden gerinerek kalktılar, kadınlar şöleden kalanları toplamaya başladılar. Doktor koluma dokundu.

— «Her halde, veda etmek gibi sıkıntılı bir işe kalkışmak istemeyiz», diye mırıldandı. «Duyarlı olmaktan nefret ederim, ama bu insanlar karşısında duyarlı olduğumu anlıyorum».

Gözlüğünü ceketinin koluna silip tekrar burnunun üzerine oturttu. Sonra kaba diyebileceğim bir ifadeyle:

— «Haydi, gidelim», dedi.

Thallardan uzaklaşarak TARDIS'e doğru yürüdük. Suzan, önceden gidip kapıları açmış bizi bekliyordu.

— «Barbara sizinle değil miydi?»

— «Gidip arayayım», dedim.

Doktor, geç kalmamamı söyledi. Sonra Suzan'a döndü:

— «Konuşmamız gerekiyor», dedi ve Suzan'la birlikte TARDIS'e girdi.

Tekrar şölenin verildiği düzlüğe döndüm ve Diyoni'ye Barbara'yı görüp görmediğini sordum. Diyoni, hayır diye başını salladı. Sonra Alidon bir ipucu verdi.

— «Kristas'ı bulmalısın».

Yüzümün ifadesi değişmiş olmalıydı ki, sırtıma dostça vurduğu zaman gözlerinin içinde kahkaha tufanları kopuyordu.

— «Yanılmıyorsam, ona göz kulak olmasını söylemiştin. Çok basit, ama dürüst bir kişidir. Verdiğin emri henüz geri almadığım için, istediğin takdirde yüzlerce Dalekle yeniden savaşabilir sanırım».

Alidon'un, Kristas'ı en son gördüğünü söylediği yöne doğruldum. Patika toz kaplı olduğu için adım seslerimin duyulması olanaksızdı. Kristas'la Barbara devrilmiş bir ağaç kütüğünün üzerinde oturuyorlardı ve devin ayakları dibinde bir ateş kutusu ortalığı aydınlatıyordu.

Kristas:

— «Ayn'a söyleyemez miyim?» diye soruyordu.

— «Hayır! Oh, bilmiyorum. Kristas, ona ne diyeceğim?»

Kısa bir sessizlik oldu.

Barbara konuşmasını sürdürdü:

— «Benden nefret ediyor. Nefret ettiğini biliyorum. Sersemlik ettim. Duygularımla... mücadele etmemin anlamı yok».

Kimsenin kalp atışlarımı duymadığını umdum. Doğru mu duyuyordum? Yine bir sessizlik olunca soluk almaya bile cesaret edemedim.

Kristas ağır ağır:

— «Bu şeylerden anlamam», dedi. «Fakat, vaktin henüz geçmemiş olduğunu sanırım. Barbara, istemeseniz de bir araya geldiniz, aranızda bazı bağıntılar oldu. Bırakın, her ikinizin de duygularını zaman denesin».

Kristas yerden bir dal parçası aldı, küçük parçalara kırarak atmaya başladı.

— «Unutma, hakkınızda çok az olan bilgime dayanarak konuşuyorum. Benim yöntemim çok basit ve düz. Bu geceki şölende yanında oturduğum bir kız vardı. Adı Saltyana. Yarın ona, yaşamımızın sonuna kadar yanımda kalmasını arzu ettiğimi söyleyeceğim, ama bunun sizler için fazlaca doğru bir yol olacağını sanırım».

Barbara dalgın bir tavırla:

— «Evet», dedi. Sonra yumuşak sesle ekledi. «Ayrıca, kadının arzu edip etmediğini soran erkektir» .

Sonra ayağa kalktı.

— «Şimdi gidip Suzan'la Doktor'u bulmalıyım. Yoksa, onlar beni aramaya çıkacaklardır».

Beni göreceğini zannetmiştim, ama öylesine dalgındı ki, yanımdan geçip gittiği halde gözlerini yere dikmiş olduğu için beni göremedi. Kristas, elindeki dal parçalarını fırlatıp attı, sonra yerdeki ateş kutusunu almak üzere eğildi. Barbara'nın gözden kaybolmasını bekledim,

sonra ağaçların gölgesinden çıktım. Kristas, şaşkınlıkla hafif bir ses çıkardı, ama kim olduğunu görünce sırttı.

— «Şu halde biliyorsun?»

Elimi uzattım. Ateş kutusunu yere bırakarak elimi yakaladı.

— «Şimdi Doktor'la gidiyoruz. Bana kimseye veda etmememi söylemişti, ama seninle bir iki kelime konuşmadan ayrılmak istemedim. Benim dostumdu, Kristas. Seni hiç bir zaman unutmayacağım».

Onun gözlerinde gördüğüm üzüntülü ifadenin benzeri de benim gözlerimdeydi. Öylesine kuvvetle el sıkıştık ki, acıdan yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

— «Güle güle, Ayn. Gitmeni arzu etmiyorum, ama kararlı olduğunu görüyorum».

Gözlerimde karıncalanma hissedince hemen döndüm ve ayaklarımın beni götürebileceği kadar hızla oradan uzaklaştım. Tam düzlüğe ulaşacağım sırada Alidon'la Diyoni'nin uzaklaşmakta olduklarını gördüm. Alidon'un kolu Diyoni'nin omzundaydı ve genç kızın yüzü erkeğine dönüktü. Davranışlarında öylesine mutlu bir ifade vardı ki, söylemek istediğim birkaç kelimeyi zorlukla yutkundum ve bir sürü anıyla birlikte gemiye girdim.

BÖLÜM ON

Yeni Bir Yaşam

Suzan'ın bir kola dokunduğunu gördüm. Geminin kapıları ardından ağır ağır kapandı. Barbara'ın sırtı hafifçe bana dönüktü.

Doktor:

— «Ah, evet», dedi. «Biz de seni bekliyorduk, delikanlı».

Kontrol odasını geçtim ve koltuklardan birine oturdum.

Doktor:

— «Çesterton, Mis Rayt», diye mırıldandı.

Barbara döndü ve oymalı saatin dibindeki bir

tabureye oturdu. Suzan, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Bakışları üçümüzün arasında merakla dolaşıp durdu.

— «İkinize de sizi Dünya'nıza geri götüreceğime söz veremem. Daha önce söylemiştim, şimdi de tekrarlıyorum. TARDIS her yönden mükemmel olmakla birlikte, bir iki kusuru var. Örneğin hiç bir zaman yolculukları tam doğrulukla ayarlayamıyorum. Her ikinizin de çok iyi davrandığınızı söyleyebilirim. Gemime istemediğim halde girdiniz, ama dostluğumuz sırasında gerçek değerlerinizi anladım».

Kontrolların başından ayrılıp kapıya gitti. Kapının önünde dönüp bize baktı.

— «Şimdi, şu kapının ardında çok ilginç bir dünyanın var olduğunu biliyoruz. İnsanları bizden hoşnut ve yapılacak sürüyle iş var. Yaşam son derece hareketli ve tatmin edici olacaktır. Bir gezegeni yeniden imar etmek, Çesterton, işte senin için yeni bir dünya».

Haklı olduğunu belirterek başımı salladım.

— «Yüz kişiden az bir topluluk bu dünyayı eğitecek. Böyle bir toplumda iyi bir yer sahibi olacağımı sanırım».

Barbara:

— «Çok çekiciymiş gibi konuşuyorsunuz», dedi.

— «Niyetim bu. Size başka ne önerebilirim ki? Sürekli tehlike mi? Sürekli yolculuk mu? Oradan oraya sürüklenmek mi? Belki de aradığımız gerçeği bulamayacağınız bir yaşam mı? Eğer bizimle kalmak isterseniz, Suzan'la birlikte dostluğunuzu sevinerek kabul edeceğiz. Ama öte yandan, biriniz ya da her ikiniz de kalmak isterse...»

Suzan sözü büyükbabasının yerine tamamladı:

— «Bu takdirde, son derece üzüleceğiz».

Doktor, torununun sözlerini başımı sallayarak doğruladı.

Barbara'yla bakiştığımızda kısa bir sessizlik oldu. Sanki, dudaklarında hafif bir tebessüm görür gibi oldum. Çünkü, benim de dudaklarımda hafif bir tebessüm vardı.

— **»Her ikimiz için de kararı Barbara'ya bırakıyorum», dedim.**

Doktor kaşlarını çattı.

— **«Neden?»**

— **«Çünkü, bir kadına isteyip istemediğini daima erkek sorar», diye mırıldandım.**

Barbara'mn gözlerinde bir kıpırdanış sezdim ve yanaklarının pembeleştiğini gördüm. Gözlerinin ışıltılı yanmasından, Kristas'a ormanda söylediklerini kelimesi kelimesine hatırladığımı ve söylenenleri de duyduğumu tahmin ettiğini anladım. Doktor, Barbara'ya şöyle bir baktı, sonra bakışlarım bana çevirdi. Bu bakışlarda yumuşak bir ifade vardı. Doktor, bakışları kadar yumuşak bir sesle:

— **«Bana öyle geliyor ki», dedi. «Genç hanım henüz karar vermemiş».**

Bekledim.

Barbara:

— **«Doktor'la kalabilir miyiz, Ayn?» diye sordu.**

Suzan'la büyükbabasının birbirlerine bakarak sırttıklarını gördüm. Yerimden kalkıp Barbara'mın yanına gittim ve hafifçe elini tuttum. Parmaklarımla elimi sıktığımı hissettim. Güvence mi istiyordu? Sevgi mi? Bunun bir aşk olabileceğine hâlâ aklım ermiyordu. Bunu ancak zaman söyleyebilirdi. Dönüp Doktor'a gülümseyerek baktım.

— **«Sizinle kalıyoruz».**